

วิทยานิพนธ์การบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ: การศึกษา
ตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรายภาษา

โดย

นางสาวพรหมพนัส พวงลำเจียก

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2

ภาควิชาภาษาไทย

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

วิทยนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็น
ภาษาต่างประเทศ: การศึกษาตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา

วิทยนนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2
ภาควิชาภาษาไทย
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

SPEECH ACT OF TELLING BAD NEWS BY KOREAN LEARNERS OF THAI: AN
INTERLANGUAGE PRAGMATIC STUDY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Arts THAI
Department of THAI
Academic Year 2024
Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ วิจารณ์การบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียน
ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ: การศึกษาตามแนววัจนปฏิบัติ
ศาสตร์อันตรภาษา
โดย นางสาวพรหมพนัส พวงลำเจียก
สาขาวิชา ภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนทรี โชติติลิก
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรนภา บุญพิศุทธิ์ศิลป์

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. วราจคณา นิพัทธ์สุขกิจ)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สำเนียงงาม)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนทรี โชติติลิก)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรนภา บุญพิศุทธิ์ศิลป์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายใน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศุภชัย ตีระวิชัย)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์)

630520010 : ภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2

คำสำคัญ : วัจนกรรม, วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา, ชาวร้าย

นางสาว พรหมพนัส พวงลำเจียก: วัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ: การศึกษาตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนทรี โชติติติก

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ข้ามวัฒนธรรม เพื่อนำผลวิจัยมาอธิบายเรื่องการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยวัจนกรรมปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาที่ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาของวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายในภาษาไทย และศึกษาวัฒนธรรมเบื้องหลังที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้ลักษณะทางภาษาดังที่ปรากฏในงานวิจัย ผลการวิจัยแบบเป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรก คือ กลวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ กลวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ ประเด็นที่ 2 คือ การถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่ของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์ และการถ่ายโอนเชิงสังคมศาสตร์ งานวิจัยนี้ทำให้พบว่า นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นอาจจะยังไม่สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติ เหมือนกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยเห็นได้จากการเลือกใช้กลวิธีในการสื่อสารเพื่อบอกข่าวร้ายได้มีความหลากหลายน้อยกว่า ส่วนมากจะบอกข่าวร้ายด้วยกลวิธีการบอกเล่า ไม่พบการใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม หรือคำแสลงในภาษาไทย และไม่พบการใช้กลวิธีกลวิธีที่มากกว่า 3 กลวิธีร่วมกัน รวมไปถึงพบการใช้ถ้อยคำลักษณะการสั่ง ได้แก่คำว่า “ต้อง” กับผู้ฟังที่มีความอาวุโสมากกว่า

630520010 : Major THAI

Keyword : interlanguage, speechact, pragmatics, badnews

MISS Phromphanas PHUANGLAMJEIAK : Speech act of telling bad news by Korean learners of Thai: An Interlanguage Pragmatic study Thesis advisor : Assistant Professor Dr. Suntaree Chotidilok

The objective of this research is to investigate the strategies for delivering bad news used by Korean students studying Thai as a foreign language at Hankuk University of Foreign Studies, following the framework of interlanguage pragmatic theory. Additionally, it aims to compare these strategies with those employed by Thai students using Thai as their native language, based on cross-cultural pragmatics theory. The research seeks to explain the phenomenon of pragmatic transfer by employing a methodology focused on interlanguage pragmatics to examine the characteristics of language use in bad news delivery in Thai and to explore the underlying cultural factors influencing language choices as observed in the study.

The findings are presented in two main areas. The first area examines the strategies for delivering bad news among Korean students learning Thai as a foreign language, Thai students using Thai as their native language, and Korean students using Korean as their native language. The second area addresses the pragmatic transfer from the native language of Korean students learning Thai as a foreign language, which is divided into linguistic transfer and sociocultural transfer.

The research reveals that Korean students learning Thai as a foreign language may not yet be able to use Thai as naturally as Thai native speakers. This is evident from their less varied choice of strategies for bad news communication, with a predominant use of direct reporting strategies. The study did not find the use of specific jargon or slang in Thai, nor did it find the use of more than three strategies simultaneously. Additionally, the research noted the use of imperative language, such as the term "ต้อง" (must), directed at older listeners.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้เสร็จลุล่วงได้ด้วยคำแนะนำจาก ผศ. ดร.สุนทรี โชติติติก ที่คอยแนะนำ ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับงานวิจัย และคอยให้กำลังใจเพื่อให้งานวิจัยนี้ออกมาดังที่เห็น ตลอดจนคอยแนะนำอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ เพื่อให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยเพิ่มเติม ขอขอบคุณ ผศ.ดร.กรรณา บุญพิสุทธิ์ศิลป์ ที่กรุณาเป็นที่ปรึกษาร่วมและให้แนะนำเกี่ยวกับภาษาเกาหลีและเป็นกันเองอย่างอบอุ่น ขอขอบคุณ ผศ. ดร.สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวัฒนธรรมและมีความห่วงใยให้เสมอมา ขอขอบคุณ ผศ.ดร.สมชาย สำเนียงงาม และ ผศ.ดร.ศุภชัย ต๊ะวิชัยที่เป็นกรุณาสละเวลามาเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ให้คำแนะนำและให้กำลังใจในการทำวิจัยนี้ ผู้วิจัยรู้สึกได้รับกำลังใจอย่างเต็มเปี่ยมจากอาจารย์ทุกท่าน ทำให้มีกำลังใจทำงานวิจัยนี้ออกมาได้ลุล่วง นอกจากนี้ขอขอบคุณครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ พี่สาว ที่คอยให้กำลังใจ กำลังทรัพย์และดูแลรักษาจิตใจของผู้วิจัยเป็นอย่างดี ขอขอบคุณสุนัขทั้งสอง ได้แก่ พะโล้ และ ไข่ตุ๋น ที่มาให้กอด หอมทุกครั้งที่เราเหนื่อยล้า และชวนไปเดินเล่นสูดอากาศตลอดที่เหนื่อย ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทั้งคนไทยและคนเกาหลีที่ให้การสนับสนุนตอบแบบสอบถามเข้ามาจนงานวิจัยนี้มีข้อมูลเพียงพอ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ อันเป็นที่รัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนสนิททั้งหลาย อาทิ ณัฐมน บุญเกียรติ, จตุธรรม แซ่ลี, ปัญฑารีย์ ธนาบุรุษวงศ์, สมิตา ตุงคะเศรณี, ธนอร ตั้งกิจศิริ, พัชรภรณ์ เจริญลาปคุณศิริ, ณัฏฐ์ น้อยเอม และ ธงชัย คตน์ววม ที่คอยไต่ถามสารทุกข์สุกดิบ คอยให้กำลังใจ คอยปลอบใจในวันที่ท้อ คอยรับฟังและพาไปเที่ยว ไปทานอาหารอร่อย ๆ และชวนเล่นเกม คลายเครียด ขอขอบคุณพี่โมส สโรชา ไชโย และ พี่บอม รัตรัตน์ ศรีสม หัวหน้าและรุ่นพี่ที่ทำงานที่เข้าใจ การศึกษาต่อของผู้วิจัยและคอยให้กำลังใจมาเสมอ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ที่ทำงาน อาทิ นริศรา บุญพิทักษ์, ปฎิภาณ สวัสดิ์ชัย, ศศิธร เจียมรัมย์ ปภพ ยมกกุล ที่ไปเดินเล่น ชวนกินขนมอร่อย ๆ คอยร่วมลุ้นไปกับขั้นตอนต่าง ๆ และขอบคุณทุก ๆ คนที่ทำงานที่ช่วยแบ่งเบาภาระงานจนทำให้มีเวลาทำวิจัยเล่มนี้ได้ อย่างดี รวมถึงเป็นกำลังใจให้เสมอ ขอขอบคุณพี่เตียร ณัฐวัฒน์ ทวีสมานที่คอยให้กำลังใจและคำแนะนำ ในแง่มุมที่แปลกใหม่ และขอบคุณเพื่อน พี่ น้องคนอื่น ๆ อีกมากมายที่ไม่สามารถกล่าวถึงได้หมดแต่ล้วนมีส่วนร่วมกับการวิจัยนี้ที่ทำให้รู้ว่าในวันที่กำลังเผชิญความยากลำบาก ยังมีกำลังใจจากคนเหล่านี้ที่พญูให้ฉันก้าวต่อไปข้างหน้า ขอขอบพระคุณมากค่ะ

พรหมพนัส พวงลำเจียก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญ	8
วัตถุประสงค์.....	12
สมมติฐาน.....	12
ขอบเขตการวิจัย.....	12
นิยามศัพท์เฉพาะ	14
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	14
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	23
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
บทที่ 3 การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็น ภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่.....	47
บทที่ 4 การถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่ของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทย เป็น ภาษาต่างประเทศ.....	145
บทที่ 5 สรุปและอภิปราย.....	168
รายการอ้างอิง	178
ประวัติผู้เขียน	181

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญ

วิชาปฏิบัติศาสตร์มีความสำคัญในการศึกษาภาษาโดยไม่เพียงแต่ศึกษาลักษณะทางไวยากรณ์เท่านั้น ยังศึกษาเจตนาของผู้ส่งสารด้วย ในภาษาใดภาษาหนึ่งการใช้ภาษาสื่อสารด้วยถ้อยคำหรือประโยคใดประโยคหนึ่งอาจไม่ตรงตามเจตนาของผู้ส่งสารได้ ดังเช่นตัวอย่างที่แม่ถามลูกว่า “เสื้อพวกนี้จะซักมั๊ย” เพื่อถามความต้องการของลูกสาว แต่ลูกสาวเข้าใจผิดไปว่า แม่ใช้ถ้อยคำข้างต้นเพื่อบ่นเรื่องเสื้อผ้าที่ลูกทิ้งไว้ (ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555: 9) กล่าวคือ วิชาปฏิบัติศาสตร์ คือ ศาสตร์ที่ศึกษาภาษาที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ หรือวิธีที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำในสถานการณ์การสื่อสาร และวิธีที่ผู้ฟังตีความถ้อยคำเหล่านั้นในบริบท ผู้วิจัยจึงเห็นว่าวิชาปฏิบัติศาสตร์มีความสำคัญอย่างยิ่งในการนำมาศึกษาวิจัยกรม เนื่องจากการสื่อสารในปัจจุบันไม่ได้มีแค่เจ้าของภาษานั้น ๆ เท่านั้น แต่ยังมีคนต่างชาติที่เข้ามาแลกเปลี่ยน เรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อใช้สื่อสารอีกด้วย

ปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์ในหลาย ๆ ด้าน ส่งผลให้คนทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างไร้พรมแดน สะดวกและรวดเร็ว ดังนั้นในปัจจุบันผู้ที่ใช้ภาษาแตกต่างกันจึงสามารถติดต่อสื่อสารกันเพื่อประโยชน์ต่าง ๆ ได้ ทำให้เกิดการสัมผัสภาษาซึ่งกันและกัน ประเทศไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่มีการติดต่อสื่อสารกับประเทศอื่น ๆ หลายประเทศทั่วโลกในด้านการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง และการศึกษา เป็นต้น ประเทศต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ประเทศเวียดนาม ประเทศเมียนมา ประเทศกัมพูชา ในประเทศเหล่านี้มีผู้ที่ต้องการเข้าเรียนหลักสูตรภาษาไทยจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ และผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรภาษาไทย ภายใต้โครงการความร่วมมือเพื่อการพัฒนาทั้ง 3 ประเทศก็มีโอกาสในการเข้าทำงานและเป็นที่ต้องการของของตลาดแรงงานที่มีบริษัทเอกชนไทยไปลงทุน

นอกจากนี้ประเทศอื่น ๆ ในทวีปเอเชีย เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลี ก็เข้ามาลงทุนที่ประเทศไทย ส่งผลให้ชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยก็ต้องเรียนรู้ภาษาไทยและใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โฆษิต ทิพย์เทียมพงษ์ อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัย Tokyo University of Foreign Studies ได้กล่าวไว้ว่า “ภาษาไทยเป็นภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่คนญี่ปุ่นนิยมเรียนมาก ถ้าวัดจากการแข่งขันกันสอบเข้า จะพบว่าความนิยมที่ผู้สอบมีต่อภาษาไทยดีคู่มากกับภาษาเวียดนามและอินโดนีเซีย แต่ถ้าวัดรวมการสอนภาษาไทยสำหรับคนญี่ปุ่นทั่วไปนอกจากวิชาเอกในมหาวิทยาลัยแล้ว บอกได้เลยว่าภาษาไทยกินขาด มีโรงเรียนสอนภาษาไทยมากมายทั่วกรุงโตเกียวและในเมืองใหญ่ของญี่ปุ่น เสียตายที่ยังไม่เคยมีการสำรวจอย่างชัดเจนว่ามีคนญี่ปุ่นเรียนภาษาไทยประมาณกี่คน” (โฆษิต ทิพย์เทียมพงษ์, 2561) เช่นเดียวกับในงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิจัยกรมการแสดงความเห็น

แย้งของผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา: กรณีศึกษานักศึกษาชาวจีนจากมณฑลยูนนานและกวางสี” ของรตารัตน์ ศรีพันธ์วรสกุล (2562) ที่แสดงให้เห็นว่าชาวต่างชาติได้แก่ ชาวจีนนั้นให้ความสนใจเกี่ยวกับภาษาไทยเพราะมีการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศจีนและชาวจีนก็เลือกที่จะเข้ามาศึกษาภาษาไทยต่อที่ประเทศไทย และจากงานวิจัยเรื่อง “การปฏิสัมพันธ์ของชาวเกาหลีและชาวไทยในบริบทธุรกิจ: การศึกษาตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาและวจนปฏิบัติศาสตร์ระหว่างวัฒนธรรม” ของยางวอน ฮยอน (2560) ที่แสดงให้เห็นว่ามีการติดต่อสื่อสารด้วยภาษาไทยระหว่างชาวเกาหลีกับชาวไทยในองค์กรที่ตั้งอยู่ในประเทศไทยและแสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันต่างประเทศก็มีการลงทุน จัดตั้งองค์กร บริษัทต่าง ๆ ในประเทศไทยอีกด้วย

ในปัจจุบันประเทศเกาหลีมีการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ โดยมหาวิทยาลัยฮันุกุกฯ ได้สนับสนุนให้มีภาษาตะวันออกมากถึง 9 ภาษา ได้แก่ ภาษาจีน ญี่ปุ่น มาเลย์ อินโดนีเซีย อาหรับ ไทย เวียดนาม อินเดีย ตุรกี และเปอร์เซีย วิทยาลัยภาษาตะวันออกเน้นไปที่ทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้เชิงลึกในวัฒนธรรมและสังคมท้องถิ่น และรวมไปถึงการเมือง เศรษฐกิจ วรรณคดี และศิลปะ พร้อมทั้งมีทักษะทางภาษาเป็นเลิศ คุณลักษณะเชิงวิชาการจึงถูกแบ่งเพื่อศึกษาในแต่ละสาขาให้สอดคล้องกับแต่ละภูมิภาค ได้แก่ มานุษยวิทยา การเมือง ประวัติศาสตร์ ภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ วรรณคดีเปรียบเทียบ และการใช้ภาษา ในบริบทที่เปรียบเทียบกับที่เกาหลี (HUF5, 2011) นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้กล่าวถึงเหตุผลที่เรียนภาษาไทยโดยให้สัมภาษณ์กับสื่อออนไลน์ Global Samsung Life Insurance (2019) ไว้ว่า “ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับประเทศเกาหลีของเราค่อนข้างเยอะใช่ไหมล่ะครับ เมื่อครั้งสงครามเกาหลี ประเทศไทยก็ส่งกองกำลังทหารมาให้ คนเกาหลีเองก็ไปเที่ยวประเทศไทยกันเยอะ แล้วคนไทยก็ชอบวัฒนธรรมเกาหลี ถ้าผมได้เลือกเอกภาษาไทยแล้วเรียนภาษาไทยไว้ มันก็จะเหมือนว่าผมมีอาวุธ” (Global Samsung Life Insurance, 2019) สะท้อนให้เห็นว่าชาวเกาหลีเห็นความสำคัญของภาษาไทยอย่างมากและในอนาคตประเทศเกาหลีจะต้องการแรงงานที่มีความเชี่ยวชาญในภาษาไทย

ประเทศเกาหลีไม่เพียงแต่มีการเรียนการสอนวิชาเอกและวิชาโทภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาที่ประเทศเกาหลีเท่านั้น มหาวิทยาลัยฮันุกุกฯ ยังได้มีหลักสูตรแลกเปลี่ยนนักศึกษาและหลักสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยโดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยชั้นนำหลายแห่งอีกด้วย เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยศิลปากร นอกจากนี้ นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศที่มาศึกษาแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยไทยยังมีต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี อีกทั้งการอบรมภาษาไทยในหลักสูตรระยะสั้นโดย

เฉพาะที่มหาวิทยาลัยศิลปากรนั้นมีนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยฮันกุกฯ เข้าร่วมจำนวน 20-30 คน โดยประมาณ แสดงให้เห็นว่าภาษาไทยกำลังเป็นที่สนใจของชาวเกาหลีและการมาศึกษาภาษาไทยที่ประเทศไทยนั้นทำให้นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้มีโอกาสใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและได้เรียนรู้การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทวัฒนธรรมไทย ทั้งนี้หลักสูตรต่าง ๆ ตามความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยเกาหลีและมหาวิทยาลัยไทยนั้นมีระยะเวลาที่กำหนดไว้ 1 เดือน 1 ภาคการศึกษา 1 ปี เป็นต้น

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงกำหนดขอบเขตการเก็บข้อมูลของวิทยานิพนธ์โดยเลือกเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยฮันกุกฯ และกิจการต่างประเทศและส่งผลให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิจัยกรณีชาวร้าย เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาและสังเกตนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศที่มหาวิทยาลัยศิลปากรพบว่า นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศส่วนมากสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อสนทนาในชีวิตประจำวันได้ เช่น การบอกเล่าเรื่องราวในชีวิตประจำวัน การสั่งอาหาร การขอความช่วยเหลือซึ่งเป็นกิจกรรมที่เข้าใจได้ง่าย รูปภาษาตรงตามเจตนาและไม่ซับซ้อนมากนัก จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิจัยกรณีการบอกข่าวร้ายซึ่งเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่พบในชีวิตประจำวัน โดยพเทเชค และ อีเบอฮาร์ดท (Ptacek & Eberhardt) ได้ให้ความหมายของข่าวร้ายว่า หมายถึง ข้อมูลที่ทำให้การรับรู้ พฤติกรรม หรืออารมณ์ของบุคคลบกพร่องหลังจากทราบข้อมูลนั้น (Ptacek & Eberhardt, 1996 อ้างถึงใน จิตตญา บุญนันทน์ และปรางทิพย์ ฉายพุทธ, 2555)

จากความหมายของข่าวร้ายข้างต้น ทำให้เข้าใจได้ว่าการบอกข่าวร้ายไม่เหมือนกับการบอกเล่าเรื่องราวทั่ว ๆ ไป เพราะเป็นกิจกรรมที่ต้องคำนึงถึงปัจจัยทางสังคมของวัฒนธรรมตามภาษาที่ใช้สื่อสาร เช่น วัฒนธรรมเกี่ยวกับมารยาทหรือหน้าของผู้พูดและผู้ฟัง สถานภาพและอายุของคู่สนทนา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงความรู้สึกและความเป็นส่วนตัวของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วย ทำให้การบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ค่อนข้างยากในความรู้สึกของผู้พูดเพราะการบอกข่าวร้ายนั้นส่งผลกระทบต่อความรู้สึกและอารมณ์ของผู้ฟัง การสื่อสารเพื่อบอกข่าวร้ายระหว่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่มีวัฒนธรรมต่างกันอาจทำให้มีลักษณะการสื่อสารที่แตกต่างกันและก่อให้เกิดความเข้าใจผิดต่อกันและส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ได้

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้วิธีการบอกข่าวร้ายในชีวิตประจำวันดังตัวอย่างต่อไปนี้

สถานการณ์: นักศึกษาพบว่ารถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น

ภาษาไทย: อาจารย์ครับ ผมคิดว่า..อาจารย์ต้องมาที่นี่แล้วก็ใช้ครถยนต์ของอาจารย์ครับ...

ตัวอย่างนี้นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้มาอบรมภาษาไทยในหลักสูตรระยะสั้น ที่มหาวิทยาลัยศิลปากรเป็นระยะเวลา 1 เดือนได้ใช้ถ้อยคำแสดงคำสั่ง “ต้องมาที่นี่” กับคู่สนทนาที่เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยและเป็นเจ้าของรถยนต์ที่ได้รับความเสียหาย อาจจะเป็นเพราะว่าได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ คือ ภาษาเกาหลีที่ใช้คำว่า “ต้องทำ...” (คำกริยา/ คำคุณศัพท์-ㅂ/ㅅ/ㅈㅅ ㅂ-ㅅ) ซึ่งถือเป็นการใช้วัจนกรรมคำสั่งกับคู่สนทนาที่มีความอาวุโสมากกว่าซึ่งไม่เป็นธรรมชาติตามบริบทวัฒนธรรมไทย

นอกจากตัวอย่างข้างต้นแล้วยังพบว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศน่าจะใช้ภาษาไทยโดยได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ดังตัวอย่าง

สถานการณ์: พบว่าสัตว์เลี้ยงที่ร่อนน่องกำลังตามหานั้นตายแล้ว

ภาษาไทย: น่อง หมาตายแล้ว ทำไงดี ขอโทษ

จากตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้ตอบแบบสอบถามว่า ถ้าหากพบว่าสัตว์เลี้ยงของร่อนน่องที่ตามหาอยู่ตายแล้ว ก็จะบอกข่าวร้ายให้คู่สนทนาทราบด้วยการโดยใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์และความรู้สึกร่วมกับประโยคบอกเล่า เช่น แสดงการขอโทษและแสดงความสับสนเพราะไม่รู้จะทำอย่างไรในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การกล่าววัจนกรรมในลักษณะนี้อาจจะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่เพราะในภาษาเกาหลีมีคำศัพท์ที่มีความหมายว่า ขอโทษ และมีตำแหน่งการใช้ในประโยค คือ ท้ายประโยค ต้นประโยค ต้นประโยคและท้ายประโยคในประโยคเดียวกัน ดังนั้นนักศึกษาเกาหลีก็นำลักษณะตำแหน่งคำขอโทษที่ปรากฏในภาษาเกาหลีมาใช้ในภาษาไทยเช่นกัน

ส่วนคำว่า ทำอย่างไรดี/ทำไงดี ก็ที่มาจาก ㅂㅅ ㅂ-ㅅ/ㅂㅅ ㅂ-ㅅ ที่มีความหมายโดยตรงว่า ทำอย่างไร หรือ ทำอย่างไรดี ซึ่งเป็นคำอุทานที่แสดงความรู้สึกที่ชาวเกาหลีนำมาใช้แสดงความรู้สึกของผู้พูดในกรณีที่สับสน ไม่แน่ใจว่าควรกระทำสิ่งใด และมีความหมายโดยนัยที่ใช้ในกรณีที่ผู้ฟังอยู่ในสถานการณ์ที่น่าสงสารเพื่อแสดงความรู้สึกร่วม มักจะปรากฏต้นประโยคและท้ายประโยคและไม่ใช้ถ้อยคำแสดงคำถามที่ต้องการคำตอบ

จากการศึกษาเบื้องต้นพบว่านักศึกษาชาวไทยส่วนมากจะไม่ใช้การขอโทษต่อท้ายประโยค แต่จะใช้คำว่า “เสียใจด้วย” ในสถานการณ์เดียวกัน อีกทั้งการใช้ถ้อยคำว่า “ทำไงดีหรือทำอย่างไรดี” เพื่อแสดงความรู้สึกนั้นอาจจะทำให้คู่สนทนาที่เป็นคนไทยเข้าใจคลาดเคลื่อนว่าเป็นประโยคคำถามได้

จากตัวอย่างที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการบอกข่าวร้าย เป็นวัจนกรรมที่ต้องคำนึงถึงปัจจัยทางสังคมของวัฒนธรรมของภาษาที่ใช้สื่อสาร ทำให้การเลือกใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อบอกข่าวร้ายต้องระมัดระวังอย่างมาก ในปัจจุบันชาวไทยและชาวเกาหลีมีการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน รวมทั้งยังมีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอันดีงาม จึงทำให้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ข้ามวัฒนธรรม เพื่อนำผลวิจัยมาอธิบายเรื่องการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์
2. เพื่อศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา

สมมติฐาน

1. นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศและนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้กลวิธีการบอกข่าวร้ายที่แตกต่างกัน โดยนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยจะใช้กลวิธีตรง คือ การบอกเล่า มากกว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่
2. นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศจะใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อบอกข่าวร้ายที่มีความหลากหลายน้อยกว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลกลวิธีการบอกข่าวร้ายของผู้ใช้ภาษาผ่านแบบสอบถามออนไลน์ (google form) โดยผู้วิจัยเลือกใช้เครื่องมือที่เป็นสถานการณ์สมมติที่เป็นบทบาทการสนทนาสั้น ๆ ที่ยังไม่สมบูรณ์และให้กลุ่มตัวอย่างเติมข้อความบทสนทนาให้สมบูรณ์ที่เรียกว่า Discourse Completion

Test (DCT) และแบ่งกลุ่มข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 40 คน นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 40 คน และผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ จำนวน 40 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีและนักศึกษาวชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจะต้องเป็นนักศึกษาวชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี (Republic of Korea) หรือเกาหลีใต้ (South Korea) ทั้งวิชาเอกเดี่ยวและสองวิชาเอก โดยมีวิชาเอกภาษาไทย และจะต้องเรียนภาษาไทยมาไม่ต่ำกว่า 1 ปีหรือจะต้องเคยมาศึกษาแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยเป็นระยะเวลา 4 เดือนขึ้นไป

การศึกษาวจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรายภาษา จึงต้องศึกษาววัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาวชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้เพื่อใช้เปรียบเทียบลักษณะวัจนกรรมที่นักศึกษาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้เพื่อบอกข่าวร้ายเพื่อนำไปสู่การอธิบายเกี่ยวกับการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์

ทั้งนี้สถานการณ์การบอกข่าวร้ายนั้นผู้วิจัยจะศึกษาโดยกำหนดให้สถานการณ์สัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ความเป็นส่วนตัว สถานภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟังและความสนิทสนม โดยแบ่งสถานการณ์ออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ สถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปกับสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว และแบ่งสถานการณ์ย่อยตามปัจจัยทางสังคมอื่น คือ สถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปตามสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังและความสนิทสนม แบ่งออกเป็น สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่าผู้พูด 1 สถานการณ์ สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าที่สนิทสนมและไม่สนิทสนมกับผู้พูด 2 สถานการณ์ และสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมกันกับผู้พูดที่สนิทสนมและไม่สนิทสนม 2 สถานการณ์ รวม 5 สถานการณ์ **อีกทั้งสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว**ตามสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังและความสนิทสนม แบ่งออกเป็น สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่าผู้พูด 1 สถานการณ์ สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าที่สนิทสนมและไม่สนิทสนมกับผู้พูด 2 สถานการณ์ และสถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมกันกับผู้พูดที่สนิทสนมและไม่สนิทสนม 2 สถานการณ์ รวม 5 สถานการณ์ รวมทั้งสิ้น 10 สถานการณ์ หลังจากนั้นสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบสอบถามสถานการณ์ละ 5 คนเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกมากขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **วิจัยปฏิบัติการศาสตร์อันตรภาษา** คือ การศึกษาลักษณะภาษาชั้นระหว่างกลางที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศนั้นสื่อสาร
2. **นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ** คือ นักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยและเคยมาศึกษาภาษาไทยที่ประเทศไทย
3. **นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่** คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร ที่เป็นคนเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย เกิดและอาศัยอยู่ที่ประเทศไทย
4. **นักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้** คือ นักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศที่ไม่ได้เรียนภาษาไทย เป็นคนเกาหลีได้โดยกำเนิดและอยู่อาศัยที่ประเทศเกาหลีใต้
5. **กลวิธีทางภาษา** คือ กลวิธีที่ผู้พูดเลือกใช้เพื่อบอกข่าวร้าย
6. **กลวิธีตรง** คือ กลวิธีการบอกเล่าเกี่ยวกับข่าวร้ายโดยตรงไปตรงมา
7. **กลวิธีอ้อม** คือ กลวิธีการบอกข่าวร้ายด้วยถ้อยคำหรือประโยคที่ไม่ตรงไปตรงมา มีเจตนาบอกข่าวร้ายโดยใช้ถ้อยคำหรือประโยคที่มีความหมายไม่ตรงตามรูป

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 1.1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ วิจัยปฏิบัติการศาสตร์อันตรภาษา แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีวิจัยกรรม แนวคิดเรื่องความสุภาพในภาษา ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้และความรู้เกี่ยวกับปัจจัยทางสังคมของประเทศเกาหลีใต้
- 1.2. ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิจัยกรรมการบอกข่าวร้าย งานวิจัยวิจัยปฏิบัติการศาสตร์อันตรภาษาของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัยประกอบด้วย การเลือกวิธีการเก็บข้อมูล การคัดเลือกสถานการณ์ที่ใช้ในแบบสอบถาม การสร้างแบบสอบถามและการตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.3. การเลือกวิธีการเก็บข้อมูล

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนา (DCT) เนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้

1.3.1. วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายเพียงวัจนกรรมเดียว การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่ตรงตามจุดประสงค์ เนื่องจากสามารถระบุเจตนาได้อย่างชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษร

1.3.2. วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีแนวทางการศึกษาตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาที่มุ่งเน้นอธิบายวิธีการเลือกใช้ถ้อยคำของผู้พูดระหว่างผู้ที่มาจากต่างภาษาและวัฒนธรรม ดังนั้นการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามนั้นเพียงพอต่อการวิเคราะห์ทางสถิติ

1.4. การคัดเลือกสถานการณ์ที่ใช้ในแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้สอบถามนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 10 คน และนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 10 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยโดยสัมภาษณ์และศึกษางานวิจัยเรื่อง กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการบอกข่าวร้ายในภาษาไทยและเหตุจูงใจของสิทธิธรรม อ่องวุฒิวินน์ (2561) จึงทำให้ได้สถานการณ์ที่ถือว่าเป็นข่าวร้ายที่สามารถพบได้ในชีวิตประจำวันที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคมที่ต้องการศึกษา ได้แก่ ความเป็นส่วนตัวของผู้ฟัง สถานภาพและความสนิทสนมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง อีกทั้งยังเป็นไปตามเงื่อนไขวัจนกรรมซึ่งมีกฎประกอบสร้าง 4 ข้อ คือ เงื่อนไขเนื้อความ เงื่อนไขเบื้องต้น เงื่อนไขความจริงใจ และเงื่อนไขจำเป็น

การบอกเล่าข่าวร้าย ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (1) เงื่อนไขเนื้อความ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วกระทบต่อความรู้สึก จิตใจของผู้ฟังในแง่ลบ
- (2) เงื่อนไขเบื้องต้น ผู้พูดเชื่อว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นสร้างความเสียหายให้กับผู้ฟังและผู้ฟังไม่ทราบมาก่อน
- (3) เงื่อนไขความจริงใจ ผู้พูดเชื่อว่าผู้ฟังควรจะทราบถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
- (4) เงื่อนไขจำเป็น ผู้พูดพยายามที่จะสื่อสาร

จากเงื่อนไขวัจนกรรมและปัจจัยที่ต้องการศึกษาข้างต้น ทำให้แบ่งสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสถานการณ์ทั่วไปกับสถานการณ์ที่เป็นส่วนตัวเพื่อศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการบอกข่าวร้ายที่ผู้พูดเลือกใช้เพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ ต่อจากนั้นศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายที่สัมพันธ์กับสถานภาพโดยแบ่งสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นสามระดับ คือ ผู้ฟังที่มีสถานภาพสูงกว่า ได้แก่ อาจารย์ ผู้ฟังที่มีสถานภาพเท่ากัน ได้แก่ เพื่อน และผู้ฟังที่มีสถานภาพต่ำกว่า ได้แก่ รุ่นน้อง นอกจากนี้ยังศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายที่สัมพันธ์กับความสนิทสนมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง โดยแบ่งผู้ฟังที่มีสถานภาพเท่ากันและผู้ฟังที่มีสถานภาพต่ำกว่าออกเป็น 2 กลุ่มย่อย ได้แก่ เพื่อนและรุ่นน้องที่สนิทสนมกันและเพื่อนและรุ่นน้องที่ไม่สนิทสนมกัน ได้สถานการณ์ทั้งหมด 10 สถานการณ์ ดังนี้

สถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป

- (1) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า
- (2) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าและไม่สนิทสนมกับผู้พูด
- (3) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าและสนิทสนมกับผู้พูด
- (4) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมและไม่สนิทสนมกับผู้พูด
- (5) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมและสนิทสนมกับผู้พูด

สถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว

- (1) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า
- (2) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าและไม่สนิทสนมกับผู้พูด
- (3) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าและสนิทสนมกับผู้พูด
- (4) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมและไม่สนิทสนมกับผู้พูด
- (5) สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมและสนิทสนมกับผู้พูด

จากสถานการณ์ที่กำหนดข้างต้นจะเห็นว่าในกรณีที่ผู้ฟังเป็นผู้ที่มีความอาวุโสมากกว่า คือ อาจารย์ จะไม่มีการสอบถามในสถานการณ์ที่สนิทสนมกันเนื่องจากในวัฒนธรรมเกาหลี นักศึกษาไม่สามารถสนิทสนมกับอาจารย์ได้

1.5. การสร้างแบบสอบถาม

1.5.1. แบบสอบถามที่ใช้ในวิทยานิพนธ์นี้มีทั้งหมด 3 ชุด คือ

- (1) แบบสอบถามวจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จำนวน 1 ชุด
- (2) แบบสอบถามวจนกรรมการบอกข่าวร้ายของผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ จำนวน 1 ชุด
- (3) แบบสอบถามวจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 1 ชุด

1.5.2. แบบสอบถามแต่ละชุด ประกอบด้วยส่วนหลัก 3 ส่วน คือ

1.5.2.1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

- (1) แบบสอบถามของนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้ อีเมล อายุ เพศ ชั้นปี วิชาเอกและวิชาโท มหาวิทยาลัย
- (2) แบบสอบถามของผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ ประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้ อีเมล อายุ เพศ ชั้นปี วิชาเอกและวิชาโท มหาวิทยาลัย
- (3) แบบสอบถามของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศประกอบด้วยข้อมูล ดังนี้ อีเมล อายุ เพศ ชั้นปี วิชาเอกและวิชาโท มหาวิทยาลัย ระยะเวลาการมาอยู่ประเทศไทย

1.5.2.2. การบอกข่าวร้าย ประกอบด้วยสถานการณ์จำนวน 10 สถานการณ์โดยแต่ละคำถามจะมีคำตอบ 2 ข้อ คือ

- (1) ท่านจะสื่อสารอย่างไรในสถานการณ์นั้น
- (2) เพราะเหตุใดจึงทำเช่นนั้น

1.6. การตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม

- (1) การตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา

ผู้วิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยและวัจนปฏิบัติศาสตร์จำนวน 2 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมของสถานการณ์ที่กำหนดตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา

(2) การตรวจสอบความถูกต้องของภาษาเกาหลี

แบบสอบถามวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ และแบบสอบถามการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศตรวจสอบโดยอาจารย์ชาวไทยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเกาหลีจำนวน 2 ท่านและอาจารย์ชาวเกาหลีจำนวน 1 ท่าน

(3) การเก็บข้อมูล

เก็บข้อมูลวัจนกรรมที่ใช้บอกข่าวร้ายตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา โดยแจกแบบสอบถามผ่านช่องทางออนไลน์ (google form) ให้นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ จำนวนกลุ่มละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน เพื่อนำไปศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้ โดยนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศต้องเรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกหรือวิชาโทในมหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ โดยศึกษาภาษาไทยเป็นระยะเวลา 1 ปีขึ้นไปและเคยมาศึกษาวิชาภาษาไทยที่สถานศึกษาในประเทศไทย อาทิ มหาวิทยาลัยศิลปากรอย่างน้อย 1 เดือน เนื่องจากผู้ที่เรียนภาษาที่สองมาแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ปี จะอยู่ในขั้นที่เรียกว่า “Speech Emergence” ซึ่งเป็นระยะที่ผู้เรียนภาษาที่สองสามารถเข้าใจและสนทนาโดยใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ วลีและประโยคได้ อีกทั้งยังสามารถตอบคำถามทั่วไปได้อีกด้วย

“The Natural Approach is consistent with the implications of the theory of second language acquisition we have just discussed. However, a coherent approach, fairly easy to adapt to different needs, and one that has already shown its worth in actual practice.

Speech (and writing) production emerges as the acquisition process progresses. Students are not forced to respond in their target language, and when they do start to produce, their speech usually consists to simple words and short phrases. In cases in which the instructor and students share a common language, some students may prefer to use this language in early

responses, or even mix the two language, In input-rich environments in which affective filters are low, usually this kind of mixed mode is quickly left behind.” (Krashen & Terrell, 1998)

กล่าวโดยสรุปว่า ธรรมชาติของการใช้ภาษาในระยะ Speech Emergence นั้นผู้เรียนสามารถผลิตคำพูดและการเขียนเกิดขึ้นได้โดยธรรมชาติ ไม่ได้ถูกบังคับให้ตอบสนองภาษาเป้าหมาย และเมื่อเขาเริ่มที่จะผลิตคำพูดก็จะใช้คำง่าย ๆ วลีสั้น ๆ และมีการผสมทั้งสองภาษาตามสภาพแวดล้อม

นอกจากนี้ นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศต้องเคยอาศัยอยู่ในประเทศไทยมาแล้วอย่างน้อย 1 เดือนเนื่องจากต้องการให้นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

3. การคัดเลือกและจัดระเบียบข้อมูล

ในการวิจัย ผู้วิจัยกำหนดแบบสอบถามทั้ง 3 ชุด ประกอบด้วยสถานการณ์การบอกข่าวร้าย ชุดละ 10 สถานการณ์ เก็บข้อมูลชุดละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 120 ชุด โดยในแต่ละสถานการณ์ผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องตอบเป็นประโยคที่ต้องการใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดไว้และต้องบอกเหตุผลที่ใช้กลวิธีการสื่อสารดังกล่าว โดยศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้เพื่อใช้เปรียบเทียบลักษณะวัจนกรรมที่นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้เพื่อบอกข่าวร้ายเพื่อนำไปสู่การอธิบายเกี่ยวกับการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้จากการเก็บข้อมูลทั้งหมดมาคัดเลือกชุดที่สามารถวิเคราะห์ได้ โดยมีข้อกำหนดดังนี้

- (1) ผู้ตอบแบบสอบถามต้องใช้ภาษาตรงตามชุดแบบสอบถาม
- (2) ในแต่ละสถานการณ์ผู้ตอบแบบสอบถามต้องตอบเป็นประโยคที่ต้องการใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดไว้และต้องบอกเหตุผลที่ใช้กลวิธีการสื่อสารดังกล่าว
- (3) ผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องตอบคำถามให้ครบถ้วนสมบูรณ์ กล่าวคือ ถ้าผู้ตอบแบบสอบถามต้องการบอกข่าวร้ายแก่คู่สนทนาจะต้องระบุถ้อยคำที่ต้องการพูดในสถานการณ์นั้นด้วย

- (4) ผู้ตอบแบบสอบถามต้องมีเจตนาตรงตามคำสั่งในแต่ละข้อ กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องมีเจตนาที่จะบอกข่าวร้ายให้คู่สนทนาทราบ

เมื่อคัดเลือกข้อมูลแล้วผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาจัดระเบียบ โดยเก็บคำตอบจากแบบสอบถามทั้ง 3 ชุดและพิจารณาคำตอบที่ได้โดยแบ่งประเภทคำตอบเป็น 2 กลุ่ม คือ คำตอบที่แสดงวัจนกรรมและคำตอบที่ไม่แสดงวัจนกรรม เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลตามทฤษฎีวัจนกรรมและวัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา ดังนี้

2.1. การวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทฤษฎีวัจนกรรม

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้แบ่งคำตอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คำตอบที่แสดงวัจนกรรมและคำตอบที่ไม่ใช่การแสดงวัจนกรรม เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการบอกข่าวร้ายของผู้พูดจากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป ดังนี้

2.1.1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นการแสดงวัจนกรรม มีขั้นตอนดังนี้

- (1) นำคำตอบมาแบ่งถ้อยคำและเนื่องจากคำตอบที่ได้จากแบบสอบถามเป็นภาษาเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจะใช้การเว้นวรรคเครื่องหมายวรรคตอน ประกอบกับความสมบูรณ์ของเนื้อความและบริบทเป็นเกณฑ์ในการแบ่งถ้อยคำ
- (2) นำถ้อยคำที่แบ่งได้มาจำแนกกลวิธีการสื่อสารตามแนวคิดวัจนปฏิบัติศาสตร์และแนวทางการวิเคราะห์ของของสิทธิธรรม อ่องวุฒิมิวัฒน์ (2561) โดยพิจารณาจากรูปภาษาและเนื้อความ การวิเคราะห์กลวิธีทางภาษามีขั้นตอน ดังนี้

จำแนกเป็นกลวิธีหลักและกลวิธีอ้อม โดยใช้เจตนาของผู้พูดเป็นเกณฑ์ หากถ้อยคำที่ผู้พูดใช้เพื่อบอกข่าวร้ายนั้นเป็นการบอกเล่าโดยมีลักษณะอย่างตรงไปตรงมา จะจัดเป็นกลวิธีหลัก แต่ถ้าถ้อยคำนั้นไม่ใช่การบอกเล่าอย่างตรงไปตรงมา เป็นการบอกเล่าข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบโดยมีการตกแต่งถ้อยคำ เช่น ใช้การถามคำถามแต่ไม่ต้องการคำตอบเพื่อบอกข่าวร้าย จะจัดเป็นกลวิธีอ้อม

ทั้งนี้คำตอบหนึ่ง ๆ อาจมีการปรากฏร่วมของกลวิธีมากกว่า 1 กลวิธี หรือใช้กลวิธีเดียวกันมากกว่า 1 ถ้อยคำได้ ผู้วิจัยก็จะนำไปวิเคราะห์การปรากฏร่วมของกลวิธีที่นักศึกษา

ชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ ใ้ต่อไป

- (3) นับความถี่ของกลวิธีต่าง ๆ และคำนวณเป็นร้อยละ
- (4) เปรียบเทียบความถี่ของกลวิธีที่นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ และนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกใช้ในการบอกข่าวร้าย
- (5) วิเคราะห์สาเหตุที่ผู้พูดภาษาทั้ง 3 กลุ่มเลือกใช้กลวิธีทางภาษา โดยพิจารณาจากเหตุผลที่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุไว้ เพื่อชี้ให้เห็นปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังการใช้ภาษาของนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ และนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกใช้ในการบอกข่าวร้าย

2.1.2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ไม่ใช่การแสดงวัจนกรรม มีขั้นตอนดังนี้

- (1) นับความถี่ของคำตอบที่ผู้พูดภาษาทั้ง 3 กลุ่มเลือกที่จะทำอย่างอื่นหรือหนึ่งเฉยและคำนวณเป็นร้อยละ
- (2) เปรียบเทียบความถี่ของคำตอบเพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลวิธีการบอกข่าวร้ายที่ผู้พูดภาษาทั้ง 3 กลุ่มเลือกใช้
- (3) วิเคราะห์สาเหตุที่ผู้พูดภาษาทั้ง 3 กลุ่มเลือกทำอย่างอื่นหรือหนึ่งเฉยในสถานการณ์ที่เกิดข่าวร้าย โดยพิจารณาจากเหตุผลที่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุไว้ เพื่อชี้ให้เห็นปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังการใช้ภาษาของนักศึกษาเกาหลีที่ศึกษาภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

2.2. การวิเคราะห์ข้อมูลตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้แบ่งคำตอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ คำตอบที่แสดงวัจนกรรมและคำตอบที่ไม่ใช่การแสดงวัจนกรรม เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการบอกข่าวร้ายของผู้พูด จากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป ดังนี้

2.2.1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นการแสดงวัจนกรรม มีขั้นตอนดังนี้

- (1) นำคำตอบมาแบ่งถ้อยคำโดยใช้การเว้นวรรคเครื่องหมายวรรคตอน ประกอบกับความสมบูรณ์ของเนื้อความและปริบทเป็นเกณฑ์ในการแบ่งถ้อยคำ
- (2) นำถ้อยคำที่แบ่งได้มาจำแนกกลวิธีการสื่อสารตามแนวคิดวัจนปฏิบัติศาสตร์และแนวทางการวิเคราะห์ของของสิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2561) โดยพิจารณาจากรูปภาษาและเนื้อความ การวิเคราะห์กลวิธีทางภาษามีขั้นตอน ดังนี้
- (3) จำแนกเป็นกลวิธีหลักและกลวิธีอ้อม โดยใช้เจตนาของผู้พูดเป็นเกณฑ์ หากถ้อยคำที่ผู้พูดใช้เพื่อบอกข่าวร้ายนั้นเป็นการบอกเล่าโดยมีลักษณะอย่างตรงไปตรงมา จะจัดเป็นกลวิธีหลัก แต่ถ้าถ้อยคำนั้นไม่ใช่การบอกเล่าอย่างตรงไปตรงมา เช่น ใช้การถามคำถามแต่ไม่ต้องการคำตอบเพื่อบอกข่าวร้าย จะจัดเป็นกลวิธีอ้อม
- (4) ทั้งนี้คำตอบหนึ่ง ๆ อาจมีการปรากฏร่วมของกลวิธีมากกว่า 1 กลวิธี หรือใช้กลวิธีเดียวกันมากกว่า 1 ถ้อยคำได้ ผู้วิจัยก็จะนำไปวิเคราะห์การปรากฏร่วมของกลวิธีที่ปรากฏต่อไป
- (5) นับความถี่ของกลวิธีต่าง ๆ ที่ทั้ง 3 กลุ่มใช้และคำนวณเป็นร้อยละ
- (6) วิเคราะห์การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้
 - 1) พิจารณารูปภาษาที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ เลือกใช้ว่าเหมือนกับรูปภาษาที่ใช้ในภาษาเกาหลีหรือไม่
 - 2) ใช้ผลทางสถิติที่ได้จากการเปรียบเทียบความถี่ของกลวิธีที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกใช้กับความถี่ของกลวิธีที่นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ เลือกใช้ในการบอกข่าวร้าย อาจสามารถสันนิษฐานได้ว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมีการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์มาจากภาษาเกาหลี แต่ถ้าหากความถี่ของกลวิธีทางภาษาที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้ในการบอกข่าวร้ายนั้นแตกต่างจากผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ อย่างมีนัยสำคัญ อาจสันนิษฐานได้ว่าเกิดจากปัจจัยอื่น ๆ เช่น ความสามารถของผู้เรียน
 - 3) สัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อนำไปประกอบการวิเคราะห์การถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์

- (7) วิเคราะห์สาเหตุที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกใช้กลวิธีทางภาษาเช่นนั้น โดยพิจารณาจากเหตุผลที่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุไว้และนำไปเปรียบเทียบกับผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมว่ามีผลต่อการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์หรือไม่ ดังนั้นภาษาแม่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้ภาษาแตกต่างจากนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ได้

2.2.2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ไม่ใช่การแสดงวัจนกรรม มีขั้นตอนดังนี้

- (1) นับความถี่ของคำตอบที่ผู้พูดภาษาทั้ง 2 กลุ่มเลือกที่จะทำอย่างอื่นหรือหนึ่งเฉยและคำนวณเป็นร้อยละ
- (2) เปรียบเทียบความถี่ของคำตอบ เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญผู้พูดภาษาทั้ง 3 กลุ่ม
- (3) วิเคราะห์สาเหตุที่ผู้พูดภาษาทั้ง 3 กลุ่มเลือกทำอย่างอื่นหรือหนึ่งเฉยในสถานการณ์ที่เกิดข้อวร้าย โดยพิจารณาจากเหตุผลที่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุไว้ เพื่อชี้ให้เห็นปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังการใช้ภาษาของนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และเกาหลี

5. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

6. สรุปและอภิปรายผล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบกลวิธีการบอกข้อวร้ายของนักศึกษาไทยและนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ
2. ทำให้ตระหนักถึงปัญหาและเป็นแนวทางแก้ไขปัญหาการสื่อสารที่อาจเกิดขึ้นในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยกับชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร
3. เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับนักศึกษาต่างชาติต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยแบ่งการทบทวนวรรณกรรมออกเป็น 2 ส่วน คือแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัจนกรรมการบอกข่าวร้าย และงานวิจัยวัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังต่อไปนี้

2.1. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1.1. วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา

วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา (interlanguage pragmatics: ILP) เป็นการศึกษาแง่มุมอันตรภาษาซึ่งหมายถึงขั้นที่อยู่ระหว่างกลางของภาษาแม่กับภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย โดยอาศัยมุมมองทางวัจนปฏิบัติศาสตร์มาศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองของผู้เรียน มาร์ติน พิตซ์ และ โจแอนน์ เนฟฟ์-แวน อาร์เทเซเลอร์ (Pütz. & Aertselaer., 2008) กล่าวว่า ในช่วงแรกการศึกษาวัจนปฏิบัติศาสตร์นั้นศึกษา 1 ภาษา 1 วัฒนธรรมตามลักษณะการใช้ภาษาทั้งทางวิทยาศาสตร์ ภาษาศาสตร์ จิตวิทยาและสังคมศาสตร์ แล้วแผ่ขยายเป็นการศึกษาหลายภาษา (multilingual) ที่ผู้ใช้ภาษาแต่ละภาษานั้นมีความแตกต่างกันในด้านเชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา วัฒนธรรมและชนชั้นทางสังคม ดังนั้นในปัจจุบันซึ่งเป็นยุคโลกาภิวัตน์ก็ได้เกิดการข้ามวัฒนธรรม (cross culture) มากขึ้นเพราะผู้ใช้ภาษาที่มีภาษาแม่และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันนั้นสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังมีการนำไวยากรณ์ในภาษาแม่มาใช้ในภาษาอื่น ๆ ทำให้ภาษาเกิดความหลากหลายและเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการนำเสนอตัวตนของผู้พูดที่ไม่ใช่แค่ระดับวัฒนธรรมแต่เป็นการนำเสนอถึงระดับค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคมของผู้พูดด้วย

เคสเปอร์และชมิท (Kasper & Schmidt, 1996) วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาต่างจากสาขาอื่น ๆ ในการศึกษาภาษาที่สองเพราะการศึกษาของสาขาอื่น ๆ นั้นมุ่งเน้นไปที่การศึกษาความรู้ความสามารถหรือคำศัพท์เกี่ยวกับภาษาที่สองของผู้เรียนในช่วงเวลาหนึ่ง แต่วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษานั้นมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนภาษาที่สองด้วย

เคสเปอร์และชมิท (Kasper & Schmidt, 1996) กล่าวว่า วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (nonnative speaker: NNSs) ที่มีหลักภาษาของภาษาแม่และมีวัฒนธรรมเบื้องหลังที่ต่างจากเจ้าของภาษา (native speaker: NSs) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ภาษาให้กับผู้เรียนภาษาที่สอง (second language learners) โดยใช้วิธีศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทดสอบผู้เรียนภาษาที่สองด้วยคำถามพื้นฐานและสำรวจความสามารถของการรับรู้ทางภาษาและใช้ทฤษฎีทางสังคมวิทยาอธิบายความแตกต่างของการผลิตและเข้าใจภาษาของผู้พูดภาษาที่สองแล้วนำเสนอ

บลัม คูลกา, เฮ้าส์, และเคสเปอร์ (Blum-Kulka, House, และ Kasper, (1989 อ้างถึงใน Kasper & Schmidt, 1996) ได้ตั้งคำถามไว้ว่า จุดประสงค์ของการสื่อสารที่แท้จริงคืออะไร มีความหมายพิเศษอื่นหรือไม่ การใช้ภาษาของผู้พูดสามารถเข้าใจได้ว่าเป็นสากลหรือไม่ บริบทมีผลต่อการเลือกใช้ภาษาอย่างไรและแตกต่างกับการข้ามวัฒนธรรมหรือไม่ ซึ่งคำถามเหล่านี้เคยถูกตั้งคำถามในการศึกษาวิจัยการศึกษาการข้ามวัฒนธรรมจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สองแล้ว แต่ก็ถูกยกมาตั้งเป็นประเด็นในการศึกษาวัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาที่เป็นภาษาระหว่างกลางของภาษาแม่และภาษาที่สองอีกครั้งแต่นำมาศึกษาลักษณะภาษาที่ผู้พูดภาษาที่สองใช้ในการสื่อสารด้วย เนื่องจากผู้เรียนภาษาที่สองที่มีภาษาแม่ต่างกันจะใช้ภาษาในลักษณะที่ต่างกันเพราะมีความแตกต่างทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง อีกทั้งวัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษานี้ก็มีความเกี่ยวข้องกับการข้ามวัฒนธรรมและเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาการศึกษาารับภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) และเป็นส่วนหนึ่งของวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics)

จากการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาของผู้พูดภาษาที่สองพบว่า ผู้พูดภาษาที่สองนั้นมีความสามารถในการเข้าใจและใช้ภาษาเหมือนกับเจ้าของภาษาได้แต่ก็ยังมีข้อจำกัด เอส. ทาคาฮาชิ และ ดูฟอน (S. Takahashi & DuFon) (1989 อ้างถึงใน Kasper & Schmidt, 1996) ได้ศึกษา Request realization by Japanese learners of English พบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวญี่ปุ่นเปลี่ยนจากการใช้คำขอร้องโดยอ้อมมาเป็นการขอร้องโดยตรงเพราะชาวอังกฤษมีทัศนคติว่าการขอร้องโดยตรงเป็นมารยาทที่ดีแต่ในบางครั้งก็ยังไม่เป็นธรรมชาติเหมือนกับเจ้าของภาษาเพราะเลือกใช้คำที่ถูกไวยากรณ์แต่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์จริง นอกจากนี้ยังพบว่านอกจากความสามารถด้านการใช้ภาษาแล้ว ปัจจัยอื่น ๆ เช่น ระยะเวลาการอาศัยอยู่ที่สังคมวัฒนธรรมของ

ภาษาที่สองและเพศ จึงกล่าวได้ว่า วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาเป็นการศึกษาความสามารถในการรับรู้ เข้าใจและผลิตภาษาที่สองเพื่อสื่อสารของผู้พูดที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (NNSs) หรือที่เรียกว่า วัจนปฏิบัติศาสตร์ภาษาระหว่างกลาง รวมถึงศึกษาอิทธิพลของภาษาและวัฒนธรรมแม่ต่อการผลิตและการเข้าใจการใช้ภาษาดังกล่าว

จากลักษณะดังที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษามีผลต่อการแสดง วัจนกรรมต่าง ๆ ถึงแม้ว่าจะใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ซึ่งอาจจะเหมือนหรือแตกต่างกับเจ้าของภาษา เช่น ชาวญี่ปุ่นขอร้องโดยตรงตามวัฒนธรรมของชาวอังกฤษเพราะใช้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่สอง ในการสื่อสารแต่ก็ยังมี ความแตกต่างจากเจ้าของภาษาอยู่ดี ดังนั้นผู้วิจัยจะนำแนวคิด วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษามาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกลวิธีการบอก ข่าวย้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยมุ่งเน้นศึกษาวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของภาษาและ วัฒนธรรม

2.1.2. แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีวัจนกรรม

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง (2555) ได้สรุปไว้ว่า มนุษย์ทุกชาติทุกภาษาต่างก็ใช้ภาษาเพื่อสื่อเจตนา ด้วยกลวิธีต่าง ๆ ในบรรดาแนวคิดเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร เลวิลสัน (Levinson 1983 อ้างถึง ใน ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) กล่าวว่าทฤษฎีวัจนกรรม (Speech Acts) เป็นแนวคิดที่ได้รับความ สนใจอย่างกว้างขวาง โดยการใช้ภาษาเพื่อกระทำสิ่งต่าง ๆ มีจุดเริ่มต้นมาจาก จอห์น เอล ออสติน (John L. Austin อ้างถึงใน ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) นักปราชญ์ชาวอังกฤษเจ้าของผลงาน How to do Things with words ที่ให้ความสำคัญกับภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันและลูกศิษย์ของเขา จอห์น อาร์ เซิร์ล (John R. Searle อ้างถึงใน ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) ก็ได้ทำให้แนวคิดนี้เป็นที่ รู้จักแพร่หลายมากขึ้น

จอห์น เอล ออสติน (John L. Austin อ้างถึงใน ณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) ชี้ให้เห็นว่าการ กล่าวถ้อยไม่ใช่เพียงเพื่อบอกเล่าสิ่งที่เป็นจริงหรือเท็จเท่านั้น แต่เราใช้ถ้อยคำเพื่อกระทำสิ่งต่าง ๆ และการกล่าวถ้อยให้ประสบความสำเร็จต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่เรียกว่า เงื่อนไขวัจนกรรม (felicity conditions) 3 ข้อ ได้แก่ 1.การกล่าวถ้อยคำแสดงการกระทำต้องเป็นไปตามกระบวนการที่ถือปฏิบัติ

กัน บุคคลและบริบทต้องเหมาะสม 2.กระบวนการกล่าวถ้อยคำต้องเป็นไปอย่างถูกต้องและสมบูรณ์
 3.บุคคลที่ร่วมในกระบวนการจะต้องมีความคิด ความรู้สึก ความตั้งใจจริงสอดคล้องกับกระบวนการ
 และหากกระบวนการนั้นต้องมีผลตามมา การกระทำที่เป็นผลก็จะต้องเกิดขึ้น เมื่อกล่าวถ้อยคำแต่ละ
 ครั้งจะมีการกระทำเกิดขึ้น 3 อย่าง ได้แก่ 1.การสื่อเนื้อความหรือความหมายตามรูปภาพ 2.การสื่อ
 เจตนาหรือวัจนกรรม 3.การสื่อผลของถ้อยคำหรือวัจนผล ออสตินได้กล่าวถึงกริยาบางตัวที่สอดคล้อง
 กับวัจนกรรม เช่น กริยา สัญญา เตือน สั่ง ของโทซ ค้าน ขอบคุณ ที่เรียกว่า speech act verbs
 หรือกริยาสื่อวัจนกรรม ปรากฏอยู่ ทั้งนี้แนวคิดของออสตินยังมุ่งเน้นวัจนกรรมในพิธีกรรมหรือบริบท
 ที่เป็นทางการเท่านั้น

ต่อมาจอห์น อาร์ เซิร์ล (John R. Searle อ้างถึงใน ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) เจ้าของ
 ผลงาน Speech Acts ลูกศิษย์ของจอห์น เอล ออสติน (John L. Austin) ได้ศึกษาวัจนกรรมอื่น ๆ
 ที่นอกเหนือจากพิธีกรรมที่ออสตินได้ศึกษาไว้ กล่าวคือ เซิร์ลได้ให้ความสำคัญกับภาษาใน
 ชีวิตประจำวันที่ไม่ใช่แค่เพียงในพิธีกรรม โดยกล่าวว่าหน่วยพื้นฐานที่เราใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน
 ไม่ใช่คำหรือประโยคแต่คือหน่วยที่เกิดจากการนำรูปภาพมากล่าวเพื่อแสดงวัจนกรรม ประกอบด้วย
 ส่วนเนื้อความและส่วนเจตนาการใช้ภาษาที่มีพฤติกรรมกำกับด้วยกฎ 2 ข้อ คือ 1.กฎกำกับ
 (regulative rule) ทำหน้าที่กำกับพฤติกรรมที่มีอยู่ในสังคม เช่น มารยาททางสังคม 2.กฎประกอบ
 สร้าง (constitutive rule) ไม่เพียงแต่กำกับพฤติกรรมเท่านั้นแต่ยังทำให้เกิดการกระทำหรือ
 พฤติกรรมนั้น ๆ ด้วย เช่น กติกาฟุตบอล

จอห์น อาร์ เซิร์ล (John R. Searle อ้างถึงใน ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) เสนอเงื่อนไข
 วัจนกรรมซึ่งมีลักษณะเป็นกฎประกอบสร้าง เรียกว่า felicity condition 4 ข้อ ได้แก่ 1.เงื่อนไข
 เนื้อความ 2.เงื่อนไขเบื้องต้น 3.เงื่อนไขความจริงใจ 4.เงื่อนไขจำเป็น เช่น ถ้อยคำที่จัดเป็นวัจนกรรม
 การขอบคุณ ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขต่อไปนี้

1.เงื่อนไขเนื้อความ	การกระทำบางอย่างของผู้ฟังในอดีต
2.เงื่อนไขเบื้องต้น	การกระทำนั้นเป็นประโยชน์แก่ผู้พูดและผู้พูดก็เชื่อ
เช่นนั้น

3.เงื่อนไขความจริงใจ ผู้พูดรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณและซาบซึ้งต่อการกระทำนั้น

4.เงื่อนไขจำเป็น จัดเป็นถ้อยคำแสดงความรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณและซาบซึ้ง

จอห์น อาร์ เซิร์ล (John R. Searle อ้างถึงใน ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) ได้เสนอเงื่อนไขวัจนกรรมไว้ 8 ชนิด ได้แก่ ขอร้อง บอกเล่า ถาม ขอบคุณ แนะนำ เตือน ทักทาย และแสดงความยินดี โดยบางวัจนกรรมก็ไม่จำเป็นต้องมีเงื่อนไขครบทั้ง 4 ข้อ และยังจัดกลุ่มประเภทวัจนกรรมได้ 5 ประเภท ดังนี้ วัจนกรรมบอกกล่าว วัจนกรรมชี้แนะ วัจนกรรมการผูกมัด วัจนกรรมการแสดงอารมณ์ความรู้สึก วัจนกรรมการประกาศ (ญัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555)

นอกจากนี้จอห์น อาร์ เซิร์ล (John R. Searle) ได้เสนอแนวคิดวัจนกรรมอ้อม (Indirect Speech Acts) ซึ่งเป็นรูปแบบภาษาที่ใช้ในการสนทนาเพื่อแสดงความสุภาพ เซิร์ลได้แบ่งความหมายออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ ความหมายของผู้พูดและความหมายของประโยค ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจความหมายและเจตนาของผู้พูดจะต้องมีความรู้ความสามารถดังต่อไปนี้ 1.รู้เรื่องวัจนกรรม 2.เคยรู้เรื่องที่ถูกถกกันนั้นกับผู้พูดมาก่อน 3.สามารถตีความได้โดยอาศัยความรู้ร่วมกันโดยใช้บริบททางภาษาและบริบทอื่นร่วมด้วย 4.รู้จักแห่งไกรซ์ (วิภากร วงศ์ไทย, 2550) เงื่อนไขวัจนกรรมของเซิร์ลที่กล่าวมาข้างต้นเป็นทฤษฎีที่สอดคล้องกับงานวิจัยนี้โดยผู้วิจัยได้นำหลักการสร้างเงื่อนไข **felicity condition** มาสร้างเงื่อนไขการบอกข่าวร้ายซึ่งเป็นวัจนกรรมที่มุ่งศึกษา

งานวิจัยนี้จะนำแนวคิดเรื่องวัจนกรรมมาใช้เป็นกรอบการศึกษา โดยใช้แนวคิดเรื่องเงื่อนไขวัจนกรรมของเซิร์ลมากำหนดขอบเขต สร้างเงื่อนไขการบอกข่าวร้ายซึ่งเป็นวัจนกรรมการศึกษาเปรียบเทียบการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และนำมาใช้วิเคราะห์ถ้อยคำที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่เลือกใช้

2.1.3. แนวคิดเรื่องความสุภาพในภาษา

ความสุภาพ (Linguistic politeness) เป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษากลวิธีทางภาษา โดยเชิร์ลได้กล่าวถึงความสุภาพว่าเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้พูดเลือกใช้วัจนกรรมอ่อนในการสื่อสาร

บราวน์ และเลวิลสัน (Brown and Levinson, 1987 อ้างถึงในณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) กล่าวถึงความสุภาพโดยเชื่อมโยงกับ ความคิดเรื่อง “หน้า” (face) ตามที่ Goffman (1967) เสนอไว้ว่า หน้า คือ ภาพลักษณ์ที่ทุกคนในสังคมต้องการ หน้า คือ ความต้องการพื้นฐานของสมาชิกในสังคม แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ 1) หน้าด้านบวก (positive face) หรือ ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม 2) หน้าด้านลบ (negative face) หรือ ความต้องการเป็นอิสระ ไม่ถูกบังคับ นอกจากนี้ Brown & Levinson ยังแบ่งวัจนกรรมออกเป็น 4 กลุ่มตามลักษณะการ คุกคามหน้า ได้แก่ 1) วัจนกรรมที่ คุกคามหน้าด้านบวกของผู้พูด เช่น การขอโทษ การยอมรับผิด เป็นต้น 2) วัจนกรรมที่ คุกคามหน้า ด้านบวกของผู้ฟัง เช่น การวิจารณ์ การแสดงความเห็นแย้ง เป็นต้น 3) วัจนกรรมที่ คุกคามหน้าด้าน ลบของผู้พูด เช่น การขอบคุณ การตอบรับคำขอบคุณ เป็นต้น 4) วัจนกรรมที่ คุกคามหน้าด้านลบของ ผู้ฟัง เช่น การสั่ง การเสนอให้ เป็นต้น

กลวิธีความสุภาพตามแนวคิดของบราวน์ และเลวิลสัน (Brown and Levinson, 1987 อ้างถึงในณัฐพร พานโพธิ์ทอง, 2555) มีทั้งหมด 4 กลวิธี ได้แก่

1) การกล่าวตรงไปตรงมา (Bold on record) มักใช้กับสถานการณ์ที่เร่งด่วนหรือเสียงต่อการ คุกคามหน้าน้อย เช่น การให้แนะนำสิ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังและผู้พูดไม่ต้องเสียสละตนเองมาก นักหรือในสถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง เป็นต้น

2) การใช้ความสุภาพด้านบวก (Positive politeness) คือ การใช้ถ้อยคำที่แสดงว่าผู้พูด คำนึงถึงหน้าด้านบวกของผู้ฟัง เช่น ใช้คำสรรพนาม “พวกเรา” เพื่อแสดงว่าผู้พูดและผู้ฟังเป็นกลุ่ม เดียวกัน เป็นต้น

3) การใช้ความสุภาพด้านลบ (Negative politeness) คือ การใช้ถ้อยคำที่แสดงว่าผู้พูด คำนึงถึงหน้าด้านลบของผู้ฟัง เช่น การใช้ประโยคคำถามในการขอร้องเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟังเลือกที่จะ ทำหรือไม่ทำตามคำขอของผู้พูดก็ได้ เป็นต้น

4) การกล่าวอ้อม (Off record) คือ การใช้ถ้อยคำที่ผู้ฟังสามารถตีความได้หลายอย่าง เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟังเลือกที่จะตีความถ้อยคำของผู้พูดให้ต่างจากเจตนาที่แท้จริงของผู้พูดได้ เช่น เมื่อผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปิดเครื่องปรับอากาศให้ ผู้พูดอาจพูดขึ้นว่า “หนาวจัง” ซึ่งตามรูปภาพเป็นเพียงการบอกเล่า เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟังเลือกที่จะตีความว่าผู้พูดต้องการขอร้องให้ผู้ฟังช่วยปิดเครื่องปรับอากาศหรือเพียงต้องการบอกเล่าหากผู้ฟังไม่ต้องทำตามคำขอของผู้พูด ซึ่งการปฏิเสธนี้จะไม่เป็นการคุกคามผู้พูดเนื่องจากผู้พูดไม่ได้ขอร้องผู้ฟังอย่างชัดเจน เป็นต้น

ยาง ซุนกิน (Yang Sun Geun, 2002) ได้กล่าวถึงแนวคิดเรื่องใบหน้า (รู้จักกันในชื่อ chaemyoun ในเกาหลี) แนวคิดนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและความคิดของเกาหลีอย่างมากและเป็นแนวคิดที่ฝังอยู่ในวัฒนธรรมเอเชียส่วนใหญ่ที่บ่งบอกถึงชื่อเสียง อิทธิพล ศักดิ์ศรี และเกียรติยศของบุคคล ในเกาหลีใต้ แนวคิดเรื่องหน้าหรือแซมยอนถือเป็นเรื่องจริงจังเป็นพิเศษและได้รับความสำคัญในช่วงที่ยากลำบากของศตวรรษที่ 20 เนื่องจากผู้คนต้องเรียนรู้ที่จะเก็บความรู้สึก ควบคุมความโกรธ และความขุ่นมัวภายใต้ใบหน้า อย่างไรก็ตามในปัจจุบันถึงแม้ว่าชาวเกาหลีจะพยายามปกปิดความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเอง แต่ชาวเกาหลีจำนวนมากในทุกวันนี้ก็ไม่ค่อยกังวลและเก็บความรู้สึกเหมือนในอดีตและมักจะไม่สามารถซ่อนหรือควบคุมอารมณ์ของตนได้ ดังนั้นการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางของคนเกาหลีมักจะเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้ แซมยอน (ใบหน้า) จึงมีความสำคัญมากกว่าในฐานะ “รูปลักษณ์ที่ผู้คนต้องการนำเสนอต่อผู้อื่น ในแง่ของสถานะและบทบาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาททางเพศในครอบครัวและสังคม” ชาวเกาหลีมักจะพยายามแสดงตัวตนที่ดี เพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม หากตัวตนทางสังคม สถานะทางการเงินและการศึกษาหากพวกเขาอยู่ในสถานการณ์ 'น่าละอาย' (เช่น การหย่าร้าง การว่างงาน ความยากจน คะแนนไม่ดี) ก็จะปกปิดเอาไว้ในขณะเดียวกันการชมเชยบุคคลอื่น การแสดงความเคารพหรือทำอะไรบางอย่างก็กระทำเพื่อเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองด้วย เท่ากับว่าเป็นการ “ให้หน้า” แก่ตนเองและผู้อื่น ในทำนองเดียวกันชาวเกาหลีก็สามารถ “เสียหน้า” “ปกป้องหน้า” และ “สร้างหน้า” ได้ ดังนั้นชาวเกาหลีจึงระมัดระวังการแสดงตัวตนเพื่อปกป้องคุณค่าและการรับรู้ตัวตนของตนเองท่ามกลางสังคม (Yang Sun Geun, 2002)

จากแนวคิดทฤษฎีข้างต้น ผู้วิจัยได้นำแนวคิดความสุภาพของ Brown & Levinson ที่มีทั้งหมด 4 กลวิธีและได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับ คือ การกล่าวตรงไปตรงมา (Bold on record)

การใช้ความสุภาพด้านบวก (Positive politeness) การใช้ความสุภาพด้านลบ (Negative politeness) การกล่าวอ้อม (Off record) มาใช้เพื่อวิเคราะห์เหตุจูงใจในการใช้วัจนกรรมเพื่อบอกข่าวร้าย อีกทั้งวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศดังนั้นผู้วิจัยจะนำแนวคิดความสุภาพในตะวันออกและหน้าของชาวตะวันออก รวมทั้งหน้าของชาวเกาหลีมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์การบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการสื่อสาร

2.1.4. ลักษณะทางภาษา

2.1.4.1. ลักษณะภาษาเกาหลี

พัก อีจอง (박이정, n.d.) กล่าวว่าภาษาเกาหลีมีการเรียนประโยคแบบ ประธาน+กรรม(ถ้ามี)+กริยา สามารถละส่วนประกอบสำคัญในประโยคได้และมีรูปยกย่องแสดงความสุภาพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ภาษาเกาหลีถูกจัดอยู่ในภาษาคำติดต่อ ที่หมายถึง เป็นภาษาที่สร้างคำด้วยกันเติมปัจจัย (어미/조사) ซึ่งเป็นหน่วยคำไม่อิสระภาษาเกาหลีและเป็นหน่วยคำทางไวยากรณ์เพื่อผสมเข้ากับคำศัพท์เดิมทำให้เกิดเป็นคำใหม่ แต่ก็มีความหมายเกี่ยวข้องกับคำศัพท์เดิม เพื่อแสดงให้เห็นถึงความหมายหรือหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำต่าง ๆ เช่น

제가 밥을 먹습니다.

ฉัน ข้าว กิน (คำแปลในภาษาไทย)

ฉันกินข้าว (ประโยคในภาษาไทย)

ประโยคนี้มีคำศัพท์เดิม คือ 저 / 밥 / 먹다 และนำคำศัพท์เดิมมาเติมวิภัติปัจจัย ดังนี้ คำว่า 저 (ฉัน) +가 (คำชี้บอกหน้าที่ประธานของประโยค) 밥(ข้าว) +을(คำชี้บอกหน้าที่กรรมของประโยค), 먹다 (กิน) + 습니다 (เป็นวิภัติปัจจัยในการผันคำกริยาในประโยค แสดงกาลปัจจุบันและแสดงความสุภาพ)

จากตัวอย่างข้างต้นภาษาเกาหลีมีโครงสร้างประโยคเป็น ประธาน-กรรม-กริยา ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยที่มีโครงสร้างเป็น ประธาน-กริยา-กรรม

ภาษาเกาหลีเป็นภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากบริบทโดยตรง สามารถละส่วนประกอบในประโยคได้ขึ้นอยู่กับบริบท เช่น

A: 어디 가니?

ที่ไหน ไป? (คำแปลในภาษาไทย)

ไปไหน (ประโยคในภาษาไทย)

B: 학교.

โรงเรียน (คำแปลในภาษาไทย)

(ไป)โรงเรียน (ประโยคในภาษาไทย)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ประโยค A นั้นถามคู่สนทนาว่าไปไหน โดยละส่วนประธานของประโยคและวิภัตติปัจจัยต่าง ๆ ของประโยคไป และประโยค B ก็ตอบกลับเพียงแค่ว่าไปโรงเรียน ที่เป็นสถานที่เท่านั้นโดยละส่วนประธานและกริยาของประโยค รวมทั้งละวิภัตติปัจจัยต่าง ๆ ของประโยคไป

ภาษาเกาหลีแสดงความสุภาพผ่าน “รูปยกย่อง” โดยรูปยกย่องในภาษาเกาหลีแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) รูปยกย่องประธาน 2) รูปยกย่องกรรม 3) รูปแสดงความสุภาพต่อคู่สนทนา

- 1) **รูปยกย่องประธาน** เป็นวิธีการยกย่องประธานของภาคแสดงซึ่งอยู่ในตำแหน่งสูงกว่าผู้พูด ด้วยการเติม -(으)시- ต่อท้ายกริยาในประโยค นอกจากนี้การใช้ศัพท์รูปยกย่องและการเติมตัวชี้ประธาน -께서 แทน -이/-가 แทน -은/-는
- 2) **รูปยกย่องกรรม** เป็นวิธีการยกย่องกรรมของภาคแสดง โดยการเติม -께 (แต่, ถึง, ไปยัง, จาก) เพื่อชี้ไปยังบุคคลซึ่งเป็นกรรมรองของประโยค และมีการใช้กริยารูปยกย่อง เพื่อยกย่องบุคคลที่เป็นกรรมรอง เช่น คำว่า 드리다 (มอบ) ที่ใช้แทนคำว่า 주다 (ให้)

ตัวอย่างประโยค การยกย่องประธานและกรรมที่เป็นบุคคล

할아버지께서 할머니를 모시고 오세요?

(ประโยคภาษาเกาหลี)

คุณปู่ คุณย่า ไปรับ มา

(คำแปลภาษาไทย)

คุณปู่ไปรับคุณย่ามาหรือคะ? (ประโยคภาษาไทย)

ยกย่องประธาน ได้แก่ 할아버지께서 (เติมตัวชี้ประธาน -께서), 오시다 (เติม -(으)시- ต่อท้าย
กริยาในประโยค)

ยกย่องกรรม ได้แก่ 할머니를 모시다 (เติม -(으)시- ต่อท้ายกริยาในประโยค)

3) **รูปแสดงความสุภาพต่อคู่สนทนา** เป็นการเลือกใช้คำลงท้ายประโยคในระดับ
ต่าง ๆ ซึ่งแบ่งออกเป็น รูปทางการ และรูปไม่เป็นทางการ

3.1. รูปทางการโดยทั่วไปจะใช้ระบบอาวุโสเป็นเกณฑ์ในการเลือกใช้ระดับความสุภาพ เช่น

กริยา ทำ

하십시오 > 하오 > 하게 > 해라

จากตัวอย่าง กริยา 하다 ที่แปลว่า ทำ เรียงลำดับจากความสุภาพมากที่สุดไป
ยังความสุภาพน้อยที่สุด

กริยา ไป

갑니다 > 가오 > 가네 > 간다

จากตัวอย่างกริยา 가다 ที่แปลว่า ไป เรียงลำดับจากความสุภาพมากที่สุดไป
ยังความสุภาพน้อยที่สุด

3.2. รูปสุภาพแต่ไม่เป็นทางการ ได้แก่ การลงท้าย -아요?

3.3. ส่วนรูปไม่เป็นที่ทางนอกรวมจากจะใช้ความอาวุโสเป็นเกณฑ์แล้วยังใช้ความสนิทสนมเป็นเกณฑ์ในการเลือกใช้ความสุภาพด้วย โดยถ้าหากผู้พูดสนิทสนมกับผู้ฟังจะตัดคำลงท้าย ㅤ ออก เช่น

กริยา ทำ

해요 > 해

กริยา ไป

가요 > 가

ภาษาเกาหลีถูกใช้เป็นภาษาราชการในคาบสมุทรเกาหลี ในปี 2011 นั้นมีจำนวนผู้ใช้ภาษาเกาหลีในเกาหลีใต้จำนวน 48 ล้านคน ที่เกาหลีเหนือประมาณ 24 ล้านคน พี่น้องร่วมชาติที่อยู่ต่างประเทศ ได้แก่ประเทศจีน 2.1 ล้านคน ประเทศสหรัฐอเมริกา 2.1 ล้านคน ประเทศญี่ปุ่น 6 แสนคน และที่ประเทศรัสเซียอีกหลายแสนคน ดังนั้นภาษาเกาหลีจึงติดอันดับที่ 20 ภาษาที่มีคนใช้กันทั่วโลก ที่ประเทศเกาหลีมีกฎหมายการใช้ภาษา เช่น ข้อกำหนดในการใช้ภาษามาตรฐาน การสะกดคำ ภาษาเกาหลี แต่ถึงอย่างนั้นลักษณะการใช้ภาษาก็แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม เพศ อายุ และอาณาเขตระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้

ความนิยมเกี่ยวกับหัวข้อสนทนา คำศัพท์ การออกเสียงในภาษาเกาหลีนั้นเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน ในบทสนทนาของผู้หญิงจะเป็น การร่วมมือซึ่งกันและกัน (상호협동적) การพูดสนับสนุนกัน (맞장구를 치다) แต่ผู้ชายมักจะเป็นผู้นำในการสนทนาและมีแนวโน้มที่จะสนทนาในลักษณะแข่งขันกัน เช่น ผู้หญิงจะสนทนาเกี่ยวกับงานบ้าน รูปลักษณ์ภายนอก การแต่งกาย และจะมีการชมเชยกันอย่างตรงไปตรงมา ในขณะที่เพศชายจะชมเชยกันในเรื่องที่เฉพาะเจาะจงกว่า เช่น ความสามารถ นอกจากนี้เพศหญิงจะมีการใช้คำอุทานบ่อยกว่าเพศชายและมีแนวโน้มจะใช้เสียงเล็ก ๆ ใช้คำพูดที่ให้ความรู้สึกน่ารักและใช้คำอุทานมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้เพศหญิงมักจะออกเสียงหนักหรือเน้นเสียงพยัญชนะซ้อน พูดซ้ำ ๆ และนุ่มนวลกว่าเพศชายที่ใช้ถ้อยคำในลักษณะห้วน ๆ รีบ ๆ นอกจากปัจจัยเพศแล้ว อายุก็ส่งผลต่อลักษณะการใช้ภาษาเกาหลี เช่น คนรุ่นใหม่มักใช้คำสแลงในขณะที่คนรุ่นเก่าพยายามรักษาแบบแผน มารยาทในการพูดตามแบบดั้งเดิม กว่า 50 ปีที่มี

การแบ่งประเทศเกาหลีออกเป็นเกาหลีเหนือกับเกาหลีใต้ ทำให้ภาษาของทั้งสองประเทศนั้นแตกต่างกันไปในแง่ของการออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ (박이정, n.d.)

จากลักษณะของภาษาเกาหลีพบว่ามีลักษณะทางไวยากรณ์ที่แตกต่างกับภาษาไทย คือ มีการเปลี่ยนคำกริยาหรือคำชี้เพื่อบอกหน้าที่ของคำในประโยคไปตามผู้พูด ผู้ฟัง และผู้ที่ถูกกล่าวถึง เช่น หากผู้ฟังเป็นผู้ที่อาวุโส คำกริยาคำชี้ก็จะเปลี่ยนไปเพื่อแสดงการยกย่อง แม้กระทั่งรุ่นน้องยังต้องใช้ถ้อยคำที่สุภาพกับรุ่นพี่ที่แม้จะอายุห่างกันเพียง 1 ปี ในขณะที่ประเทศไทยส่วนมากรุ่นน้องจะใช้ถ้อยคำที่เป็นกันเองกับรุ่นพี่ได้ สะท้อนให้เห็นว่าชาวเกาหลีให้ความสำคัญกับความอาวุโสมากกว่าชาวไทย นอกจากนี้ปัจจัยเพศ อายุก็มีส่วนสำคัญในการใช้ภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาทวิวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม ได้แก่ สถานภาพ มาใช้ในการศึกษางานวิจัยนี้

2.1.4.2. ชนิดของประโยคในภาษาไทยและภาษาเกาหลี

2.1.4.2.1. รูปแบบประโยคในภาษาไทย ประโยคตามเจตนาในภาษาไทยมีหลายชนิด โดยแบ่งตามตำราบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 (วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ & อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2555) ได้ดังนี้

1) **ประโยคแจ้งให้ทราบ** เป็นประโยคบอกเล่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เป็นการแจ้งเรื่องราว บอกข่าวต่างๆ เช่น

- (1) ตาของข้าพเจ้ามีอาชีพทำไร่ทำนา
- (2) เมื่อช่างปั้นหม้อเสร็จก็นำไปแกะสลักลวดลาย และนำไปอบในเตาเผา
- (3) มีดาราคณหนึ่งยิงตัวตายในลิฟต์ ตำรวจสันนิษฐานว่าเป็นการฆาตกรรม

2) **ประโยคเสนอแนะ** เป็นประโยคมีใจความเสนอบางสิ่งบางอย่าง เช่น

- (1) ลองชิมแกงเขียวหวานไก่ฝีมือเราดูหน่อยนะ

3) **ประโยคคำถาม** เป็นประโยคที่ใจความ มักแสดงคำถามอยู่หน้าหรือหลังประโยค มี 2 ชนิด ได้แก่

- **ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบ** มักใช้คำว่า อะไร ไต ไหน เมื่อไร อย่างไร เหตุใด เท่าใด อยู่หน้าหรือท้ายประโยคก็ได้ เช่น

- (1) ใครเป็นคนทำกับข้าวไว้ให้
- (2) วันนี้กินอะไร
- (3) เราจะไปเชียงใหม่โดยการเดินทางแบบใด

- **ประโยคคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบรับ หรือปฏิเสธ** มักมีคำว่า หรือ หรือไม่ ไหม ท้ายประโยค เช่น

- (1) ยากลบก่อนนี้ของคุณหรือ
- (2) คุณไปกินข้าวกับผมได้หรือไม่

4) ประโยคคำสั่ง เป็นประโยคบอกให้ทำ มักจะละประธานไว้ มักใช้คำว่า จง ขึ้นต้นประโยค เช่น

- (1) จงนั่งเร็วๆหน่อย
- (2) จงทำตามที่เราสั่ง

5) ประโยคห้าม หรือสั่งไม่ให้ทำ เป็นประโยคบอกไม่ให้ทำ มักละประธาน และใช้คำว่า อย่า ห้าม ขึ้นต้นประโยค เช่น

- (1) อย่าเดินลัดสนาม
- (2) ห้ามทิ้งขยะลงชักโครก
- (3) ห้ามจับปลาฤดูวางไข่

6) ประโยคขู่ เป็นประโยคที่มีใจความแสดงความต้องการอยู่ในประโยค เช่น

- (1) ถ้าเธอไม่เปิดประตู ฉันจะพังเข้าไปเดี๋ยวนี้

7) ประโยคขอร้อง เป็นประโยคมีใจความขอร้อง อาจละประธานไว้ มักมีความว่า ชิ หน่อย นะ นำ อยู่ท้ายประโยค และมีความว่า โปรด กรุณา ช่วย วาน อยู่หน้าประโยค เช่น

- (1) โปรดอย่าส่งเสียงดังในห้องสมุด
- (2) เราออกไปเดินเล่นงานกาชาดกันดีกว่านะ
- (3) ช่วยไปยืมหนังสือห้องสมุดให้ที

8) **ประโยคคาดคะเน** เป็นประโยคที่คาดเดาล่วงหน้า เช่น

(1) ฉันอาจจะไม่ได้ไปซื้อของกับแม่

9) **ประโยคชักชวน** เป็นประโยคเชิญชวนบุคคลอื่นมาทำบางอย่าง เช่น

(1) วันสิ้นปีมากินข้าวที่บ้านเรานะ

2.1.4.2.2. **รูปแบบประโยคในภาษาเกาหลี** กรนภา บุญมาเลิศ (Kronnapha Boonmalerd, 2017) ได้เรียบเรียงรูปแบบและลักษณะของประโยคในภาษาเกาหลีไว้ดังนี้

1) **ประโยคบอกเล่า (평서문)** ประโยคบอกเล่า คือ ประโยคที่ผู้พูดบอกข้อมูลข่าวสารส่งต่อแก่ผู้ฟัง เช่น

(1) 오늘은 7 월 10 일이다

วันนี้ เดือน7 วันที่10 คือ

วันนี้คือวันที่ 7 เดือนตุลาคม

(2) 나는 생선을 먹어.

ฉัน ปลา กิน

ฉันกินปลา

2) **ประโยคคำถาม (의문문)** ประโยคคำถาม คือ ประโยคที่ผู้พูดถามสิ่งที่ไม่รู้ไปยังผู้ฟัง มีสองชนิด ได้แก่ ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบว่า ใช่/ไม่ใช่ (네/아니요) และประโยคคำถามที่ใช้ถามเพื่อต้องการคำอธิบาย

- ประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบ เช่น

(1) 밥을 먹어?

ข้าว กิน?

กินข้าวไหม?

(2) 펜이 있어?

ปากกา มี?

มีปากกาไหม?

- ประโยคคำถามที่ใช้ถามเพื่อต้องการคำอธิบาย เช่น

(1) 뭐 해?

อะไร ทำ?

ทำอะไร?

(2) 누구와 같이 가?

กับใคร ไป

ไปกับใคร?

3) **ประโยคคำสั่ง (명령문)** ประโยคคำสั่ง คือ ประโยคที่ผู้พูดบอกให้ผู้ฟังที่มีความสามารถที่จะปฏิบัติหรือกระทำสิ่งนั้นโดยตรง เช่น

(1) 거북이를 잡지 마

เต่า จับ ห้าม

ห้ามจับเต่า

4) **ประโยคชักชวน (청유문)** ประโยคชักชวน คือ ประโยคที่ผู้พูดบอกให้ผู้ฟังกระทำบางอย่างในตอนนั้นด้วยกันกับผู้พูด เช่น

1) 영화를 보러 가자

หนัง ดู ไปกัน

ไปดูหนังกัน

2.1.4.3. ความรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของเกาหลี

พัก อีจอง (박이정, n.d.) ลัทธิขงจื้อเป็นคำสอนที่ถูกค้นคว้าและรวบรวมโดยขงจื้อ ศาสนาอื่น ๆ ให้ความสำคัญกับการแสวงหาความสุขและชีวิตหลังความตายมากกว่าปัจจุบัน แต่ลัทธิขงจื้อให้ความสำคัญกับปัญหาชีวิตปัจจุบันมากกว่าประเทศเกาหลีรับลัทธิขงจื้อมาจากประเทศจีนเพื่อเป็นเครื่องมือการศึกษาและใช้สอนชนชั้นปกครองและเพื่อการบริหารประเทศ มี 3 หลักปฏิบัติตน 5 หลักจริยธรรม ที่หมายถึง แนวทางที่ต้องปฏิบัติระหว่างกษัตริย์และข้าราชการ พ่อแม่และลูก สามี

และภรรยา ได้รับการยกย่องว่าเป็นหลักจริยธรรมที่เป็นรากฐานของสังคมในประเทศเกาหลีมาอย่างยาวนาน และได้ฝังรากลึกกลงไปในชีวิตประจำวันของชาวเกาหลี ลัทธิขงจื้อให้ความสำคัญเรื่องความเมตตา ความมีมารยาท สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นผ่านพิธีการเช่นไหว้บรรพบุรุษในสมัยโซซอนที่สืบทอดมาถึงปัจจุบัน

ลัทธิขงจื้อที่ใช้ปกครองสังคมในสมัยก่อนยังมีอิทธิพลต่อสังคมปัจจุบันเป็นอย่างมากถึงแม้ว่าจะมีความคิดเห็นด้านลบต่อลัทธิขงจื้อแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นลัทธิที่เป็นรากฐานสำคัญให้กับการพัฒนาประเทศเศรษฐกิจยุคใหม่ ลัทธิขงจื้อก่อให้เกิดวัฒนธรรมอย่างระบบอาวุโส ให้ความสำคัญกับความมีเกียรติ มีหน้ามีตาหรือระบบการปกครองในบ้านที่ผู้ชายเป็นใหญ่ สร้างจิตสำนึกในการเสียสละเพื่อสังคมและประเทศชาติ สร้างเสริมมารยาทที่ต้องเคารพพ่อแม่หรือบรรพบุรุษ (박이정, n.d.)

คิม (Kim, 2007) ได้กล่าวถึงเกาหลีสมัยใหม่ว่า แม้ว่าค่านิยมขงจื้อและค่านิยมดั้งเดิมจะเป็นรากเหง้าของสังคมแต่ในยุคโลกาภิวัตน์ในปัจจุบันก็ทำให้อิทธิพลของลัทธิขงจื้ออ่อนลง คนเกาหลียุคนี้มีความเป็นตะวันตกอย่างมากและมีความเป็นปัจเจก จากการศึกษาในปี 2007 พบว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของเยาวชนเกาหลีในปัจจุบันคิดว่าการตัดสินใจและความคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มที่มีอายุและสถานภาพเท่า ๆ กันนั้นมีความสำคัญมากกว่าความคิดเห็นของผู้ที่มีอายุมากกว่าและสถานภาพเหนือกว่า นอกจากนี้หนุ่มสาวเกาหลีส่วนใหญ่ปฏิเสธแนวคิดดั้งเดิมเกี่ยวกับบทบาททางเพศ (หลักการสำคัญของลัทธิขงจื้อ) และถือว่าทุกเพศและทุกรสนิยมทางเพศเท่าเทียมกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีการหลั่งไหลเข้ามาของค่านิยมใหม่ของชาวตะวันตกในวัฒนธรรมเกาหลีได้ สังคมก็ยังคงถูกจำกัดและอนุรักษ์ไว้มากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับออสเตรเลีย ความสำเร็จของเกาหลีได้ส่วนใหญ่มาจากระบบการศึกษาที่ผลิตแรงงานที่ขยันและมีความสามารถ ดังนั้นสังคมจึงมักจะให้ความสำคัญกับการศึกษา เด็ก ๆ จะรู้สึกกดดันเพราะจะต้องเก่งตั้งแต่แรกเริ่มในการศึกษา เพื่อสร้างอนาคตที่ดีให้กับตนเอง และค่านิยมการทำงานยุ่งตลอดชีวิตจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ในเกาหลี บุคคลที่อยู่ในสถานการณ์ที่ดึงเครียดจะถูกมองในแง่บวกว่าเป็นคนที่ขยันหมั่นเพียร Kim (2007)

จากลักษณะดังกล่าวลัทธิขงจื้อเป็นวัฒนธรรมที่ประเทศเกาหลีรับมาจากประเทศจีน โดยฝังรากลึกอยู่ในสังคมเกาหลีมาอย่างยาวนาน โดยมีส่วนในการกำหนดบทบาทหน้าที่ของคนในสังคม

อาทิ หน้าทีของพ่อ หน้าทีของแม่ หน้าทีของลูก หน้าทีของผู้ชาย หน้าทีของผู้หญิง ทำให้ระบบอาวุโสในสังคมเกาหลียังคงดำรงอยู่มาจนถึงปัจจุบันอย่างเข้มแข็ง ถึงแม้ลัทธิขงจื้อจะลดลงไปบ้างในปัจจุบัน นอกจากลัทธิขงจื้อแล้ว ความกดดันในวัฒนธรรมยุคใหม่ก็ส่งผลกระทบต่อตัวตนของชาวเกาหลีเช่นกัน ผู้วิจัยจะนำปรากฏการณ์ทางสังคมนี้ไปเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาของชาวเกาหลีต่อไป

แฮตฟิลด์ แอนด์ ฮาห์น (Hatfield & Hahn, 2011) วิจัยเรื่อง What Korean apologies require of politeness theory มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการขอโทษของคนเกาหลีโดยให้ความสำคัญกับถ้อยคำและระดับภาษาและศึกษาการขอโทษที่สัมพันธ์กับทฤษฎีความสุภาพ ผู้วิจัยศึกษาความสุภาพในภาษาของชาวเกาหลีโดยใช้วิธีให้อาสาสมัครตอบแบบสอบถาม (DCT) โดยอาสาสมัครเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย คำขอโทษที่นำมาศึกษาเป็นพฤติกรรมทางวาจาหรืออวัจนภาษาที่เกิดขึ้นหลังจากการทำความผิดและอย่างไรอย่างหนึ่ง เกี่ยวข้องกับอย่างน้อยที่สุด คำศัพท์หนึ่งรายการที่ส่งสัญญาณขอโทษโดยตรง แสดงความเสียใจและความรับผิดชอบแม้ว่าจะไม่มีคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องก็ตาม โดยปกติคำจำกัดความนี้จะรวบรวมการพูดบางอย่างที่ไม่ใช่การขอโทษเช่น การพูดเพื่อประชดประชันหรือการพูดอื่น ๆ นอกจากนี้อาจมีการใช้คำขอโทษแต่ไม่พบการใช้ข้อมูลเชิงประชดประชัน แต่มีบางกรณีที่ใช้คำว่าขอโทษใช้ในการทักทายการร้องขอหรือการกระทำอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้จะไม่ได้รับการพิจารณาเพิ่มเติมในเอกสารฉบับนี้พบว่าในภาษาเกาหลีมีรูปแบบถ้อยคำขอโทษทั้งหมด 5 รูปแบบ ได้แก่ mian-, coysong-, sakwa-, silyey-, and yongse- ตามระดับสังคมคือ ระดับทางการ ระดับสุภาพ ระดับสนิทสนม ระดับทั่วไปที่จะลงท้ายกริยาตามรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ยังมีความเกี่ยวข้องในการเลือกใช้ภาษาตามปัจจัยทางสังคม ได้แก่ อายุ อาชีพ ความสนิทสนม การแสดงความขอโทษของชาวเกาหลีไม่ได้เกี่ยวข้องกับแค่ความสุภาพเท่านั้นแต่ผู้วิจัยคิดว่าเกี่ยวข้องกับการแสดงความต้องการแสดงตัวตนของตนเอง เช่น บุคคลอาจแสดงตนว่าเป็นผู้จัดการร้านอาหารหรือพนักงานเสิร์ฟเป็นชายที่มีชื่อเสียงหรือผู้ประกาศข่าวทางโทรทัศน์ในฐานะมิตรเพื่อนร่วมชั้นหรือเพื่อนร่วมงานวิจัย ฯลฯ ผ่านการใช้ภาษา สรุปได้ว่าจากศึกษารูปแบบการขอโทษของคนเกาหลีและศึกษาเหตุผลใจที่ทำให้คนเกาหลีเลือกใช้คำขอโทษในรูปแบบต่าง ๆ ตามแนวทฤษฎีความสุภาพพบว่าคนเกาหลีไม่ได้คำนึงถึงความสุภาพตามทฤษฎี แต่มีเอกลักษณ์เฉพาะในการเลือกใช้คำขอโทษโดยใช้การขอโทษเพื่อแสดงพฤติกรรมในความสัมพันธ์ (Hatfield & Hahn, 2011)

จากงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยนำปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการใช้คำขอโทษมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิธีการบอกล่าวร้าย นอกจากนี้ในงานวิจัยข้างต้นได้ผลการศึกษาว่าการกล่าวคำขอโทษของชาวเกาหลีไม่ได้กล่าวเพราะให้ความสำคัญกับคุณภาพแต่เพราะต้องการแสดงความเป็นตัวตนหรือสถานภาพในสังคมของตนเอง ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดนี้ไปเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ต่อไป

ฮยอน จี คิม (Hyun Ji Kim, 2020) ศึกษาวิจัยเรื่อง POLITENESS AND MULTIMODALITY IN KOREAN AND JAPANESE ผลการศึกษาพบว่าความสุภาพในภาษาเกาหลีและภาษาญี่ปุ่นนั้นถูกกำหนดไว้ตามบรรทัดฐานทางสังคมและวัฒนธรรมเฉพาะ ผู้วิจัยพยายามอธิบายเกี่ยวกับความสุภาพในภาษาที่สัมพันธ์กับลักษณะนิสัยที่ได้รับอิทธิพลจากบริบทและสังคมนั้น นอกจากนี้ยังศึกษารูปแบบการใช้ภาษา คำศัพท์เฉพาะ โครงสร้างทางไวยากรณ์และระดับภาษา ในส่วนของการศึกษาภาษาเกาหลีผู้วิจัยเก็บข้อมูลภาษาเกาหลีจากอาสาสมัครโดยให้การสนทนาเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่พวกเขาดูเมื่อไม่นานมานี้ การอธิบายเกี่ยวกับโครงเรื่องภาพยนตร์ที่คุ้นเคย ได้แก่ “Canary Row” of “Tweety and Sylvester” ของ Warner Bros. และสุดท้ายเป็นการเก็บข้อมูลโดยให้อาสาสมัครแสดงบทบาทสมมติ (role play) ในสถานการณ์การขอโทษระหว่างอาจารย์และเพื่อนพบว่า ชาวเกาหลีจะใช้จำนวนหน่วยคำในการสื่อสารว่าขอโทษในสถานการณ์ที่เป็นทางการและจะใช้หน่วยคำน้อยลงในสถานการณ์ที่ผ่อนคลาย การใช้ภาษาเกาหลีจะมีการใช้คำแสดงการยกย่อง ให้เกียรติบ่อยมากในสถานการณ์ที่ยอมจำนน การค้นพบนี้บอกเป็นนัยว่าในสังคมเกาหลีมีบรรทัดฐานทางสังคมและผู้คนก็ต้องปฏิบัติตามโดยความสุภาพเป็นแนวคิดที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับอำนาจระหว่างบุคคล นอกจากนี้ยังมีอายุ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ประเภทงาน ความเฉพาะเจาะจงทางวัฒนธรรมที่ส่งผลถึงการแสดงออกเกี่ยวกับความสุภาพของชาวเกาหลีด้วย

ทั้งชาวเกาหลีและชาวญี่ปุ่นจะใช้คำแสดงการให้เกียรติในสถานการณ์ตามพิธีการ ประเภทงาน แต่ชาวเกาหลีจะให้ความสำคัญกับชนชั้นทางสังคม ความอาวุโส และความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาในขณะที่ชาวญี่ปุ่นให้ความสำคัญเรื่องเพศของผู้พูดมากกว่า ส่วนท่าทางในการแสดงออกถึงความสุภาพนั้นพบว่าคนเกาหลีจะไม่สบตาผู้ที่มีความอาวุโสมากกว่าภายใต้เงื่อนไขการยอมจำนน เพิ่มความถี่ในการพยักหน้า แต่คนญี่ปุ่นจะสั่นศีรษะน้อยลง สัมผัสตัวเองน้อยลงและยึดหลังบ่อยขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็มีปัจจัยอื่น ๆ ที่น่าจะเกี่ยวข้องกับความสุภาพในภาษา เช่น เนื้อหาที่สนทนา ลักษณะนิสัยส่วนตัว

การใช้ภาษาเกาหลีจะมีการใช้คำแสดงการยกย่อง ให้เกียรติบ่อยมากในสถานการณ์ที่ยอม
 จำนวน การค้นพบนี้บ่งบอกเป็นนัยว่าในสังคมเกาหลีมีบรรทัดฐานทางสังคมและผู้คนก็ต้องปฏิบัติตามโดย
 ความสุภาพเป็นแนวคิดที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับอำนาจระหว่างบุคคล นอกจากนี้ยังมีอายุ
 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ประเภทงาน ความเฉพาะเจาะจงทางวัฒนธรรมที่ส่งผลถึงการแสดงออก
 เกี่ยวกับความสุภาพของชาวเกาหลีด้วย (Hyun Ji Kim, 2020)

จากงานวิจัย POLITENESS AND MULTIMODALITY IN KOREAN AND JAPANESE ของ
 Hyun Ji Kim (2020) ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าประเทศเกาหลีมีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากประเทศไทย
 ถึงแม้ว่าจะอยู่ในทวีปเอเชียเหมือนกัน อีกทั้งยังมีความแตกต่างจากประเทศจีนที่มีอิทธิพลทั่วทวีป
 เอเชียแล้วในขณะเดียวกันก็มีความแตกต่างจากประเทศสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นที่เคยเข้ามาอิทธิพล
 เหนือประเทศเกาหลีตามประวัติศาสตร์ สะท้อนให้เห็นว่าประเทศเกาหลีมีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์
 อย่างมาก ผู้วิจัยจึงจะนำแนวทางการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมเกาหลีและญี่ปุ่นเข้ามา
 ประยุกต์ใช้กับงานวิจัยโดยศึกษากลวิธีการบอกข่าวของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็น
 ภาษาต่างประเทศโดยใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์สังคมและวัฒนธรรมของชาวเกาหลีและใช้เป็น
 แนวทางในการกำหนดตัวแปรทางสังคม ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง อายุ ประเภทของ
 สถานการณ์เพื่อศึกษาวิจัยต่อไป

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสภาพสังคมของเกาหลีและศึกษางานวิจัยที่ศึกษาสังคมและ
 วัฒนธรรมเกาหลีและศึกษางานวิจัยที่เปรียบเทียบลักษณะสังคมและวัฒนธรรมของเกาหลีกับประเทศ
 อื่น ๆ เพื่อนำความรู้ที่ได้มาวิเคราะห์ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏเฉพาะในสังคมเกาหลี
 เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์เปรียบเทียบกลวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทย
 เป็นภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

4.2. ทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.2.1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัจนกรรมการบอกข่าวร้าย

สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2561) ได้ศึกษา กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการบอกข่าวร้ายใน
 ภาษาไทยและเหตุจูงใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาที่นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทย
 เป็นภาษาแม่ใช้ในการบอกข่าวร้ายแก่คู่สนทนาและข้อคำนึงที่เป็นเหตุจูงใจในการเลือกใช้กลวิธีทาง

ภาษาเพื่อบอกข่าวร้าย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่เลือกใช้กลวิธีทางภาษาแบบลดน้ำหนักความรุนแรงในการบอกข่าวร้ายมากกว่ากลวิธีทาง ภาษาแบบตรงไปตรงมา ส่วนข้อคำนึงที่เป็นเหตุจูงใจในการใช้กลวิธีทางภาษาในการบอกข่าวร้ายมี 2 ส่วน คือ วัตถุประสงค์ของการสนทนา และ บริบทของการสนทนา โดยการรักษาความสัมพันธ์ของคู่สนทนา เป็นข้อคำนึงที่เป็นเหตุจูงใจที่นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ส่วนใหญ่นำมาคำนึงถึงมากที่สุดในการใช้กลวิธีทางภาษาในการบอกข่าวร้าย พฤติกรรมทางภาษาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม 3 ประการ ได้แก่ การมี มุมมองตัวตนแบบพึ่งพาซึ่งกันและกัน ความเป็นสังคมแบบอิงกลุ่ม และความเป็นวัฒนธรรมบริบทสูง (สิทธิธรรม อ่องวุฒิวินน์, 2561)

จากงานวิจัยข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการบอกข่าวร้ายเนื่องจากการบอกข่าวร้ายที่เป็นวัจนกรรมหนึ่งซึ่งพบได้ทั่วไปในชีวิตประจำวันแต่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของคู่สนทนาอย่างมากและทำให้ผู้พูดต้องระมัดระวังใช้ภาษาให้เหมาะสมเพื่อไม่ให้กระทบความสัมพันธ์ จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจการศึกษาการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวต่างชาติและได้นำแนวทางการศึกษาในงานวิจัยข้างต้นมาประยุกต์ใช้ต่อไป

4.2.2. งานวิจัยวัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

ยางวอน ฮยอน (2559) ศึกษาการใช้แสดงความคิดเห็นของนักศึกษาเกาหลีที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการสนทนาแบบแสดงความคิดเห็นในภาษาไทยตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีทางภาษาที่นักศึกษาเกาหลีที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นในภาษาไทยและอธิบายการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics transfer) ของภาษาแม่มาสู่การแสดงความคิดเห็นดังกล่าว ข้อมูลที่นำมาศึกษาเก็บจากบทสนทนาแบบแสดงความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาเกาหลีกับนักศึกษาไทยจำนวน 10 คู่ ประเด็นที่แลกเปลี่ยน ได้แก่ การทำคำยกรวม การใส่ชื่อนิสิตนักศึกษาและการอยู่ก่อนแต่ง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาเกาหลีใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็น 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีโน้มน้ำหนักให้คล้ายตาม กลวิธีลดน้ำหนักความรุนแรงของถ้อยคำ กลวิธีตรงไปตรงมาและพบว่าการถ่ายโอนจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สอง 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ถ้อยคำแสดงว่าเป็นความคิดเห็นส่วนบุคคล การใช้ถ้อยคำแสดง

ปริมาณน้อย การใช้ถ้อยคำซึ่งแสดงความลังเล ความสงสัยและกำลังจะกล่าวแย้งเนื่องจากคำนี้ถึงความรู้สึกของผู้อื่น (ยางวอน ฮยอน, 2559)

จากงานวิจัยข้างต้นเก็บข้อมูลจากบทสนทนาการแสดงความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาไทยและนักศึกษาเกาหลี 10 คู่ซึ่งมีความเหมาะสมแล้วเนื่องจากใช้ผู้เข้าร่วมจำนวนไม่มากและการแสดงความคิดเห็นจำเป็นต้องสื่อสารโต้ตอบซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยจึงได้นำเพียงลักษณะการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ในงานวิจัยนี้มาเป็นแนวทางในการศึกษาการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์เท่านั้น

ยางวอน ฮยอน (2560) ศึกษาการปฏิสัมพันธ์ของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยและชาวไทยในบริบทธุรกิจ: การศึกษาตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาและวัจนปฏิบัติศาสตร์ระหว่างวัฒนธรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกลวิธีแสดงวัจนกรรมการดำเนิน การตอบคำแก้ตัว และการทวงถามของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและชาวไทยตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาและเพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการปฏิสัมพันธ์ของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและชาวไทยในองค์กรธุรกิจเกาหลีที่อยู่ในประเทศไทยตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์ระหว่างวัฒนธรรม อีกทั้งยังศึกษาวิเคราะห์ข้อคำถามที่เป็นเหตุจูงใจของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและชาวไทยในการปฏิสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา โดยมุ่งเน้นวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบวัจนกรรมการดำเนิน การตอบคำแก้ตัว และการทวงถามของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและชาวไทยและมุ่งเน้นการวิเคราะห์ปัญหาในการปฏิสัมพันธ์ จึงทำให้ไม่พิจารณาการปฏิสัมพันธ์ที่ประสบความสำเร็จในบริบทดังกล่าว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแบบเติมเต็ม (DCT) จากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและชาวเกาหลี นอกจากนี้ยังมีการสัมภาษณ์เชิงลึกและสังเกตการณ์ภาคสนามเป็นระยะเวลา 6 เดือน ผลการศึกษาพบว่าวัจนกรรมการดำเนิน กลุ่มตัวอย่างชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเลือกที่จะกล่าวถ้อยคำดำเนิน ในขณะที่คนไทยเลือกที่จะไม่กล่าวถ้อยคำเพื่อดำเนินแต่จะอยู่เฉย ๆ และใช้วิธีอื่นแทน เช่น เรียกคุยเป็นการส่วนตัวเพื่อรักษาหน้าและหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง นอกจากนี้ชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังใช้กลวิธีการแนะนำกระทำผิดด้วยประโยคคำถามว่า ทำไม...ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแม่ กลวิธีการแนะนำสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติก็เป็นกลวิธีทางภาษาทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกัน โดยชาวไทยนิยมใช้กลวิธีมากกว่า เพราะสังคมไทยนั้นมีวัฒนธรรมผู้ใหญ่-ผู้น้อยและเชื่อว่าผู้ใหญ่มีประสบการณ์มากกว่า ในขณะที่ชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้นใช้กลวิธี

แนะนำน้อยกว่าคนไทยเพราะวัฒนธรรมเกาหลีนั้นคนที่อยู่ในตำแหน่งต่ำกว่าถึงจะแนะนำผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่า ส่วนการใช้รูปประโยคคำสั่งและขอร้องให้ปรับปรุงแก้ไขนั้นพบว่าชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้นเลือกใช้คำว่า อย่า และ ขอให้ ประกอบซึ่งอาจเป็นผลมาจากภาษาแม่ที่มีการใช้ถ้อยคำ –geuman, -jimalda, -juda ในส่วนของถ้อยคำที่ใช้ตอบคำแก้ตัวนั้นทั้งสองกลุ่มเลือกใช้ถ้อยคำมากกว่าที่จะอยู่เฉย ๆ หรือทำอย่างอื่น จากการเปรียบเทียบพบว่าชาวไทยใช้กลวิธีจำนวนมากกว่าชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง หากพิจารณาที่กลวิธีที่เหมือนกันของทั้งสองกลุ่ม คือ เสนอความช่วยเหลือผู้ฟังและแสดงความเข้าใจผู้ฟังพบว่าคนไทยจะรับฟังคำแก้ตัวเพื่อแสดงความรับผิดชอบร่วมกันในขณะที่ชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้นรับฟังเพื่อเร่งงานให้เสร็จตามเป้าหมายและใช้การประโยคคำสั่งเพื่อให้ผู้ฟังแก้ไขในระยะเวลาที่กำหนดอย่างแน่ชัด ต่อมาวจนกรรมการทวงถามนั้นพบว่าชาวไทยใช้การทวงถามความคืบหน้ามากกว่าคนเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง นอกจากนี้ชาวไทยยังเสนอความช่วยเหลือผู้ฟังในขณะที่ชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะใช้ประโยคคำสั่งมากกว่าเพราะได้รับอิทธิพลมาจากองค์กรธุรกิจเกาหลี สรุปได้ว่ากลวิธีทางภาษาในการแสดงวจนกรรมการตำหนิ แก้วตัวและการทวงถามของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองกับชาวไทยนั้นแตกต่างกันโดยอาจเกิดจากการถ่ายโอนทางวจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่มาสู่การใช้ภาษาในปริบทภาษาไทย (ฮยอน, 2020)

จากงานวิจัยข้างต้นเก็บข้อมูลจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแบบเติมเต็ม (DCT) จากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและชาวเกาหลี นอกจากนี้ยังมีการสัมภาษณ์เชิงลึกและสังเกตการณ์ภาคสนามเป็นระยะเวลา 6 เดือนทำให้ได้ลักษณะการใช้ภาษาของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยและชาวไทยในบริบทธุรกิจอย่างละเอียดและมีประโยชน์ต่อวงการการศึกษาอย่างมาก ผู้วิจัยจึงได้นำวิธีการดำเนินงานวิจัยนี้มาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยของผู้วิจัยในปัจจุบัน

รดารัตน์ ศรีพันธ์วรสกุล (2562) ศึกษาวจนกรรมการแสดงความเห็นแย้งของผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรายภาษา: กรณีศึกษานักศึกษาชาวจีนจากมณฑลยูนนานและกวางสี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวจนกรรมการแสดงความเห็นแย้งของผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนจากมณฑลยูนนานและกวางสีตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรายภาษาและเพื่อศึกษาเปรียบเทียบวจนกรรมการเห็นแย้งของผู้พูดภาษาจีนกลางจากมณฑลยูนนานและกวางสีกับนักศึกษา

ชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์ข้ามวัฒนธรรม เพื่อนำผลวิจัยมาอธิบายเรื่องการถ่ายโอนทางวจนปฏิบัติศาสตร์ โดยเก็บข้อมูลโดยการใช้แบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้เรียนภาษาไทยชาวจีน นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาจีน กลุ่มละ 100 คน ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนและผู้พูดภาษาจีนเลือกที่จะแสดงความเห็นแย้งมากกว่าไม่แสดงวจนกรรมซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ อย่างไรก็ตามเมื่อตัดสินใจจะแสดงความเห็นแย้งแล้วนั้นทั้งนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนและผู้พูดภาษาจีนนิยมใช้กลวิธีลดน้ำหนักเพื่อแสดงวจนกรรมแย้งมากกว่ากลวิธีตรงเหมือนกัน สะท้อนให้เห็นลักษณะสังคมที่มีบริบทสูงและให้ความสำคัญกับการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาไทยชาวจีน นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาจีนใช้กลวิธีตรงในจำนวนความถี่ที่ใกล้เคียงกัน แต่ผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนใช้ลดน้ำหนักในการแย้งน้อยกว่าทุกกลุ่มและใช้กลวิธีเสริมมากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนใช้คำว่า “ไม่ต้อง” และคำว่า “ไม่ได้” อย่างไม่เหมาะสมกับบริบทไทยซึ่งอาจเกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่

จากงานวิจัยข้างต้นเก็บข้อมูลจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแบบเติมเต็ม (DCT) จากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้เรียนภาษาไทยชาวจีน นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และผู้พูดภาษาจีน กลุ่มละ 100 คน ทำให้ได้ลักษณะการใช้ภาษาของชาวจีนที่เรียนภาษาไทยว่ายังคงได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่อยู่ อีกทั้งยังมีการใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสมกับบริบทไทยซึ่งนำไปสู่ปัญหาในการสื่อสารได้ ผู้วิจัยจึงนำวิธีการดำเนินงานวิจัยของงานวิจัยนี้มาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยของผู้วิจัยที่กำลังดำเนินอยู่เช่นเดียวกัน

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่างานวิจัยที่ศึกษาตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองยังมีจำนวนไม่มาก อีกทั้งความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมอาจก่อให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาปฏิบัติสัมพันธ์ได้ นอกจากนี้วจนกรรมการบอกข่าวร้ายก็เป็นวจนกรรมที่กระทบความรู้สึกของผู้ฟังและยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยวจนกรรมการข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างคนไทยกับคนเกาหลีและทำให้ผู้พูดที่มีความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

บทที่ 3

การศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็น ภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

งานวิจัยนี้ศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยมีกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะภาษาแม่ของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศด้วย ทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างพบลักษณะการใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่

1. **แสดงวัจนกรรม** หมายถึง ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อสื่อสารบอกข่าวร้ายไปยังผู้ฟัง โดยพบกลวิธีย่อย ดังนี้
 - 1.1. **กลวิธีตรง** หมายถึง การใช้ถ้อยคำหรือประโยคเพื่อบอกข่าวร้ายโดยตรง โดยความหมายของประโยคตรงกันกับรูปภาษาที่ปรากฏ ไม่ต้องตีความ มีเจตนาเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ ไม่มีถ้อยคำหรือประโยคที่มีเจตนาอื่นปรากฏร่วม
 - 1.1.1. **กลวิธีเดี่ยว** หมายถึง ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีอ้อมเพียงกลวิธีเดียวเพื่อบอกข่าวร้าย
 - 1.1.2. **กลวิธีร่วม** หมายถึง ผู้พูดใช้วัจนกรรมมากกว่า 1 วัจนกรรมเพื่อบอกข่าวร้าย
 - 1.2. **กลวิธีอ้อม** หมายถึง การใช้ถ้อยคำหรือประโยคที่มีการตกแต่งหรือต้องอาศัยการตีความเพื่อลดระดับความรุนแรงและหลีกเลี่ยงการบอกกล่าวเรื่องราวนั้น ๆ โดยตรงให้ผู้ฟังทราบ
 - 1.2.1. **กลวิธีเดี่ยว** หมายถึง ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีอ้อมเพียงกลวิธีเดียวเพื่อบอกข่าวร้าย
 - 1.2.2. **กลวิธีร่วม** หมายถึง ผู้พูดใช้วัจนกรรมมากกว่า 1 วัจนกรรมเพื่อบอกข่าวร้าย
2. **ไม่แสดงวัจนกรรม** หมายถึง ผู้พูดไม่บอกเล่าข่าวร้ายใด ๆ ให้ผู้ฟังทราบ

ทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างพบลักษณะการใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกันแต่มีรายละเอียดแตกต่างกันดังต่อไปนี้

3.1. วจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

วจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ใช้เพื่อบอกข่าวร้ายมีดังนี้

1. แสดงวจนกรรม

1.1. กลวิธีตรง

1.1.1. กลวิธีเดี่ยว มีดังนี้

1.1.1.1. การบอกเล่าทั่วไป

1.1.1.2. การบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

1.1.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.1.2.1. คำเรียกขาน และการบอกเล่าทั่วไป

1.1.2.2. คำเรียกขาน และการบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

1.2. กลวิธีอ้อม

1.2.1. กลวิธีเดี่ยว มีดังนี้

1.2.1.1. การสั่ง

1.2.1.2. การถาม

1.2.1.3. การไม่บอกความจริง

1.2.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.2.2.1. คำเรียกขาน และ การแสดงความไม่แน่ใจ

1.2.2.2. คำเรียกขาน และ การแสดงความรู้สึก

1.2.2.3. การถาม และ การบอกเล่า

1.2.2.4. การบอกเล่า และ การชักชวน

1.2.2.5. การบอกเล่า และ การแนะนำ

1.2.2.6. การบอกเล่า และ การสั่ง

1.2.2.7. การบอกเล่า และ แสดงความรู้สึก

1.2.2.8. การถาม และ การสั่ง

- 1.2.2.9. การถาม และ การเสนอความช่วยเหลือ
- 1.2.2.10. การถาม และ การแสดงความไม่แน่ใจ
- 1.2.2.11. การแสดงความไม่แน่ใจ และ การแสดงความรู้สึก
- 1.2.2.12. คำเรียก การบอกเล่า และ การสั่ง
- 1.2.2.13. การเรียกขาน การบอกเล่าและการถาม
- 1.2.2.14. การเรียกขาน การบอกเล่า การแสดงความรู้สึกและการสั่ง
- 1.2.2.15. การบอกเล่า การถามและการแสดงความไม่แน่ใจ
- 1.2.2.16. การแสดงความไม่แน่ใจ การถามและแนะนำ

2. ไม่แสดงวัจนกรรม

นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศแสดงวัจนกรรมต่าง ๆ เพื่อบอกข่าวร้าย โดยพบว่าการแสดงวัจนกรรมโดยใช้กลวิธีเดียวและกลวิธีร่วม และการไม่แสดงวัจนกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แสดงวัจนกรรม

- 1.1. **กลวิธีตรง** หมายถึง กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อบอกข่าวร้ายโดยตรง โดยความหมายของประโยคตรงกับรูปภาษาที่ปรากฏ ไม่ต้องตีความ มีเจตนาเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ ไม่มีถ้อยคำหรือประโยคที่มีเจตนาอื่นปรากฏร่วม จัดเป็นกลวิธีเดี่ยว ได้แก่ การบอกเล่าโดยทั่วไป และการบอกเล่าโดยทั่วไปด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

1.1.1. กลวิธีเดี่ยว

- 1.1.1.1. **การบอกเล่าทั่วไป** คือ ผู้พูดใช้ประโยคบอกเล่าตรงตามเจตนา ใช้ถ้อยคำที่ตรงตามความหมาย โดยใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ ดังนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 1) รถได้รับความเสียหายจากอุบัติเหตุและคนร้ายดูเหมือนจะหนีไป
- 2) รถอาจารย์ถูกชนครับ
- 3) มีคนชนรถของอาจารย์แล้วหนีไปค่ะ

4) รถของอาจารย์เป็นอุบัติเหตุแต่ผมไม่รู้ใครทำ

จากตัวอย่างจะพบว่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป ได้แก่ สถานการณ์ที่ผู้พูดได้พบเห็นว่ารถยนต์ของผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ผู้มีความอาวุโสมากกว่าถูกใครบางคนทำให้เสียหาย จึงเลือกที่จะใช้กลวิธีการบอกเล่าโดยตรงเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ พร้อมทั้งให้รายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่าที่พอจะรู้หรือพบเห็นมาตามสถานการณ์กำหนดไว้ เช่น มีคนทำ..., ใครก็ไม่รู้ทำ...แล้วหนีไป โดยผู้พูดได้ให้เหตุผลว่า ข่าวร้ายที่เกิดขึ้นนั้นจำเป็นต้องให้ข้อมูลที่ผู้ฟังสมควรจะรู้ และผู้ฟังต้องเข้าใจได้ทันทีไม่ต้องตีความซับซ้อน เพื่อให้จะได้รับดำเนินการแก้ไขปัญหาต่อไป

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 5) สุนัขของคุณเสียชีวิตอาจารย์
- 6) หมาของอาจารย์เป็นอุบัติเหตุรถยนต์
- 7) หมามันตายไปแล้ว
- 8) เห็นสัตว์ตัวนั้นตายแล้วค่ะ

ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้ฟัง ดังตัวอย่างข้างต้นที่ผู้พูดพบว่าสัตว์เลี้ยงของอาจารย์ซึ่งเป็นผู้อาวุโสกว่านั้นตายแล้ว ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าให้ผู้ฟังทราบเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า การบอกข่าวร้ายในกรณีที่เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้ฟังที่เป็นผู้อาวุโสกว่าและกระทบจิตใจผู้ฟังนั้น ผู้พูดที่เป็นชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศที่เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่า สันนิษฐานเบื้องต้นว่า ผู้ตอบคำตอนนี้อาจไม่ชำนาญภาษาไทยมากพอ จึงเลือกที่จะใช้กลวิธีการบอกเล่า โดยไม่มีการตกแต่งถ้อยคำ เช่น หมาของอาจารย์เป็นอุบัติเหตุรถยนต์ หมามันตายไปแล้ว เห็นสัตว์นั้นตายแล้วค่ะ ส่วนตัวอย่างที่ (5) สุนัขของคุณเสียชีวิตอาจารย์ พบว่าผู้พูดพยายามเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพ เช่น สุนัข แต่ก็ยังไม่เป็นธรรมชาติตามลักษณะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากันกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 9) ใครบางคนทำลายไอแพดของคุณและหนีไป
- 10) ไอแพดของเพื่อนพัง และดูเหมือนคนร้ายจะหนีไป

- 11) ไอแพดของคุณพังและคนที่ทำไอแพดพังหนีไปแล้ว
- 12) ไอแพดของคุณพังและคนที่ทำพังหนีไปแล้ว
- 13) ฉันพบว่าไอแพดของเธอเสีย คนร้ายหนีไปก่อนแล้ว เลยไม่รู้ว่าใครเป็นคนทำ
- 14) เราเห็นคนหนึ่งทำไอแพดเธอพัง คนนั้นหนีไปแล้ว
- 15) ไอแพดของคุณเสีย แต่ผู้ร้ายหนีไป
- 16) มีคนทำ iPad ของคุณพังและวิ่งหนีไป
- 17) (ชื่อผู้พูด)เห็นว่าใครทำไอแพดเสียหายแล้วหนีไป

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 18) (ชื่อผู้พูด)เห็นว่าใครทำไอแพดเสียหายแล้วหนีไป แต่ไม่รู้จักใคร
- 19) มีคนทำ iPad ของคุณพังและวิ่งหนีไป

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าในสถานการณ์ทั่วไปที่ผู้พูดพบว่าสิ่งของมีค่าและมีความสำคัญของผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนและเพื่อนสนิทเสียหายจึงเลือกที่จะบอกข่าวร้ายด้วยการบอกเล่าเพื่อแจ้งให้ผู้ฟังทราบ แต่มีข้อสังเกตว่าผู้พูดจะเลือกใช้วิธีการบอกเล่ากับผู้ฟังที่เป็นเพื่อนโดยทั่วไปมากกว่าเพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- 20) คนรักของคุณนัดกับผู้หญิงคนอื่น
- 21) แฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่นค่ะ
- 22) เห็นคนรักของคุณนอกใจ
- 23) ผมเห็นแฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น
- 24) แฟนของเธอกำลังออกเดทกับคนอื่น

จากตัวอย่างข้างต้น ในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าแฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ ผู้พูดเลือกที่จะใช้วิธีการบอกเล่าข่าวร้ายโดยตรงโดยไม่ตกแต่งถ้อยคำให้ผู้ฟังต้องตีความ และจะบอกข่าวร้ายที่เป็นเรื่องส่วนตัวนี้แก่เพื่อนที่สนิทสนม ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่าผู้พูดยังคงใช้ระดับภาษาที่สุภาพอยู่

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

- 25) โน้ตบุ๊กของคุณเสียแต่ผู้ร้ายหนีไป
- 26) แล็ปท็อปของคุณเสีย

- 27) ฉันคิดว่ามีใครบางคนทำแล็ปท็อปเธอพังแล้วหนีไป
- 28) คอมพิวเตอร์ขนาดเล็กของคุณพังและคนที่ทำพังหนีไปแล้ว
- 29) มีคนทำแล็ปท็อปของคุณพังและวิ่งหนีไป

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 30) มีคนทำแล็ปท็อปของคุณพังและวิ่งหนีไป
- 31) น้อง laptop พัง

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่พบว่าทรัพย์สินมีค่าและจำเป็นต่อชีวิตของผู้ฟังได้รับความเสียหาย เช่น ไอแพดของเพื่อนและเพื่อนสนิทเสียหาย โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องและรุ่นน้องที่สนิทสนมได้รับความเสียหาย ผู้พูดเลือกที่จะบอกข่าวร้ายโดยตรงเพื่อให้ผู้ฟังทราบสามารถเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ในทันที

มีข้อสังเกตว่าการบอกเล่าโดยทั่วไปเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ทรัพย์สินของมีค่าของเพื่อนหรือรุ่นน้องเสียหายนั้นจะพบลักษณะการบอกเล่าโดยทั่วไปในกรณีที่ผู้พูดไม่สนิทสนมกับผู้ฟังมากกว่าในกรณีที่สนิทสนมกัน ซึ่งอาจจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยความสนิทสนมที่ส่งผลต่อการเลือกกลวิธีเพื่อสื่อสาร

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- 32) ผมเห็นแฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น
- 33) แฟนเธอเดทกับคนอื่น

จากตัวอย่างผู้พูดได้บอกข่าวร้ายที่เป็นเรื่องส่วนตัวด้วยวิธีการบอกเล่าในสถานการณ์ที่พบว่าแฟนหรือคนรักของผู้ฟังกำลังนอกใจ ไปออกเดทกับคนอื่นซึ่งพบกลวิธีการบอกข่าวร้ายโดยกลวิธีบอกน้อยมาก สังเกตได้ว่าผู้พูดเลือกที่จะกล่าวโดยตรงในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปมากกว่าเรื่องส่วนตัว

- 1.1.1.2. การบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม** คือ การบอกเล่าข่าวร้ายอย่างตรงไปตรงมา โดยใช้ถ้อยคำที่เป็นกันเองหรือเข้าใจกันดีระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ดังต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 34) กูเห็นคนที่ทำไอแพดของมึงหัก ตามมา

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

35) เราเห็นแฟนมึงเดทกับคนอื่น รู้ว่ามึงจะเศร้าใจแต่คิดว่าต้องแฉให้

36) แฟนมึงเดทกับคนอื่น

จากตัวอย่างที่พบว่าผู้พูดบอกร้ายด้วยกลวิธีบอกเล่า บอกเล่าเหตุการณ์ที่พบว่ามีไอแพดของผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย และในสถานการณ์ที่พบว่าแฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ ด้วยสรรพนามที่ใช้เฉพาะในกลุ่มคนที่สนิทสนมกันในภาษาไทย เช่น กู มึง โดยให้เหตุผลว่าที่กล่าวกับเพื่อนโดยตรงเพราะเพื่อนเป็นผู้พูดที่มีความสัมพันธ์ที่ติดต่อกัน มีความสนิทสนมกันอย่างมาก จึงอยากให้เพื่อนซึ่งเป็นผู้ฟังทราบข่าวร้ายนี้โดยตรง และเลือกใช้คำสรรพนามแทนตนเองและผู้ฟังอย่างเป็นกันเองเหมือนที่ใช้อยู่แล้วเป็นปกติในชีวิตประจำวัน

1.1.2. กลวิธีร่วม หมายถึง ผู้พูดใช้วัจนกรรมมากกว่า 1 วัจนกรรมบอกร้าย โดยมีลักษณะการใช้กลวิธีตรงร่วมกับคำเรียก ดังนี้

1.1.2.1. คำเรียกขาน และการบอกเล่าทั่วไป หมายถึง ผู้พูดกล่าวเรียกผู้ฟังซึ่งเป็นคู่สนทนาด้วยถ้อยคำที่คิดว่าเหมาะสมหรืออาจใช้เรียกเพื่อแสดงความสัมพันธ์ต่าง ๆ และบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

37) อาจารย์ครับ ผมเห็นมารถของอาจารย์โดนชนครับ

38) อาจารย์คะ รถของอาจารย์ถูกชนได้รับความเสียหายแล้วค่ะ คิดว่าคนที่ชนได้หนีไปแล้วค่ะ

39) อาจารย์ครับ ผมเจอคนร้ายทำลายรถอาจารย์แล้วหนีไปครับ

40) อาจารย์ รถของอาจารย์เสีย

41) อาจารย์ครับ ใครทำรถเสียแล้วหนีไปไม่รู้ครับ

42) อาจารย์คะ ดิฉันมองเห็นว่ามีคนทำรถเสียค่ะ ผู้กระทำความผิดหนีไปค่ะ

43) อาจารย์คะ ใครชนรถยนต์ของอาจารย์แล้วหนีไปค่ะ

44) อาจารย์คะ ใครทำรถของอาจารย์เสียค่ะ

45) อาจารย์คะ เมื่อกี้เห็นรถอาจารย์โดนชน

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 46) อาจารย์คะ หนูเห็นหมาของอาจารย์แล้ว ถูกรถชนจนเสียชีวิตแล้ว
- 47) อาจารย์คะ หนูมองเห็นว่าสุนัขที่อาจารย์ตามหาถูกรถชนจนเสียชีวิตแล้วค่ะ
- 48) อาจารย์ครับ ผมเห็นสุนัขที่หายไปถูกรถชนและเสียชีวิต
- 49) อาจารย์คะ หนูได้ยินว่าหมาของอาจารย์เสียชีวิตแล้วค่ะ
- 50) อาจารย์คะ ดิฉันพบว่าสัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตายแล้วที่(สถานที่)ค่ะ

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้คำเรียกขานเพื่อเรียกผู้ฟังก่อนจะบอกกล่าวข่าวร้ายที่ต้นประโยคโดยใช้คำเรียกขานที่เป็นคำเรียกตำแหน่ง ของผู้ฟัง ได้แก่ อาจารย์ ซึ่งเป็นผู้ฟังที่มีความอาวุโสมากกว่าผู้พูด

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 51) คุณ ไอแพดของคุณเสีย
- 52) (ชื่อ), ไอแพดของเธอเสียหายแล้ว คนที่ทำให้ไอแพดเสียหายได้หนีไปแล้ว
- 53) (เพื่อน ๆ) เห็นว่าไอแพดเสียหายแล้ว คนทำเสียหายหนีไปแล้ว เขาใส่เสื้อดำ
- 54) (เพื่อน ๆ) เห็นว่าโน้ตบุ๊กเสียแล้ว คนทำเสียหายหนีไปแล้ว เขาใส่เสื้อดำ
- 55) (ชื่อ) เร็วๆๆๆ มีคนหนึ่งทำให้ไอแพดเธอเสียหายเลย เราไม่ได้โจมตีเลย
- 56) (เพื่อน ๆ) คะ ดิฉันเห็นว่าคนหนึ่งทำให้ไอแพดของคุณเสียหายแล้วหนีไปค่ะ
- 57) (ชื่อเพื่อน) ใครทำไอแพดพังไม่รู้และหนีไป

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนอกใจ

- 58) เธอ เราได้เห็นแฟนเธอไปออกเดทกับคนอื่น

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้คำเรียกขานเพื่อเรียกผู้ฟังก่อนจะบอกกล่าวข่าวร้ายที่ต้นประโยค คำเรียกขานที่ปรากฏ ได้แก่ คุณ เธอ ชื่อของเพื่อน(ที่ผู้พูดต้องการจะบอกข่าวร้าย) และ เพื่อน ๆ เพื่อเรียกให้ผู้ฟังสนใจเรื่องข่าวร้ายที่กล่าวต่อไป

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าผู้พูด: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

- 59) น้องคะ ฉันเห็นคนร้ายทำโน้ตบุ๊กพังค่ะ เราได้บันทึกลักษณะและมุมมองของอันซับแล้วเราจะให้ข้อมูลคุณ

60) (ชื่อ) ใครทำโน้ตบุ๊กพังแล้วหนีไป

61) น้อง (ชื่อผู้พูด) เห็นว่ามีใครทำโน้ตบุ๊กเสียแล้วหนีไปนะคะแต่ไม่รู้จึกใครคะ

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

62) น้อง เรารู้ว่าใครทำ เขาหนีไปแล้ว

63) น้อง(ชื่อ) โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องเสียหายและคนที่ทำให้เสียได้หนีไปแล้ว

64) (ชื่อ) ใครทำโน้ตบุ๊กพังแล้วหนีไป

65) น้อง (ชื่อผู้พูด) เห็นว่ามีใครทำไอแพดเสียหายแล้วหนีไปแต่ไม่รู้จึกใคร

66) น้องงง คนหนึ่งทำโน้ตบุ๊กพัง

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ 4 และ 5 พบว่าผู้พูดได้เลือกใช้วิธีการบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้คำเรียกขานเพื่อเรียกผู้ฟังก่อนจะบอกกล่าวข่าวร้ายที่ต้นประโยค คำเรียกขานที่ปรากฏ ได้แก่ น้อง ชื่อของรุ่นน้อง(ที่ผู้พูดต้องการจะบอกข่าวร้าย) เพื่อเรียกให้ผู้ฟังสนใจเรื่องข่าวร้ายที่กล่าวต่อไป

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

67) น้องคะ พี่(ชื่อผู้พูด)เห็นแฟนของน้องกำลังออกเดทกับคนอื่น

68) น้องคะ (ชื่อผู้พูด)พบว่าแฟนของน้องไปเดทกับคนอื่นคะ

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

69) น้องคะ (ชื่อผู้พูด)พบว่าแฟนของน้องไปเดทกับคนอื่นคะ

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ 9 และ 10 พบว่าผู้พูดได้เลือกใช้วิธีการบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้คำเรียกขานเพื่อเรียกผู้ฟังก่อนจะบอกกล่าวข่าวร้ายที่ต้นประโยค คำเรียกขานที่ปรากฏ ได้แก่ น้อง เธอ เพื่อเรียกให้ผู้ฟังสนใจเรื่องข่าวร้ายที่กล่าวต่อไป

- 1.1.2.2. คำเรียกขาน และการบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม** หมายถึง ผู้พูดกล่าวเรียกผู้ฟังซึ่งเป็นคู่สนทนาด้วยถ้อยคำที่คิดว่าเหมาะสมหรืออาจใช้เรียกเพื่อแสดงความสัมพันธ์ต่าง ๆ และบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยพบว่ามีการใช้ถ้อยคำที่เข้าใจกันดีระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

70) เพื่อน คนไม่ตีนี้ทำของมึงพัง

จากตัวอย่างที่พบว่าผู้พูดบอกข่าวร้ายด้วยการบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบว่าไอแพดของผู้ฟังได้รับความเสียหาย ด้วยสรรพนามที่ใช้เฉพาะกลุ่มคนที่สนิทสนมกันในภาษาไทย คือ มึง สังเกตได้ว่าการใช้คำเรียกเฉพาะกลุ่มซึ่งเป็นสรรพนามที่จัดว่าไม่สุภาพในสังคมไทยทั่วไปนั้นพบได้น้อยมาก อาจเป็นเพราะความสามารถทางภาษาของผู้พูดด้วย

1.2. กลวิธีอ้อม คือ การใช้ถ้อยคำหรือประโยคที่มีการตกแต่งหรือต้องอาศัยการตีความเพื่อลดระดับความรุนแรงและหลีกเลี่ยงการบอกกล่าวเรื่องราวนั้น ๆ โดยตรงให้ผู้ฟังทราบ ดังนี้

1.2.1. กลวิธีเดียว คือ ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีอ้อมเพียงกลวิธีเดียวเพื่อบอกข่าวร้ายดังต่อไปนี้

1.2.1.1. การสั่ง หมายถึง วัจนกรรมที่ผู้พูดกำหนดให้ผู้ฟังต้องกระทำบางสิ่งบางอย่าง อาจมีกริยาแสดงคำสั่ง เช่นคำว่า ต้อง ดังตัวอย่าง

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

71) ต้องตรวจ cctv นะคะ

72) หนูว่าอาจารย์ต้องมาดูรถยนต์ก่อนค่ะ

73) อาจารย์ครับ ผมคิดว่า..อาจารย์ต้องมาที่นี่แล้วก็ใช้รถยนต์ของอาจารย์ครับ

....

จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้ใช้ถ้อยคำการสั่ง โดยปรากฏคำว่า “ต้อง...” เพื่อให้อาจารย์มาดูที่รถยนต์เพื่อส่งสัญญาณว่ามีความผิดปกติบางอย่างเกิดขึ้นและต้องการให้ผู้ฟังได้เห็นสภาพรถยนต์ที่เสียหาย

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้ใช้ประโยคคำสั่ง สั่งผู้ฟังไปกระทำบางอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากข่าวร้าย โดยให้เหตุผลว่าเป็นห่วงผู้ฟังและมีความหวังดีให้ผู้ฟัง แต่ที่น่าสังเกตคือนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษานั้นใช้ประโยคคำสั่งกับอาจารย์ซึ่งเป็นผู้อาวุโสกว่าและไม่ค่อยเหมาะสมนักในวัฒนธรรมไทย อาจเกิดจากปัจจัยหลายปัจจัยที่จะศึกษาต่อไป

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

74) เลิกกันเลย

75) ฟังฉันนะ เลิกกัน

จากตัวอย่าง ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว คือ พบว่าแฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ ผู้พูดเลือกที่จะใช้วัจนกรรมการสั่งเพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบข่าวร้ายที่เกิดขึ้น

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่าผู้พูด: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

76) ไปแจ้งตำรวจก่อน

จากตัวอย่าง ผู้พูดได้ใช้ประโยคที่มีถ้อยคำที่แสดงการกำหนดให้ผู้ฟังกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเชื่อว่าการแนะนำให้ไปแจ้งตำรวจนั้นจะส่งผลดีต่อผู้ฟังจึงต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม เพราะโน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทนั้นถือเป็นของมีค่าและสำคัญถูกใครบางคนทำให้เสียหาย

1.2.1.2. การถาม หมายถึง นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็น

ภาษาต่างประเทศได้เลือกใช้กลวิธีการถามเพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบ

เกี่ยวกับข่าวร้ายที่เกิดขึ้น โดยใช้การถามคำถามแต่ไม่ได้ต้องการ

คำตอบ ทำให้ผู้ฟังต้องตีความว่ามีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้น ดังตัวอย่าง

ต่อไปนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

77) เมื่อวานไม่ได้เดทหรือ ผู้หญิงคนนั้นคือ?

จากตัวอย่างที่ ผู้พูดได้บอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบด้วยการถามคำถามว่า “เมื่อวานไม่ได้เดทหรือ” “ผู้หญิงคนนั้นคือ?” แต่ก็ไม่ได้ต้องการคำตอบเพราะทราบที่อยู่แล้วว่าเพื่อนไม่ได้ไปและน่าจะถูกแฟนนอกใจ จึงต้องการบอกให้ผู้ฟังทราบทางอ้อมว่าแฟนของเพื่อนไปเดทกับคนอื่นด้วยการตั้งคำถามไปยังเพื่อนสนิทซึ่งเป็นผู้ฟัง

1.2.1.3. การไม่บอกความจริง หมายถึง การแสดงวจนกรรมแต่ไม่ได้บอกข่าวร้ายตามความเป็นจริง ดังตัวอย่าง

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

78) หนูยังไม่เจอน้องคะอาจารย์

จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกที่จะไม่บอกความจริงว่าสัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตายแล้วแต่บอกว่าไม่พบแทนเพราะเป็นห่วงความรู้สึกของผู้ฟัง

1.2.2. กลวิธีร่วม หมายถึง ผู้พูดใช้วจนกรรมมากกว่า 1 วจนกรรมบอกข่าวร้าย มีดังนี้

1.2.2.1. คำเรียกขาน และ การแสดงความไม่แน่ใจ หมายถึง ผู้พูดบอกกล่าวข่าวร้ายให้ผู้ทราบด้วยการบอกเล่าแต่ไม่กล่าวบอกเล่าโดยตรง มีการปรับแต่งเนื้อหาเพื่อแสดงความไม่แน่ใจ ทำให้ผู้ฟังต้องตีความ ร่วมกับการใช้คำเรียกเพื่อแสดงความสัมพันธ์และสถานภาพ ดังตัวอย่าง

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

79) นี่ แฟนน่าจะนอกใจนะ

จากตัวอย่างข้างต้นผู้พูดได้พบเห็นสถานการณ์ที่คนรักของผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิทนอกใจ จึงได้บอกกล่าวข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยให้เหตุผลว่ายังไม่กล้าบอกอย่างแน่ใจเพราะเป็นเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อด้านลบความรู้สึกผู้ฟัง และอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟังกับผู้พูดได้ เพราะเพื่ออาจเชื่อคนรักของตัวเองมากกว่า และเรียกผู้ฟังด้วยคำว่า “นี่” ในภาษาไทย ซึ่งอาจมีที่มาจากการแปลตรงตัวจากคำว่า Of ในภาษาเกาหลี

1.2.2.2. คำเรียกขาน และ การแสดงความรู้สึก หมายถึง การใช้คำเรียก

ร่วมกับการแสดงความรู้สึกของผู้พูดเพื่อเพิ่มความเห็นอกเห็นใจระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ดังนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

80) อาจารย์คะ น่าเสียดายแต่คงต้องเตรียมใจก่อนคะ ฉันก็เอ็นดูเหมือนกัน เศร้ามากเลยคะ

จากตัวอย่างข้างต้นผู้ฟังได้พบเห็นสุนัขของอาจารย์ที่กำลังตามหาอยู่ตายแล้วจึงบอกให้ผู้ฟังทราบ พร้อมทั้งแสดงความรู้สึกร่วม โดยแสดงความรู้สึกเสียตาย ความรู้สึกชอบสัตว์เลี้ยงและความรู้สึกเสียใจต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ฟังเพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกดีขึ้นและเป็นส่วนหนึ่งกับผู้ฟัง

1.2.2.3. การถาม และ การบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดได้ถามคำถามไปยังผู้ฟัง แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบ ตามด้วยการบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ ดังตัวอย่าง

ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 81) อาจารย์คะ รถยนต์ของอาจารย์ถูกชน ได้รับความเสียหาย หนูก็ไม่ได้เห็นใคร คือในรถยนต์ใน cctv ไหมคะ
- 82) อาจารย์คะ หนูมองเห็นรถยนต์ของอาจารย์ที่ถูกชนได้รับความเสียหายคะ หนูไม่สามารถเห็นคนที่ชนได้เพราะหนีไปแล้วคะ หนูแจ้งตำรวจดีมั้ยคะ

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 83) ไอแพดนี้ของเธอใหม่ มีคนทำพัง
- 84) มีคนมาทำให้ไอแพดของเธอพัง ไปดู cctv ไหม
- 85) AA เมื่อกี้มีคนคนหนึ่งเอาแท็บเล็ตของ AA ไปเล่นแล้วก็วางลงบนโต๊ะ อาจจะเสียหายแล้ว คนนั้นเป็นเพื่อนเธอหรือ
- 86) ใครทำไอแพดแตกแล้วหนีไป คุณอยากให้ผมแจ้งตำรวจไหม

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 87) มึง มีคนทำให้ไอแพดมึงเสีย ทำยังไงดีวะ
- 88) มีคนทำไอแพดของคุณเสียหาย คนนั้นหนีแล้ว คุณอยากแจ้งตำรวจไหม

ผู้พูดใช้ประโยคบอกเล่าข่าวร้ายประกอบรวมกับการถามคำถามไปยังผู้ฟัง แต่ผู้พูดไม่ได้ต้องการคำตอบ แต่เพียงถามเพื่อเจตนาอื่น ๆ ได้แก่ ถามเพื่อแสดงความรู้สึกร่วม ถามเพื่อเสนอความช่วยเหลือ ถามเพื่อแนะนำ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- 89) แฟนของเพื่อนมีเพื่อนผู้หญิงที่สนิทใหม่ เราเคยดูเขากินข้าวกับผู้หญิง

90) AA เธอกับ BB เลิกกันแล้วหรือ ได้เห็น BB กับผู้หญิงหนึ่ง อา...สองคนไม่เลิกกัน
หรือ

91) แฟนติดต่อไม่ค่อยได้ใช่ไหม ฟังเรานะ ฉันเห็นแล้วอยากให้เธอมีความสุข(อยากให้รู้)

92) แฟนของคุณกำลังเดทกับคนอื่นอยู่ ไม่ทราบว่ามีหรือเปล่า

93) เป็นอย่างไรบ้างกับแฟน ฉันเคยเห็นแฟนของเธออยู่กับคนอื่น น่าจะเป็นเธอ แต่ไม่
ทักทายเพราะสองคนกำลังเดท

94) ฉันเห็นคนรักของคุณอยู่กับคนอื่น คุณรู้จักใครไหม

ในตัวอย่าง ผู้พูดได้ถามเพื่อนซึ่งเป็นผู้ฟังว่า “ไอแพคนี้ของเธอไหม” แต่ไม่ได้ต้องการคำตอบ
เพราะทราบอยู่แล้วว่าทรัพย์สินมีค่าที่ได้รับความเสียหายเหล่านี้เป็นของผู้ฟัง แต่ถามเพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่า
เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน และในตัวอย่างถัดมา ผู้พูดได้ถามว่า “แฟนของเพื่อนมีเพื่อนผู้หญิงที่
สนิทไหม” และได้บอกถึงสถานการณ์ข่าวร้ายที่เกิดขึ้น

ผู้พูดได้บอกเล่าเกี่ยวกับข่าวร้ายที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบ พร้อมทั้งตั้งคำถามที่ไม่ได้ต้องการ
คำตอบแต่ต้องการให้ผู้ฟังคิดถึงสถานการณ์ที่ผู้พูดพบเห็นด้วยตนเอง เนื่องจากผู้พูดต้องการหลีกเลี่ยง
ที่จะกล่าวข่าวร้ายที่พบเจอโดยตรงเพราะไม่อยากเป็นผู้ที่ทำร้ายความรู้สึกของผู้ฟังและไม่อยากโดน
ตัดสินว่าเป็นบุคคลที่ให้ความสนใจกับเรื่องของผู้อื่น รวมทั้งต้องการแสดงน้ำใจ

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

95) โน้ตบุ๊กนี้ของเธอมีใครทำพัง

96) โน้ตบุ๊กน้องเสียหายคะ คนนั้นหนีไปแล้ว พี่ช่วยแจ้งตำรวจดีไหมคะ

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

97) น้อง พี่เห็นว่าใครทำให้โน้ตบุ๊กของน้องเสียหาย คนนั้นหนีไปแล้ว พี่ช่วยแจ้งตำรวจ
ดีไหม

98) น้อง โน้ตบุ๊กของเธอเสียใช่ไหม เขาหนีไปแล้ว เราเห็น

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

99) แฟนของน้องมีเพื่อนผู้หญิงสนิทไหม เราเคยดูเขากินข้าวกับผู้หญิง

100) (ชื่อผู้พูด) ว่าแฟนของเธอเดทอยู่กับคนอื่น เชื่อคนนั้นได้ไหม

ในตัวอย่าง ผู้พูดได้ถามรุ่นน้องซึ่งเป็นผู้ฟังเช่นกันว่า “โน้ตบุ๊กนี้ของเธอมีใคร” แต่ไม่ได้ต้องการ
คำตอบเพราะทราบอยู่แล้วว่าทรัพย์สินมีค่าที่ได้รับความเสียหายเหล่านี้เป็นของผู้ฟัง แต่ถามเพื่อให้

ผู้ฟังรู้ว่าเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน และในตัวอย่างถัดมา ผู้พูดได้ถามว่า “แฟนของน้องมีเพื่อนผู้หญิงสนิทไหม” เพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบทางอ้อมว่าแฟนของรุ่นน้องที่สนิทไปกินข้าวกับคนอื่นแทนการบอกโดยตรง และตัวอย่างถัดมาผู้พูดได้ถามว่า “เชื่อคนนั้นได้ไหม” เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกว่าเป็นเรื่องของผู้ฟังหรือเห็นมานั้นอาจจะแตกต่างกับสิ่งที่ผู้ฟังรู้

- 1.2.2.4. การบอกเล่า และการชักชวน** หมายถึง การใช้ถ้อยคำเสนอบางสิ่งบางอย่าง โน้มน้าวให้ผู้ฟังกระทำสิ่งนั้นด้วยกัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2566) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 101) เธอ ฉันถ่ายรูปเก็บไว้ มาช่วยกันหาแกะ
102) มึง ใครทำไอแพดเธอพังเนี่ย รีบไปจับคนร้ายกันเถอะ

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้กล่าวชักชวนผู้ฟังไปกระทำบางอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้พูดพยายามหลีกเลี่ยงการบอกเล่าโดยตรง เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกว่าเป็นส่วนเดียวกันกับผู้พูดและข่าวร้ายที่รับรู้ไม่ได้รุนแรงเกินไป

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 103) แย่แล้ว ฉันคิดว่ามีคนทำแล็ปท็อปเธอพัง แล้วก็ไปแจ้งตำรวจด้วยกันเถอะ
104) น้อง เห็นคนไม่ดีทำโน้ตบุ๊กของเธอพัง บันทึกรูปพรรณสัณฐานของมันและเวลา รีบไปจับเขากันเถอะ
105) ผู้ชายคนนั้นทำแล็ปท็อปเธอพังแล้วหนีไป เห็นแล้วว่าเป็นใคร รีบตามจับคนร้ายกันเถอะ

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ 3 และ 5 ซึ่งเป็นเรื่องทั่วไปที่ผู้พูดพบเห็นว่าทรัพย์สินผู้ฟังเสียหายจากการกระทำของบุคคลอื่น ผู้พูดได้บอกเล่าเกี่ยวกับข่าวร้ายที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบ ตามด้วยกลวิธีการชักชวนให้ผู้ฟังกระทำสิ่งที่ควรทำกับผู้พูดด้วย โดยให้เหตุผลว่าเป็นห่วงและต้องการแสดงความหวังดีต่อผู้ฟัง อีกทั้งยังต้องการแสดงความมีน้ำใจของผู้พูดและแสดงความเป็นส่วนหนึ่งของสังคมของผู้พูดกับผู้ฟังเอง

สังเกตได้ว่าในกรณีที่ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าและการชักชวนร่วมกันนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อผู้ฟังเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์ที่ดีสนิทสนมกันกับผู้พูด

- 1.2.2.5. การบอกเล่า และ การแนะนำ หมายถึง นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าข่าวร้าย ร่วมกับการแนะนำเพื่อบอกและเสนอวิธีการแก้ปัญหาให้ผู้ฟังทราบ เกี่ยวกับข่าวร้ายที่เกิดขึ้น โดยมีคำว่า “คิดว่า...ก็ดี” “...สิ” “...เถอะ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 106) รถของอาจารย์ได้รับความเสียหายจากคนแปลกหน้าครับ เพราะว่ายังไม่เห็นหน้าคนร้ายอย่างชัดเจน การแจ้งความน่าจะดีนะครับ
- 107) รถของคุณได้รับความเสียหายจากการชน น่าจะต้องไปดูสักครั้งนะค่ะ
- 108) อาจารย์ รถของอาจารย์ประสบอุบัติเหตุและฉันคิดว่าเราควรแจ้งตำรวจ

ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปและผู้ฟังเป็นอาจารย์ที่สถานภาพสูงกว่าผู้พูด จะพบว่าผู้พูดได้บอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเป็นลำดับแรก เพื่อให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ทราบถึงที่มาที่ไปของเหตุการณ์ก่อน แล้วจึงกล่าวแนะนำต่อท้าย โดยปรากฏคำว่า น่าจะ... ควรจะ... คิดว่า... ดังตัวอย่างข้างต้น

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 109) เราเคยเห็นคนที่ทำไอแพดของเพื่อนพัง เป็นผู้หญิง/ผู้ชาย ผมสิ... สูงประมาณ 165cm เราคิดว่า check CCTV ก็ดี

จากตัวอย่างพบว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น ผู้พูดจึงเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าร่วมกับการแนะนำ โดยบอกเล่าเหตุการณ์ ลักษณะของผู้กระทำความผิดนั้น ๆ และกล่าวต่อท้ายด้วยการแนะนำให้ผู้ฟังกระทำความผิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่น่าจะส่งผลดี

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 110) มึง ไอแพดมึงเสียแล้ว จากนั้นเก็บดี ๆ นะ
- 111) มึง ไอแพดมึงเสียหายแล้ว แต่คนที่ทำให้ไอแพดเสียได้หนีไปแล้ว ดู CCTV ก่อนสิ ต้องดูค่าคนนี่
- 112) มึง มีคนทำไอแพดพังแล้ววิ่งหนีไป รีบตามไปเถอะ

- 113) เราเคยเห็นคนที่ทำไอแพดของเพื่อนฟัง เป็นผู้หญิง/ผู้ชาย ผมสี... สูง
ประมาณ 165cm เราคิดว่า check CCTV ก็ดี

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น ผู้พูดจึงเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าร่วมกับการแนะนำ โดยบอกเล่าเหตุการณ์ ลักษณะของผู้กระทำความผิดนั้น ๆ และกล่าวต่อท้ายด้วยการแนะนำให้ผู้ฟังกระทำความผิดสิ่งหนึ่งที่น่าจะส่งผลดี ข้อสังเกตในกรณีที่ผู้พูดสนิทสนมกับผู้ฟังจะเห็นได้ว่าการใช้ถ้อยคำที่เป็นถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม เช่น สรรพนาม ได้แก่ มึง กู หรือคำตำหนิ

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

- 114) รู้มัยว่าโน้ตบุ๊กของเธอพังแล้ว ฉันไม่รู้ใครเป็นคนทำ ลองเช็คดูหน่อยมัย
115) มีคนทำโน้ตบุ๊กพังและหนีไป ฉันจำหน้าได้ รีบตามไปดูสิ
116) เราเคยเห็นคนที่ทำแล็ปท็อปของเพื่อนฟัง เป็นผู้หญิง/ผู้ชาย ผมสี... สูง
ประมาณ 165cm เราคิดว่า check CCTV ก็ดี

จากตัวอย่างพบว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าโน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น ผู้พูดจึงเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าร่วมกับการแนะนำ โดยบอกเล่าเหตุการณ์ ลักษณะของผู้กระทำความผิดนั้น ๆ และกล่าวต่อท้ายด้วยการแนะนำให้ผู้ฟังกระทำความผิดสิ่งหนึ่งที่น่าจะส่งผลดี

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 117) น้อง มีคนทำให้โน้ตบุ๊กของเธอพัง พี่ได้เห็น ไปถามว่ามี cctv ไหม
118) น้องพี่ได้เห็นแฟนของน้องเด็ดกับอื่นอยู่ ไปถามแฟนดู
119) น้อง รีบๆๆๆ โน้ตบุ๊กน้องเสียหายแล้ว ไปดู cctv ก่อน
120) มึง โน้ตบุ๊กเสียแล้ว จากนั้นเก็บดี ๆ นะ
121) รู้มัยว่าโน้ตบุ๊กของเธอพังแล้ว ฉันไม่รู้ใครเป็นคนทำ ลองเช็คดูหน่อยมัย
122) มีคนทำโน้ตบุ๊กพังและหนีไป ฉันจำหน้าได้ รีบตามไปดูกัน เราเคยเห็นคนที่
ทำแล็ปท็อปของเพื่อนฟัง เป็นผู้หญิง/ผู้ชาย ผมสี... สูงประมาณ 165cm เราคิดว่า
check CCTV ก็ดี

จากตัวอย่างพบว่าในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าโน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น ผู้พูดจึงเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าร่วมกับการแนะนำ โดยบอกเล่าเหตุการณ์ ลักษณะของผู้กระทำความผิดนั้น ๆ และกล่าวต่อท้ายด้วยการแนะนำให้ผู้ฟังกระทำความผิดสิ่งหนึ่งที่น่าจะส่งผลดี

ดี มีข้อสังเกตว่าในกรณีที่ผู้พูดกับผู้ฟังสนิทสนมกันนั้นจะพบว่ามีการใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม เช่น คำสรรพนาม ได้แก่ มึง กู

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- 123) น้อง แฟนเธอมีแฟนคนอื่นแล้ว เลิกกันดีกว่า นี่คือรูปที่พี่ถ่าย
- 124) น้อง เราเห็นแฟนน้องเด็ดกับคนอื่น คือว่าเลิกกันดีกว่า คนนี้น่าจะเป็นคนชั่ว

จากตัวอย่างข้างต้นผู้พูดได้บอกเล่าเกี่ยวกับข่าวร้ายที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบ พร้อมทั้งแนะนำสิ่งที่ควรทำให้กับผู้ฟัง โดยให้เหตุผลว่าเป็นห่วงและต้องการแสดงความหวังดีต่อผู้ฟัง

กลวิธีข้างต้นนี้พบจำนวนมากในสถานการณ์ที่ 2-5 ซึ่งเป็นสถานการณ์ร้ายเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป คือ สิ่งของมีค่าของผู้ฟัง ได้แก่ ไอแพด โน้ตบุ๊กได้รับความเสียหายมากกว่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว ผู้พูดภาษาไทยชาวเกาหลีจึงบอกข่าวร้ายให้ทราบด้วยกลวิธีการบอกเล่าตามด้วยการแนะนำสิ่งที่คิดว่าผู้ฟังควรกระทำด้วยความหวังดีมากกว่าสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้เลือกใช้กลวิธีการแนะนำร่วมกับการบอกข่าวร้ายเพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะเดียวกันก็มีการแนะนำเพื่อประโยชน์ของผู้ฟัง

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 125) มีคนทำโน้ตบุ๊กของคุณพังคะ รีบหาคนร้ายแล้วบอกมาให้ชดเชยซะ ถ้าฉันช่วยได้ ฉันจะช่วยคุณ
- 126) แล็บท็อปของคุณเสีย มาหาผู้ร้ายกับผม

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- 127) น้อง ฟังพี่ด้วยนะ มันเป็นคนชั่วมาก ฉันถ่ายรูปมาแล้วนะ ได้ดูแล้วเลิกกันเลย
- 128) ฟังพี่ตรง ๆ นะ พี่เคยเห็นแฟนน้องอยู่กับคนอื่นเมื่อวาน ต้องเลิกกันเลย ตอนนี้อย่าคบกับคนแบบนี้
- 129) มีใครบางคนทำไอแพดของคุณพัง รีบหาคนร้ายแล้วบอกมาให้ชดเชยซะ ถ้าฉันช่วยได้ฉันจะช่วยคุณ

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ 5 และ 10 พบว่าในสถานการณ์ที่ทรัพย์สินของผู้ฟังได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น จึงเลือกที่จะบอกเล่าข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบและเลือกที่จะใช้ประโยคคำสั่งร่วมด้วย เนื่องจากผู้พูดมีความสนิทสนมกับผู้ฟัง จึงสามารถใช้ภาษาในระดับที่เท่ากันได้

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งถือว่าเป็นผู้พูดได้ใช้ประโยคคำสั่ง สั่งผู้ฟังไปกระทำบางอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากข่าวร้าย โดยให้เหตุผลว่าเป็นห่วงผู้ฟังและมีความหวังดีให้ผู้ฟัง รวมไปถึงเป็นการแสดงออกถึงการมีส่วนร่วมกับผู้ฟังขณะเผชิญเรื่องราวที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกและเป็นการแสดงความมีน้ำใจที่มีต่อผู้ฟัง

1.2.2.6. การบอกเล่า และการสั่ง หมายถึง ผู้พูดใช้วัจนกรรมการบอกเล่าและการสั่งเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ ดังตัวอย่าง

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 130) อาจารย์ครับ มีคนชนรถของอาจารย์ครับ ต้องเรียกดตำรวจ
- 131) ใครบางคนทำลายรถของคุณและวิ่งหนีไป ดูให้แน่ใจว่ากล้องดัมรอบ ๆ ตัวคุณและกล้อง CCTV ของคุณปลอดภัย

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 132) อาจารย์คะ เห็นหมาของอาจารย์บนถนนคะ แต่อาจารย์ต้องรีบคะ ต้องไปโรงพยาบาลเร็ว ๆ นะ

จากตัวอย่างพบว่ามีนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นใช้ประโยคคำสั่ง ประกอบกับการบอกเล่าข่าวร้ายที่พบเห็น โดยปรากฏคำว่า “ต้อง...” มีข้อสังเกตว่าโดยปกติแล้วคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จะไม่กล่าวประโยคคำสั่งกับผู้ฟังที่มาความอาวุโสมากกว่า

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 133) ใครบางคนทำลายไอแพดของคุณ ตรวจสอบกล้องวงจรปิด
- 134) มีใครบางคนทำไอแพดของคุณพัง รีบหาคนร้ายแล้วบอกว่าให้ชดเชยซะ ถ้าฉันช่วยได้ฉันจะช่วยคุณ
- 135) (ชื่อ) ไอแพดของคุณเสีย หาตัวผู้กระทำ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- 136) มึง แฟนมึงเด็ดกับคนอื่นอยู่ เลิกกันเดี๋ยวนี้เลย มันแย่มาก

- 137) คนรักของคุณนัดกับผู้หญิงคนอื่น แยกกัน (เลิกกัน)
 138) เมื่อวานกูเห็นแฟนมึง แต่อีสต์วีได้อยู่กับผู้หญิงอื่น ต้องเลิกกันตอนนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 139) มีคนทำโน้ตบุ๊กของคุณพังคะ รีบหาคนร้ายแล้วบอกว่าจะให้ชดเชยซะ ถ้าฉันช่วยได้ ฉันจะช่วยคุณ
 140) แล้ป้อปของคุนเสีย มาหาผู้ร้ายกับผม

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ 3 และ 5 พบว่าในสถานการณ์ที่ทรัพย์สินของผู้ฟังได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น จึงเลือกที่จะบอกเล่าข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบและเลือกที่จะใช้ประโยคคำสั่งร่วมด้วย เนื่องจากผู้พูดมีความสนิทสนมกับผู้ฟัง จึงสามารถใช้ภาษาในระดับที่เท่ากันได้

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- 141) น้อง ฟังพีด้วยนะ มันเป็นคนชั่วมาก ฉันถ่ายรูปมาแล้วนะ ได้ดูแล้วเลิกกันเลย
 142) ฟังพีตรง ๆ นะ พีเคยเห็นแฟนน้องอยู่กับคนอื่นเมื่อวาน ต้องเลิกกันเลยตอนนี้ ไม่มีคุณค่าที่จะคบกับคนแบบนี้
 143) มีใครบางคนทำไอแพดของคุณพัง รีบหาคนร้ายแล้วบอกว่าจะให้ชดเชยซะ ถ้าฉันช่วยได้ฉันจะช่วยคุณ

จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งถือว่าเป็นผู้พูดได้ใช้ประโยคคำสั่ง สั่งผู้ฟังไปกระทำบางอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดจากข่าวร้าย โดยให้เหตุผลว่าเป็นห่วงผู้ฟังและมีความหวังดีให้ผู้ฟัง รวมไปถึงเป็นการแสดงออกถึงการมีส่วนร่วมกับผู้ฟังขณะเผชิญเรื่องราวที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกและเป็นการแสดงความมีน้ำใจที่มีต่อผู้ฟัง

- 1.2.2.7. การบอกเล่า และ แสดงความรู้สึก** หมายถึง นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้บอกข่าวร้ายด้วยการบอกเล่า และใช้ถ้อยคำหรือประโยคเพื่อแสดงความรู้สึก ได้แก่ การแสดงความเสียใจ การขอโทษ เพื่อแสดงว่าผู้พูดรู้สึกอย่างไรในสถานการณ์ดังกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 144) อาจารย์ครับ น่าเสียดายที่สุนัขถูกรถชนตามครับ เสียใจด้วยครับ
- 145) อาจารย์ครับ ได้ยินว่า อาจารย์กำลังหาหมาอยู่ครับ แต่ว่าผมเห็นหมาถูกชนเสียชีวิตแล้ว เสียใจครับ
- 146) อาจารย์คะ ดิฉันเป็นนักศึกษาคะ ดิฉันเสียใจมาก เพราะว่าดิฉันพบว่าสุนัขของอาจารย์ตามหาสุนัขถูกรถชนและเสียชีวิตแล้วคะ ดิฉันก็เศร้ามากคะ
- 147) อาจารย์ครับ ขอโทษที่ต้องบอกว่าหมาที่ตามหาตายแล้ว
- 148) อาจารย์ครับ ผมคิดว่าเจอหมาแล้วแต่มันเสียชีวิตแล้ว ขอโทษ
- 149) อาจารย์คะ ขอโทษแต่หนูคิดว่าสุนัขเสียชีวิตแล้วคะ

ในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าสัตว์เลี้ยงที่อาจารย์ตามหาตายแล้วด้วยกลวิธีการบอกเล่า แต่ไม่ใช่เพียงการบอกเล่าทั่วไปแต่มีการใช้ถ้อยคำแสดงความรู้สึกร่วมด้วย คือ การแสดงความเสียใจและขอโทษที่จะต้องบอกข่าวร้ายที่กระทบจิตใจของผู้ฟัง

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนนอกใจ

- 150) ขอโทษแต่มีนาเห็นว่าแฟนของเธอเดทอยู่กับคนอื่น

ในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าแฟนของเพื่อนนอกใจ ผู้พูดจึงเลือกใช้วิธีการบอกเล่าเพื่อบอกเล่าสถานการณ์ที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบและกล่าวขอโทษก่อนที่จะบอกเล่า เพราะเป็นเรื่องราวที่กระทบที่จิตใจ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- 151) เพื่อน ฉันขอโทษที่ต้องพูดแบบนี้ แต่ฉันเห็นแฟนเธออยู่กับคนอื่น
- 152) เราคิดว่าแฟนเธอไม่เป็นคนดีนะ เพราะเราเห็นออกเดทกับคนอื่น
- 153) เพื่อน คนนั้นต้องเป็นคนไม่ดี

ในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าแฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ ผู้พูดจึงเลือกใช้วิธีการบอกเล่าเพื่อบอกเล่าสถานการณ์ที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบร่วมกับการกล่าวขอโทษก่อนที่จะบอกเล่า เพราะเป็นเรื่องราวที่กระทบที่จิตใจผู้ฟัง

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่งน้อง และ รุ่งน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่งน้องได้รับความเสียหาย

- 154) น้องคะ ดิฉันเสียใจที่บอกแต่พบว่าคนหนึ่งทำให้โน้ตบุ๊กของน้องเสียหาย
พริ้งคิดว่าต้องจับคนหนึ่ง

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่งน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 155) น้องคะ ดิฉันเสียใจที่บอกแต่พบว่าคนหนึ่งทำให้โน้ตบุ๊กของน้องเสียหาย
พริ้งคิดว่าต้องจับคนหนึ่ง

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่งน้องนอกใจ

- 156) ขอโทษแต่มีนาดูว่าแฟนของเธอเด็ดอยู่กับคนอื่น

ในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่าแฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ ผู้พูดจึงเลือกใช้วิธีการบอกเล่าเพื่อ
บอกเล่าสถานการณ์ที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบร่วมกับการกล่าวขอโทษก่อนที่จะบอกเล่า เพราะเป็น
เรื่องราวที่กระทบที่จิตใจผู้ฟัง

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่งน้องที่สนิทนอกใจ

- 157) นีรุ่งน้อง คนยากที่จะได้ยินคำว่าใจเย็น แต่ฉันเห็นแฟนเธอเด็ดกับผู้ชายคน
อื่น
158) น้อง เราคิดว่าแฟนของเธอจะเป็นคนไม่ดี เพราะเราเห็นเขาไปเด็ด
159) น้อง เมื่อวานพี่เคยเห็นน้องเด็ดกับแฟน สองคนเป็นคู่ที่สวยงาม

ในตัวอย่าง พบว่าผู้พูดเลือกใช้วิธีการบอกเล่าเกี่ยวกับข่าวร้ายที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบ แต่ใน
ขณะเดียวกันก็รู้สึกลำบากใจที่จะต้องบอกข่าวร้ายนี้จึงเลือกใช้ถ้อยคำแสดงความรู้สึก คือ การขอ
โทษ

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ
เลือกใช้การบอกเล่าและแสดงความรู้สึกเพื่อบอกข่าวร้ายในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวที่กระทบต่อ
ความรู้สึกของผู้ฟังมากกว่าเรื่องทั่วไป ได้แก่ สถานการณ์ที่พบว่าสัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย คนรักของ
เพื่อนและรุ่งน้องนอกใจ โดยจะใช้คำว่า เสียใจ ขอโทษที่ต้องบอกเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้น ๆ หรือ
กล่าวถึงเหตุที่เกิดขึ้นแล้วหลังจากนั้นก็บอกว่าขอโทษ เนื่องจากนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทย
เป็นภาษาต่างประเทศรู้สึกลำบากใจที่จะต้องบอกเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่กระทบจิตใจผู้ฟัง ส่วนการใช้คำ
ว่าขอโทษ ในกรณีที่บอกเล่าเกี่ยวกับสถานการณ์ทั่วไป ที่พบในตัวอย่างเพียง 2 กรณี คือ สถานการณ์
ที่ผู้พูดพบเห็นว่าไอแพดของเพื่อน โน้ตบุ๊กของรุ่งน้องถูกทำให้เสียหายนั้นนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียน

ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้ให้เหตุผลว่าเพราะรู้สึกว่าจะต้องขอโทษ จะสังเกตได้ว่าผู้พูดจะใช้การกล่าวแสดงความรู้สึกเสียใจ หรือ ขอโทษในกรณีที่เป็นการขำร่ายเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวมากกว่าเรื่องทั่วไป

1.2.2.8. การถาม และการสั่ง หมายถึง ผู้พูดได้เลือกใช้วัจนกรรมการถามและวัจนกรรมการสั่งเพื่อบอกข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบ ดังนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

160) ไม่บ้าไปหรือ ฉันถ่ายรูปไว้ เลิกกันทันที

จากตัวอย่างผู้พูดได้หลีกเลี่ยงการกล่าวถึงข่าวร้ายโดยตรง แต่เลือกที่จะถามคำถามและสั่งให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งที่จะส่งผลดีกับผู้ฟังในทันที โดยให้เหตุผลว่ามีความปรารถนาดีต่อผู้ฟังและต้องการถามเพื่อดำเนินให้ผู้ฟังเข้าใจ อีกทั้งต้องการให้ผู้ฟังทำในสิ่งที่คิดว่าดีที่สุด

1.2.2.9. การถาม และการเสนอความช่วยเหลือ หมายถึง ผู้พูดได้เลือกใช้วัจนกรรมการถามและวัจนกรรมการเสนอความช่วยเหลือเพื่อบอกข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบ ดังนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

161) คุณรู้ไหมว่าแฟนของคุณกำลังเดทกับคนอื่นอยู่ บอกผมด้วยถ้าคุณต้องการความช่วยเหลือในภายหลัง

จากตัวอย่างผู้พูดได้หลีกเลี่ยงการกล่าวถึงข่าวร้ายโดยตรง แต่เลือกที่จะถามคำถามและเสนอหนทางช่วยเหลือแทนหากผู้ฟังต้องการ โดยให้เหตุผลว่าต้องการเคารพการตัดสินใจของผู้ฟังและถือว่าได้บอกกล่าวด้วยการถามตามที่ควรจะทำไปแล้วเรียบร้อย

1.2.2.10. การถาม และการแสดงความไม่แน่ใจ หมายถึง ผู้พูดได้เลือกใช้วัจนกรรมการถามและวัจนกรรมการแสดงความไม่แน่ใจเพื่อบอกข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบ ดังนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

162) อาจารย์ ฉันพบลูกสุนัขแล้ว แต่น่าเศร้าที่ดูเหมือนว่าจะถูกรถชน

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิทสนม

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

163) น้อง แฟนเธอมีน้องสาวหรือไม่มี อ่า ไม่มีอะไร เมื่อวานพี่อาจจะเห็นผิด จากตัวอย่างผู้พูดได้ใช้กลวิธีการบอกเล่าและแสดงความไม่แน่ใจเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ เพราะไม่ต้องการยืนยันในสิ่งสิ่งที่เห็นมาเพื่อรักษาความรู้สึกผู้ฟัง และไม่ต้องการให้ผู้ฟังโกรธตนเองหากเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามที่ผู้พูดได้บอกไว้

1.2.2.11. การแสดงความไม่แน่ใจ และ การแสดงความรู้สึก หมายถึง ผู้พูดได้

เลือกใช้วัจนกรรมการแสดงความไม่แน่ใจและวัจนกรรมการแสดง

ความรู้สึกเพื่อบอกข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบ ดังนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

164) อาจารย์ขอโทษที่ต้องพูดแบบนี้ แต่สุนัขของอาจารย์เหมือนจะเกิดอุบัติเหตุ ครับ ขอแสดงความเสียใจด้วยครับ

ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าเกี่ยวกับข่าวร้ายที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ รู้สึกลำบากใจที่จะต้องบอกข่าวร้ายนี้จึงเลือกที่จะใช้ถ้อยคำที่แสดงความไม่แน่ใจร่วมกับการแสดงความรู้สึก คือ การขอโทษ และแสดงความเสียใจร่วมด้วย

1.2.2.12. คำเรียก การบอกเล่า และ การสั่ง หมายถึง การใช้คำเรียก วัจนกรรม

บอกเล่า ร่วมกับวัจนกรรมการสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

165) อาจารย์คะ ฉันถ่ายรูปเก็บไว้ค่ะ โทรหาตำรวจค่ะ

ผู้พูดเลือกใช้ศพเรียกขานเพื่อสถานภาพและความสัมพันธ์ แล้วตามด้วยการแจ้งให้ทราบว่า ถ่ายรูปไว้แล้ว และใช้วัจนกรรมการสั่งว่าให้แจ้งตำรวจ

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

166) รุ่นน้อง อย่าตกใจนะ ฟังนะ ฉันเห็นแฟนเธอยู่กับผู้ชายคนอื่น

ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าเกี่ยวกับข่าวร้ายที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ รู้สึกลำบากใจที่จะกล่าวเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นออกมาโดยตรงทันที จึงเอ่ยเตือนก่อนที่จะบอกเล่าต่อไป

1.2.2.13. การเรียกขาน การบอกเล่าและการถาม หมายถึง การใช้คำเรียก วัจนกรรมบอกเล่า ร่วมกับวัจนกรรมการถาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

167) สวัสดิ์ศรีบออาจารย์ เห็นคนมาทำรถเสีย นั่นคือรถของอาจารย์ไหมครับ

ในตัวอย่าง ผู้พูดได้กล่าวเรียกผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ หลังจากนั้นจึงเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าเรื่องราวที่พบเห็น ตามด้วยกลวิธีการถาม โดยถามอาจารย์ซึ่งเป็นผู้ฟังว่า “นั่นคือรถของอาจารย์ไหมครับ” อันเป็นคำถามที่ไม่ได้ต้องการคำตอบ เพื่อให้อาจารย์พอจะเริ่มทราบว่าเหตุการณ์เกี่ยวกับรถที่เสียหายนั้นอาจจะเป็นรถของอาจารย์เอง

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนนอกใจ

168) เพื่อนคะ พริ้งเจอแฟนของเธออยู่กับคนอื่น คุณรู้จักไหม ทำไมแฟนของเธอไปเดทกับคนอื่น

จากตัวอย่างที่ 171) ผู้พูดได้บอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบด้วยการถามคำถามว่า “คุณรู้จักไหม” และ “ทำไมแฟนของเธอถึงไปเดทกับคนอื่น” เพื่อให้ผู้ฟังทราบเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้พูดเห็น คือ แฟนของเพื่อนอยู่กับคนอื่นและเหมือนการเดท

1.2.2.14. การเรียกขาน การบอกเล่า การแสดงความรู้สึกและการสั่ง หมายถึง การใช้คำเรียก วัจนกรรมบอกเล่า ร่วมกับวัจนกรรมการแสดงความรู้สึก และวัจนกรรมการสั่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า : อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

169) ศาสตราจารย์ ฉันทเจอหมาแล้วโดนรถชนคะ มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้ามาก เสียใจด้วยคะ รีบไปเลยคะ

จากตัวอย่างข้างต้นผู้พูดได้กล่าวเรียกผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์และบอกเล่าว่าพบเห็นสัตว์เลี้ยงที่อาจารย์ตามหาอยู่ ตามด้วยการแสดงความรู้สึกเสียใจและใช้ถ้อยคำแสดงการสั่ง “รีบไปเลยคะ” ให้อาจารย์ไปดูในทันที

- 1.2.2.15. การบอกเล่า การถามและการแสดงความไม่แน่ใจ** หมายถึง การใช้
 วัจนกรรมบอกเล่า ร่วมกับวัจนกรรมการถาม และวัจนกรรมการแสดง
 ความไม่แน่ใจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิทสนม

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

- 170) เมื่อก็มีเพื่อนเธอคนหนึ่งมาเล่นโน้ตบุ๊กเธอนะ อะไรเสียหายแล้วหรือ ไม่รู้
 คนนั้นคือใคร

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่า “เมื่อก็มีเพื่อนเธอคนหนึ่งมาเล่น
 โน้ตบุ๊กเธอนะ” เพื่อบอกข่าวร้ายตามสถานการณ์ที่พบเห็น และถามผู้ฟังต่อว่า “อะไรเสียหาย
 แล้วหรือ” พร้อมทั้งแสดงความไม่แน่ใจว่าบุคคลที่ทำให้ทรัพย์สินของรุ่นน้องเสียหายนั้นคือใคร

- 1.2.2.16. การแสดงความไม่แน่ใจ การถามและแนะนำ** หมายถึง การใช้
 วัจนกรรมบอกการแสดงความไม่แน่ใจ ร่วมกับวัจนกรรมการถาม
 และวัจนกรรมการแนะนำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- 171) ดูเหมือนว่าแฟนของเธอจะอยู่กับเพื่อนคนอื่นนะ รู้หรือเปล่า ลองตรวจสอบ
 ดูสักครั้งเป็นอย่างไร

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้ใช้กลวิธีการแสดงความไม่แน่ใจเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็น
 เพื่อนสนิททราบถึงเหตุการณ์ที่ผู้พูดพบเห็น โดยปรากฏคำว่า “ดูเหมือน...” ร่วมกับการถามคำถามที่
 ไม่ต้องการคำตอบ และตามด้วยการแนะนำให้ผู้ฟังลองตรวจสอบ

2. ไม่แสดงวัจนกรรม

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกที่จะไม่แสดง
 วัจนกรรมเพื่อบอกข่าวร้ายในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป โดยให้เหตุผลว่าหากเป็นคนบอก
 อาจกลายเป็นผีต้องสงสัยที่กระทำความเสียหายต่อทรัพย์สินของผู้ฟังได้ ส่วนใน
 สถานการณ์ที่เป็นส่วนตัว ได้แก่ สถานการณ์ส่วนตัวเลี้ยงของอาจารย์ แฟนของเพื่อนนอกใจ
 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ แฟนของรุ่นน้องนอกใจ และแฟนของรุ่นน้องที่สนิทสนม
 นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกที่จะไม่แสดงวัจนกรรมเป็น
 ส่วนมาก ซึ่งเป็นไปตามปัจจัยความเป็นส่วนตัวโดยนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็น

ภาษาต่างประเทศได้ให้เหตุผลว่า การบอกข่าวร้ายเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยเหมาะสมเพราะผู้ฟังอาจจะไม่ต้องการให้ผู้อื่นรู้และรู้สึกลำบากใจที่จะต้องสื่อสาร แล้วยิ่งในกรณีที่ไม่สนิทสนมกับผู้ฟังก็จะไม่แสดงวจนกรรมเพราะรู้สึกลำบากใจและคิดว่าผู้ฟังอาจจะไม่เชื่อแล้วกระทบความสัมพันธ์

ส่วนในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปส่วนมากนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจะกล่าววจนกรรม ในกรณีที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศไม่แสดงวจนกรรมนั้นก็ให้เหตุผลไว้ว่าอาจจะให้ความช่วยเหลือเป็นการกระทำในทันทีแทน

ตารางความถี่ในการปรากฏของกลวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

กลวิธี	ชื่อสถานการณ์และสถานภาพทางสังคมของผู้บอกข่าวร้ายต่อผู้ฟัง										รวม	ร้อยละการปรากฏ
	เรื่องทั่วไป					เรื่องส่วนตัว						
	รถยนต์ของอาจารย์ฟัง (สูงกว่า)	ไอแพดของเพื่อนฟัง (เท่ากัน)	ไอแพดของเพื่อนสนิทฟัง (เท่ากัน)	โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องฟัง (ต่ำกว่า)	โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทฟัง (ต่ำกว่า)	สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย (สูงกว่า)	แฟนของเพื่อนนอกใจ (เท่ากัน)	แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ (เท่ากัน)	แฟนของรุ่นน้องนอกใจ (ต่ำกว่า)	แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ (ต่ำกว่า)		
กลวิธีตรง: กลวิธีเดียว												
การบอกเล่าทั่วไป	4	18	2	10	2	4	-	10	-	2	51	12.75
ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม	-	-	1	-	-	-	-	2	-	-	3	0.75
กลวิธีตรง: กลวิธีร่วม												
คำเรียกและการบอกเล่าทั่วไป	18	14	-	3	10	5	1	-	2	1	54	13.5
คำเรียกและการบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	1	0.25
กลวิธีอ้อม : กลวิธีเดียว												
การสั่ง	3	-	-	-	1	-	-	2	-	-	6	1.5

การถาม	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	0.25
การไม่บอก ความจริง	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	1	0.25
กลวิธีอื่น : กลวิธีร่วม												
การเรียกขาน และ แสดงความรู้สึก	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	1	0.25
การถาม และ การบอกเล่า	2	4	2	2	2	-	-	12	-	2	26	6.5
การบอกเล่า และการชักชวน	-	-	2	-	-	3	-	-	-	-	5	1.25
การบอกเล่า และแนะนำ	3	1	4	3	16	-	-	-	-	5	32	8
การบอกเล่า และการสั่ง	2	-	3	-	2	1	-	3	-	3	14	3.5
การบอกเล่าและการ แสดงความรู้สึก	-	-	-	1	1	12	1	3	1	3	22	5.5
การถาม และ การสั่ง	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	0.25
การถาม และ เสนอความช่วยเหลือ	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	0.25

3.2. วจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

วจนกรรมที่นักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้เพื่อบอกข่าวร้ายมีดังนี้

นักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้วจนกรรมต่าง ๆ เพื่อบอกข่าวร้าย โดยพบว่ามี การแสดงวจนกรรมเดี่ยว และวจนกรรมร่วม รวมถึงไม่แสดงวจนกรรม ดังนี้

1. แสดงวจนกรรม

1.1. กลวิธีตรง

1.1.1. กลวิธีเดี่ยว มีดังนี้

1.1.1.1. การบอกเล่าทั่วไป

1.1.1.2. การบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

1.1.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.1.2.1. คำเรียกขาน และการบอกเล่าทั่วไป

1.1.2.2. คำเรียกขาน และการบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

1.2. กลวิธีอ้อม

1.2.1. กลวิธีเดี่ยว มีดังนี้

1.2.1.1. การแสดงความไม่แน่ใจ

1.2.1.2. การถาม

1.2.1.3. การเตือน

1.2.1.4. การปลอบใจ

1.2.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.2.2.1. การบอกเล่า และการแสดงความไม่แน่ใจ

1.2.2.2. การบอกเล่า และการแนะนำ

1.2.2.3. การบอกเล่า และการสั่ง

1.2.2.4. การบอกเล่า และการถาม

1.2.2.5. การแสดงความรู้สึก และการบอกเล่า

1.2.2.6. การเกริ่นนำ และการถาม

1.2.2.7. การแสดงความไม่แน่ใจและการถาม

1.2.2.8. การเตือน และการแนะนำ

1.2.2.9. การถาม และการแนะนำ

- 1.2.2.10. คำเรียก การบอกเล่า และการชักชวน
- 1.2.2.11. การแสดงความรู้สึก การบอกเล่า และการแนะนำ
- 1.2.2.12. การแสดงความรู้สึก การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก
- 1.2.2.13. คำเรียก การแสดงความรู้สึก การแสดงความไม่แน่ใจ และการแนะนำ
- 1.2.2.14. คำเรียก การแสดงความไม่แน่ใจ การบอกเล่า และการแนะนำ
- 1.2.2.15. คำเรียก การบอกเล่า การถาม และการแสดงความไม่แน่ใจ
- 1.2.2.16. ปรากฏรวม 4 มากกว่า 4 กลวิธี

2. ไม่แสดงวัจนกรรม

นักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้วัจนกรรมต่าง ๆ เพื่อบอกข่าวร้าย โดยพบว่ามีการแสดงวัจนกรรมเดี่ยว และวัจนกรรมร่วม รวมถึงไม่แสดงวัจนกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แสดงวัจนกรรม

1.1. กลวิธีตรง

1.1.1. **กลวิธีเดี่ยว** ผู้พูดใช้วัจนกรรมใดวัจนกรรมหนึ่งเพียงกลวิธีเดี่ยวเพื่อบอกข่าวร้าย มีดังนี้

1.1.1.1. การบอกเล่าทั่วไป

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 1) รถโดนชนครับ แล้วคนชนหนีไปแล้ว
- 2) มีคนชนรถของอาจารย์ครับ
- 3) เมื่อสักครู่หนูเห็นรถอาจารย์ถูกชนและเขาหนีไปแล้วค่ะ
- 4) เมื่อกี้เห็นมีคนขับรถชนรถอาจารย์ค่ะ แต่เขาหนีไปแล้ว

สถานการณ์ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 5) น้องโดนรถชนครับ
- 6) คือหนูเห็นน้องโดนรถชนเมื่อกี้ น้องนอนนิ่งเลย

จากตัวอย่าง ในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่ารถยนต์ของอาจารย์, สัตว์เลี้ยงที่อาจารย์ตามหาตายแล้วจึงได้เลือกใช้การบอกเล่าเรื่องราวที่พบเห็นโดยตรงให้ผู้ฟังซึ่งมีสถานภาพสูงกว่าทราบ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 7) มีคนทำไอแพดแกพังแต่คนทำหายไปแล้วอะ
- 8) มีคนทำไอแพดน้องพังแต่คนทำหายไปไหนไม่รู้
- 9) มีคนทำไอแพดแกพังอะ แต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร
- 10) เมื่อกี้มีคนนึงมาจับไอแพดแล้วก็ทำพังอะ

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 11) มีคนทำพังอะ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

12) เจอแฟนเพื่อนกับคนอื่น แต่ไม่รู้ว่าใคร และส่งรูปไป

13) เจอแฟนกับคนอื่น แต่ไม่รู้ว่าคนนั้นคือใคร พร้อมส่งรูปให้ดู

จากตัวอย่างในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป สถานการณ์ที่ 2 และสถานการณ์ที่ 3 ผู้พูดพบเห็นว่ามีบุคคลอื่นทำให้ทรัพย์สินมีค่าหรือมีความสำคัญต่อชีวิตของผู้ฟังเสียหายจึงเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าเพื่อบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนทั่วไปและเพื่อนสนิททราบตามที่พบเห็น แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวกับผู้ฟังที่เป็นเพื่อนสนิท โดยผู้พูดให้เหตุผลประกอบว่า เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับความเสียหายของสิ่งของมีค่าและสำคัญ จึงรีบบอกให้ผู้ฟังทราบเรื่องราวได้ทันทีอย่างตรงไปตรงมาและตรงประเด็น เข้าใจง่าย ไม่จำเป็นต้องตกแต่งคำพูด

1.1.1.2. การบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม ในกรณีนี้ผู้วิจัยนำบริบทการใช้ถ้อยคำเรียกญาติมาเรียกสัตว์เลี้ยงเป็นถ้อยคำเฉพาะกลุ่มด้วยดังต่อไปนี้

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

14) น้องโดนรถชนครับ

15) น้องกลับดาวไปแล้วครับ

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดใช้ประโยคบอกเล่าบอกกล่าวข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ และปรากฏการใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม เช่น คำว่า น้อง เพื่อเรียกสัตว์เลี้ยงของอาจารย์ โดยคำว่า น้อง เป็นที่เข้าใจกันดีระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่าหมายถึงสัตว์เลี้ยงที่เปรียบเสมือนคนในครอบครัวของผู้ฟัง

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากันกับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

16) เมื่อกี้ไอ้... มาทำไอแพดมึงพังอะ

17) มีคนทำไอแพดมึงพังแต่คนทำหนีมึงไปแล้ว

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

18) เจอแฟนมึงกับคนอื่น แต่ไม่รู้ว่าใคร

19) แฟนมึงไปกับผู้หญิงคนอื่นอะ

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดใช้ประโยคบอกเล่าบอกกล่าวข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ และปรากฏการใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม คือคำว่า มึง ไอ้ เป็นสรรพนามเรียกเพื่อนและรุ่นน้อง รวมถึงกล่าวถึงผู้อื่นที่เป็นผู้กระทำให้เกิดข่าวร้าย จึงจัดเป็นการใช้ประโยคบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

ผู้ฟังสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

- 20) โน้ตบุ๊กพังแล้ว ไอนั้นมันทำแล้วหนีไปแล้วอะ
- 21) ใครทำโน้ตบุ๊กแกพังไม่รู้ ตอนมาเจอมันก็เป็นแบบนี้แล้ว

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 22) ใครทำโน้ตบุ๊กพังไม่รู้ แล้วแมงหาไม่เจอด้วยเนีย
- 23) ใครทำคอมเอ็งพังไม่รู้เนาะ ใครทำคอมพังไม่รู้ มาเจออีกที่เป็นแบบนี้แล้ว

ในสถานการณ์ที่เป็นสถานการณ์ทั่วไปที่ผู้พูดพบว่าสิ่งของสำคัญและมีค่าของผู้ฟังได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น ผู้พูดจึงเลือกที่จะบอกเล่าข่าวร้ายที่พบเห็นให้ผู้ฟังทราบ แต่มีลักษณะพิเศษ คือการเลือกใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่มที่แสดงความเป็นกันเองแสดงให้เห็นระดับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

1.1.2. กลวิธีร่วม

1.1.2.1. คำเรียก และการบอกเล่าทั่วไป

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 24) อาจารย์คะ รถของอาจารย์โดนชนคะ แต่คนชนหายไปไหนก็ไม่รู้คะ
- 25) อาจารย์คะ หนูเห็นรถอาจารย์ถูกชน แต่คนชนหนีไปแล้วคะ

สถานการณ์ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 26) อาจารย์คะ เมื่อกี้หนูเห็นสุนัขที่อาจารย์ตามหาโดนรถชนอยู่ตรงแถวนู้นคะ

จากสถานการณ์ข้างต้น ผู้พูดเลือกใช้การเรียกผู้ฟัง และกล่าวบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบตามที่ได้พบเห็น แสดงให้เห็นถึง สถานภาพ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 27) แก มีคนทำไอแพดแกพัง แต่เขาหนีไปแล้ว

28) เธอ เราเห็นมีคนที่ไอแพดเธอฟังแต่เขาหนีไปแล้วค่ะ

29) เธอๆ เราเห็นมีคนที่ไอแพดเธอฟัง แต่คนทำเค้าหนีไปแล้ว

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

30) เธอ คือเรามีอะไรอยากจะบอก คือเราเห็นแฟนเธอไปเจอกับคนอื่นอะ

จากสถานการณ์ข้างต้น ผู้พูดเรียกเพื่อนของตนก่อนจะบอกเล่าเหตุการณ์ข่าวร้ายที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบ และเมื่อพบเห็นว่าคนรักของเพื่อนสนิทนอกใจจึงเลือกกลวิธีการบอกเล่าสถานการณ์ที่พบเห็นให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิททราบ

ผู้ฟังสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

31) น้องคะ พี่เห็นมีคนที่โน้ตบุ๊กน้องพัง แต่เค้าหนีไปแล้วอะ

32) น้องคะ พี่เห็นมีคนที่โน้ตบุ๊กน้องพัง แต่เค้าหนีไปแล้วอะ

33) หนู พี่เห็นมีคนที่ไอแพดของหนูพัง แต่มันหนีไปแล้วอะ

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

34) น้อง คือว่า พี่เคยเห็นแฟนน้องไปเจอกับคนอื่นอะ

35) หนู คือว่าพี่มีเรื่องจะบอก พี่เคยเห็นแฟนหนูไปเจอกับคนอื่น

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

36) น้อง แฟนน้องมีคนอื่น วันนั้นพี่เห็น

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ 4 9 และ 10 เมื่อผู้พูดเห็นสถานการณ์ที่เป็นข่าวร้ายที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ฟังซึ่งเป็นรุ่นน้อง จึงกล่าวเรียกผู้ฟังก่อนแล้วตามด้วยการบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ

จะเห็นได้ว่าผู้พูดได้ใช้คำสรรพนามแทนผู้ฟังเป็นคำเรียกก่อนที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น คำเรียกที่ผู้พูดใช้จะสัมพันธ์กับสถานภาพระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ความอาวุโสและความสนิทสนม นอกจากนี้การบอกเล่าทั่วไปนั้นถูกนำมาใช้ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปมากกว่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว โดยผู้พูดให้เหตุผลประกอบว่า เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับความเสียหายของสิ่งของมีค่าและสำคัญ จึงรีบบอกให้ผู้ฟังทราบเรื่องราวทันทีอย่างตรงไปตรงมา เข้าใจง่าย

1.1.2.2. คำเรียก และการบอกเล่าด้วยถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

37) อาจารย์คะ คือน้องไม่รอดนะคะ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

38) มิ่ง ไอแพดมึงขีตแล้ว อีคนทำจู้กหนีไปแล้ว

39) มิ่ง อีนั่นมันทำไอแพดมึงพังมึงมาตุสิแต่มันหายไปแล้ว

40) มิ่ง ไอแพดมึงโดนยำอะ แล้วแม่งหนีไปแล้ว

41) มิ่ง กูเห็นคนทำไอแพดมึงพัง แต่มันหนีไปแล้ว

42) มิ่ง มันมีคนทำไอแพดมึงพัง แต่มันไปแล้วอะ กูไม่ทันได้มอง

43) มิ่ง เมื่อกี้ไอ้...(ชื่อ)มันเล่นไอแพดมึงละมันทำพัง

44) มิ่ง เมื่อกี้มีคนทำไอแพดมึงพังแล้วมันก็เดินหนีไปเลย

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

45) มิ่ง กูมีอะไรจะบอก กูเคยเจอแฟนมึงไปเดทกับคนอื่น

46) มิ่ง เอาจริงนะ เมื่อกูเห็นว่ามันไปกินข้าวกับ(ชื่ออีกคน)

47) น้อง พี่เจอแฟนมึงกับคนนั้น

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้พูดได้ใช้คำสรรพนามแทนผู้ฟังเป็นคำเรียกก่อนที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยปรากฏถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม เช่น มิ่ง ที่ใช้เป็นสรรพนามเรียกผู้ฟัง

ผู้ฟังสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

48) เธอ มีคนทำคอมเธอพัง แต่ไม่รู้ว่ามีใคร มันขีตไปแล้ว

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

49) มิ่งงงงง ใครทำโน้ตบุ๊กมึงพังไม่รู้

50) มิ่ง เมื่อกี้กูเห็นพอดิมีคนเดินมาแล้วทำโน้ตบุ๊กมึงพัง

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้พูดได้ใช้คำสรรพนามแทนผู้ฟังเป็นคำเรียกก่อนที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยปรากฏถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม เช่น มิ่ง ที่ใช้เป็นสรรพนามเรียกผู้ฟัง

จะเห็นได้ว่าผู้พูดได้ใช้คำสรรพนามแทนผู้ฟังเป็นคำเรียกก่อนที่จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยปรากฏคำเรียกผู้ฟังที่ใช้เฉพาะกลุ่มคนที่มีความสัมพันธ์สนิทสนมกัน หรือใช้เรียกผู้ฟังที่มีสถานภาพต่ำกว่า เช่นคำว่า มึง และใช้เรียกผู้ที่ถูกกล่าวถึงในกรณีที่เกี่ยวข้องกับผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมหรือต่ำกว่า หากใช้คำเฉพาะกลุ่มนี้กับบุคคลที่มีสถานภาพสูงกว่าหรือคนที่ไม่สนิทสนมจะถือว่าไม่สุภาพทันที นอกจากนี้ยังปรากฏการเรียกสัตว์เลี้ยงด้วยคำเรียกญาติคือคำว่า น้อง

1.2. กลวิธีอ้อม คือ กลวิธีการบอกข่าวร้ายด้วยถ้อยคำหรือประโยคที่ไม่ตรงไปตรงมา มีเจตนาบอกข่าวร้ายโดยใช้ถ้อยคำหรือประโยคที่มีความหมายไม่ตรงตามรูป รวมถึงมีเจตนาที่ลดระดับความรุนแรงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยอาจปรากฏกลวิธีอ้อมเพียงกลวิธีเดียวหรือปรากฏร่วมกับกลวิธีตรงก็ได้ แบ่งออกเป็น กลวิธีเดี่ยว และ กลวิธีร่วม

1.2.1. กลวิธีเดี่ยว หมายถึง ปรากฏการบอกข่าวร้ายโดยใช้กลวิธีอ้อมเพียง 1 กลวิธี ดังนี้

1.2.1.1. การแสดงความไม่แน่ใจ

สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โหนดบึกของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

51) เมื่อกี้เห็นมีคนเดินผ่านมาเหมือนจะทำอะไรกับโหนดบึกແຕ່เขาเดินไปแล้วนะ

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

52) เจอแฟนแอกกับคนอื่นแต่ไม่รู้ว่าคุณนั้นคือใคร

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่าผู้พูดใช้ถ้อยคำว่า “ไม่รู้” เพื่อแสดงความไม่แน่ใจ ที่ใช้ถ้อยคำว่า “ไม่รู้” คำว่า “เหมือนจะ” เพื่อบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป

1.2.1.2. การถาม

สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมกัน: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนนอกใจ

53) คนนี้แฟนหรือ? รู้จักกันนานยังอะ?

54) ช่วงนี้กับแฟนเป็นยังไงบ้าง? แฟนทำตัวแปลก ๆ บ้างไหม?

55) แฟนคนนี้เป็นยังไง? ช่วงนี้เป็นยังไงกันบ้างอะ? เขาทำตัวแปลก ๆ บ้างปะ?

จากตัวอย่างข้างต้นผู้พูดได้บอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบด้วยการถามคำถาม เพื่อบอกโดยอ้อมให้ผู้ฟังขบคิดว่าต้องมีบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้นเกี่ยวกับแฟนหรือคนรักที่กำลังคบหาอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องราวที่ไม่ดีและส่งผลกระทบต่อจิตใจผู้ฟัง จึงเลือกที่จะลดระดับความรุนแรงของสถานการณ์ที่พบเห็นด้วยการถามคำถามแทนการบอกเล่าโดยตรง

สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

56) คอมพิวเตอร์ใหม่คะที่อยู่นั่น ไปดูหน่อยใหม่คะ

57) คอมพิวเตอร์มันพังอะไร หรือเปล่า? พี่ไม่แน่ใจ ลองไปดูใหม่เรา

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้ใช้ประโยคคำถามแต่ไม่ได้ต้องการถามเพื่อให้ผู้ฟังตอบ แต่เป็นการกล่าวถามเพื่อบอกให้ผู้ฟังไปดูสิ่งของที่ได้รับความเสียหายจากบุคคลอื่น

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

58) (เปิดรูป) ใครอะ? ไข่แก๊ใหม่?

จากตัวอย่างข้างต้นผู้พูดได้บอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบด้วยการถามคำถามโดยที่ผู้พูดเองก็ทราบถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นดีและไม่ได้ต้องการคำตอบ เพียงแต่ผู้พูดได้ถามคำถามเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ถึงข่าวร้ายหรือสถานการณ์ที่ผิดปกติอันส่งผลกระทบต่อจิตใจ

1.2.1.3. การเตือน

สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมกัน: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนนอกใจ

59) แกลองจับตาดูพฤติกรรมแฟนแกไว้ดี ๆ นะ ถ้าแกคิดว่าแฟนแกแปลกไป ให้ทักเรา มา เรามีอะไรจะบอก

60) เอ้อ แกจับตาดูแฟนดี ๆ นะ มีอะไรแปลกไปรีเปลา

สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

61) แกดูแฟนแกดี ๆ นะ มีอะไรปรึกษาพี่ได้

62) เอ้อ แกจับตาดูแฟนดี ๆ นะ มีอะไรแปลกไปรีเปลา

ในตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ 7 และ 9 ผู้พูดได้หลีกเลี่ยงที่จะกล่าวบอกเล่าถึงสถานการณ์ที่พบเห็นมาโดยตรง แต่เลือกใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงการตักเตือนให้สังเกตพฤติกรรมของแฟนหรือคนรักของผู้ฟัง โดยใช้ข้อความว่า “ดูดี ๆ นะ” ให้ผู้ฟังรับรู้ถึงความผิดปกติของความสัมพันธ์

ระหว่างผู้ฟังกับคนรักที่น่าจะส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้ฟังแทนการบอกเล่าโดยตรง มีข้อสังเกตว่าการใช้กลวิธีการเตือนเพื่อบอกข่าวร้ายนี้จะพบในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวเท่านั้น

1.2.1.4. การปลอบใจ

สถานการณ์ที่ผู้ฟังมีสถานภาพเท่าเทียมกัน: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

63) ไม่เป็นไร ไว้ค่อยซื้อเครื่องใหม่ละ

ตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้กล่าวปลอบใจผู้ฟังแทนการบอกเล่าเรื่องราวข่าวร้าย ทำให้ผู้ฟังรับรู้ทันทีว่าต้องมีเรื่องที่เป็นข่าวร้ายเกิดขึ้นกับตนเองอย่างแน่นอน

1.2.2. กลวิธีร่วม

1.2.2.1. การบอกเล่า และการแสดงความไม่แน่ใจ

ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

64) หนูเห็นมีรถยนต์คันนี้ สีนี้ขับชนรถอาจารย์ไปคะ เห็นขับไปด้านนอกของมหาวิทยาลัยแล้ว ไม่แน่ใจว่าเป็นคนในมหาวิทยาลัยหรือป่าว

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้พูดได้เลือกใช้การบอกเล่าเหตุการณ์ที่มีบุคคลอื่นซึ่งไม่รู้ว่าเป็นใครมาสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ของตนเองอย่างตรงไปตรงมาแล้วตามด้วยการกล่าวแสดงความไม่แน่ใจ “ไม่แน่ใจว่า...”

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

65) ครูคะ หนูเห็นป้ายที่ครูบอกตามหาหมา แล้วเหมือนหนูเห็นเลยคะ แต่มันเหมือนโดนรถชนแล้วคะครู หนูไม่แน่ใจว่าใช่ไหม แต่ครูลองมาดูไหมคะ อยู่ตรง...

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าว่า “หนูเห็นป้ายที่ครูบอกตามหาหมา” และตามด้วยการแสดงความไม่แน่ใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่พบเจอ โดยปรากฏคำว่า “เหมือน, ไม่แน่ใจ” ทั้งที่ผู้พูดทราบดีว่าเป็นเหตุการณ์ข่าวร้ายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจผู้ฟัง

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

66) น้องคะ เหมือนโน้ตบุ๊กของน้องจะมีปัญหาเลยคะ แต่คนทำมันหายไปแล้ว

67) แก คอมแกเหมือนจะเสียอะ คนทำมันหนีไปแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าผู้พูดเลือกใช้การกล่าวแสดงความไม่แน่ใจเพื่อลดระดับความรุนแรงของคำพูดตนเองและตามด้วยการบอกเล่าสิ่งที่พบเห็นไปอย่างตรงไปตรงมา

1.2.2.2. การบอกเล่า และการแนะนำ

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 68) มีคนทำของของเธอเสียหาย แล้วหนีไป ฉันว่าเธอควรไปแจ้งความนะ
- 69) ไอแพดของเพื่อนพัง แต่คนทำพังหนีไปแล้ว ไปขอตุ๊กล่องวงจรปิดได้ไหม
- 70) เธอโอเคไหม เสียใจด้วยนะ ไอแพดของเธอพังแล้ว ส่วนคนทำพังก็หนีไปแล้ว เธอลองเอาไปให้ร้านแกลวนี่ซ่อมไหม

จากตัวอย่างผู้พูดได้เริ่มต้นการบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบด้วยกลวิธีการบอกเล่าเหตุการณ์ร้ายที่พบเห็นแล้วตามด้วยการแนะนำให้ผู้ฟังไปแจ้งความ แนะนำให้ผู้ฟังไปตุ๊กล่องวงจรปิด และแนะนำให้ผู้ฟังไปลองซ่อมแซมไอแพด

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนอกใจ

- 71) แฟนแก่ไปไหนมา ลองถามดูนะ
- 72) วันนั้นเจอแฟนแก่กับคนอื่นอะ ลองถามดูดี

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้บอกเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นแบบไม่ได้ให้รายละเอียดของเหตุการณ์แล้วเลือกใช้วิธีการให้คำแนะนำร่วมด้วย เพื่อบอกให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่น่าจะส่งผลดีกับผู้ฟังเอง คือ “ลองสอบถามดู” ทำให้ผู้ฟังทราบได้ในทันทีว่าจะต้องมีเหตุการณ์ที่ผิดปกติเกิดขึ้นด้วยความปรารถนาดีต่อผู้ฟัง

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทอกใจ

- 73) วันก่อนเห็นแฟนแก่ไปกับอีกคนนึง ลองไปคุยกันดูไหมว่ายังไงกันแน่
- 74) แฟนเธอคบซ้อน กำลังออกเดทกับคนอื่นอยู่ ถ้าเธอไม่แน่ใจ เธอก็ลองถามแฟนของเธอดูนะ
- 75) ที่พาแฟนมาแนะนำ วันนั้นเห็นเขาอยู่กับคนอื่นนะ เขาไม่ได้เป็นอะไรกันใช่ไหม ถามให้แน่ใจดูก่อนนะ

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้บอกเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นแบบไม่ได้ให้รายละเอียดของเหตุการณ์แล้วเลือกใช้วิธีการให้คำแนะนำร่วมด้วย เพื่อบอกให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่น่าจะ

ส่งผลดีกับผู้ฟังเอง คือ ลองไปคุยกับแฟนหรือลองถามดู ทำให้ผู้ฟังทราบได้ในทันทีว่าจะต้องมีเหตุการณ์ที่ผิดปกติเกิดขึ้นด้วยความปรารถนาดีต่อผู้ฟัง

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

76) มิ่งลองเช็คโน้ตบุ๊กดู เมื่อก็ู้เห็น(ชื่อคนทำ)มันมาเล่น

77) ไปดูโน้ตบุ๊กแกก่อนแล้วรีบไปเช็คกล้องใหม่ ไม่รู้คนทำมันหนีไปไหนแล้ว

จากตัวอย่างผู้พูดได้เริ่มต้นด้วยการกล่าวแนะนำให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่างตามที่ผู้พูดคิดว่าสมควรกระทำ คือ การลองตรวจสอบความเสียหายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินผู้ฟังในและแนะนำให้ผู้ฟังรีบไปดูกล้องวงจรปิด แล้วจึงบอกเล่าข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

78) พี่เห็นก็รั้คู้กับแฟนของหนูดูสนิทกันมากเลย หนูลองถามแฟนดูใหม่ว่าเขาคนนี้เป็นใคร

79) วันก่อนพี่เห็นแฟนแกไปกับอีกคนนึง ไม่รู้จะว่ายังไง แต่อยากให้เกิดใจคุยกันดู

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้บอกเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นแบบไม่ได้ให้รายละเอียดของเหตุการณ์แล้วเลือกใช้วิธีการให้คำแนะนำร่วมด้วย เพื่อบอกให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่น่าจะส่งผลดีกับผู้ฟังเอง คือ ลองไปคุยกับแฟนหรือลองถามดู ทำให้ผู้ฟังทราบได้ในทันทีว่าจะต้องมีเหตุการณ์ที่ผิดปกติเกิดขึ้นด้วยความปรารถนาดีต่อผู้ฟัง

1.2.2.3. การบอกเล่าและการสั่ง

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

80) มีคนทำไอแพดพัง แต่มันหนีไปแล้ว ไปขอตุ๊กกล้องเร็ว เผื่อตามตัวได้

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

81) แฟนแกมีคนอื่น เลิกกับมันไปเลย

จากตัวอย่างข้างต้นผู้พูดได้บอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบร่วมกันกับประโยคคำสั่ง เพื่อให้ผู้ฟังกระทำบางสิ่งบางอย่างในเวลานั้น ในสถานการณ์ที่ 8 ที่ผู้พูดพบว่าแฟนของของเพื่อนสนิทซึ่งเป็นผู้ฟังนอกใจ จึงออกคำสั่งให้ “เลิกกับมันไปเลย” ร่วมกับการบอกข่าวร้ายด้วยการบอกเล่าโดยตรง

1.2.2.4. การบอกเล่า และการถาม

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

82) เมื่อที่เราเห็นว่ามีคนมายุ่งกับไอแพดแก มันพังเลยใช่ไหม เห็นเขาก็เดินหนีไปเลย จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าโดยตรงก่อน ได้แก่ “เมื่อที่เราเห็นว่ามีคนมายุ่งกับไอแพดแก” แล้วตามด้วยคำถามเพื่อแสดงความรู้สึกเป็นห่วงผู้ฟัง ได้แก่ “มันพังเลยใช่ไหม” แล้วตามด้วยการบอกเล่าเพื่อให้รายละเอียดของเหตุการณ์

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนอกใจ

83) วันนั้นเราบังเอิญเจอ(ชื่อแฟนเพื่อน) ที่(สถานที่) เธอได้ไปด้วยไหม เราเห็นเขาไปกับเพื่อนผญ.คนหนึ่งอะ

84) เมื่อวานไปเที่ยวที่สยามมาปะ พอดีเมื่อวานเค้าเจอแฟนเธอด้วยแต่ไม่ได้เข้าไปทัก

85) วันนั้นเราเจอเห็นเขาไป(สถานที่) กับอีกคนอะ รู้จักกันรีเปล่า?

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าโดยเลือกให้ข้อมูลที่พบเห็นกับผู้ฟังโดยตรงร่วมกับการตั้งคำถาม ในตัวอย่างที่ 83) ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่า แล้วจึงถามว่า “เธอได้ไปด้วยไหม” แล้วจึงตามด้วยการให้ข้อมูลเพิ่มเติมด้วยการบอกเล่าสิ่งที่พบเห็นอีกครั้งหนึ่ง ในตัวอย่างที่ 84) ผู้พูดเริ่มต้นการบอกข่าวร้ายด้วยการตั้งคำถาม “เมื่อวานไปสยามมาปะ” อันเป็นสิ่งที่ผู้พูดรู้คำตอบอยู่แล้วว่าผู้ฟังไม่ได้ไป แล้วจึงบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบโดยการบอกเล่า ในตัวอย่างที่ 85) ผู้พูดบอกเล่าข้อมูลที่พบเห็นแล้วจึงถามผู้ฟังว่า “รู้จักกันหรือเปล่า”

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

86) กูเคยเห็นแฟนมึงไปเที่ยวกับคนอื่นมาด้วย มึงโอเครีเปล่า?

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้พูดได้บอกเล่าข่าวร้ายและถามคำถามผู้ฟังเพื่อให้ผู้ฟังขบคิดเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีเรื่องราวที่ต่างไปจากปกติ

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

87) อันนี้ใช้โน้ตบุ๊กของน้องปะ? พี่เห็นมีคนๆนึง น่าจะเป็นเด็กมหาลัยเรานี้แหละ เค้าทำโน้ตบุ๊กแกพังอะ

88) อันนี้ใช้โน้ตบุ๊กของน้องปะ? เห็นมีคนทำร่วงอะ ไม่นั่นใจใคร

จากตัวอย่างผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการถามคำถามเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น แล้วจึงตามด้วยกลวิธีการบอกเล่าเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับข่าวร้าย โดยให้เหตุผลว่ากลัวผู้ฟังจะตกใจหากบอกทันที

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

89) เห็นมีคนทำโน้ตบุ๊กแก๊งตอนฟี่อยู่แถวนั้นอะ แต่พี่ตามมันไปไม่ทันเพราะฟี่อยู่คนเดียวด้วย เอาไงดี

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าเพื่อเล่าเหตุการณ์ร้ายให้ผู้ฟังทราบโดยตรงแล้วตามด้วยการถามคำถามว่า “ทำไงดี” “เอาไงดี” ที่ผู้พูดไม่ได้ต้องการคำตอบจากผู้ฟัง แต่ตั้งคำถามเพื่อแสดงความกังวลใจและแสดงออกถึงการมีส่วนร่วมทางความรู้สึกกับผู้ฟัง

1.2.2.5. การแสดงความรู้สึกและการบอกเล่า

ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 90) เสียใจด้วยครับอาจารย์ น้องไปสบายแล้วครับ
- 91) อาจารย์คะสุนัขของอาจารย์ที่อาจารย์ตามหาอยู่หนูทราบข่าวมาว่าน้องโดนรถชนเสียชีวิตแล้วค่ะ ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะอาจารย์
- 92) อาจารย์คะ เสียใจด้วยนะคะ แต่ว่าสุนัขที่อาจารย์ตามหามันถูกรถชนเสียชีวิตแล้วค่ะ
- 93) หนูมีข่าวแจ้งให้อาจารย์ทราบค่ะ หนูพบสุนัขของอาจารย์แล้วนะคะแต่น้องถูกรถชนเสียชีวิตแล้วค่ะ หนูขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ
- 94) น้องไปแล้วค่ะอาจารย์ เสียใจด้วยจริง ๆ ค่ะ

จากตัวอย่างผู้พูดได้เลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าพร้อมกับการแสดงความรู้สึก เพื่อแสดงให้ผู้ฟังเห็นว่ามีความรู้สึกเช่นเดียวกันกับผู้ฟังที่ต้องเผชิญข่าวร้ายนี้ โดยใช้คำแสดงความรู้สึกว่า “เสียใจ”

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 95) ขอโทษนะ รีบไปดูไอแพดแกแล้วไปเช็คกล้องวงจรปิดไหม ไม่รู้คนทำมันหนีไปไหนแล้วอะ
- 96) คนทำหนีไปแล้วอะ เรียกไว้ไม่ทัน ขอโทษด้วยนะ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

97) ขอโทษนะที่ต้องพูดแบบนี้แต่คิดว่าควรที่จะบอกวันนั้นเห็นแฟนมึงอยู่กับคนอื่น
ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

98) พี่เห็นคนทำหนีไป เรียกไว้ไม่ทัน ขอโทษด้วยนะ

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

99) ขอโทษนะที่ต้องพูดแบบนี้แต่คิดว่าควรที่จะบอกวันนั้นเห็นแฟนมึงอยู่กับคนอื่น

100) ขอโทษนะ แต่เมื่อวานพี่บังเอิญไปเห็นแฟนของน้องไปเดทกับผู้หญิงคนนึง
ด้วยอะ

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่ามีบุคคลอื่นทำให้ทรัพย์สินมีค่าของผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและรุ่นน้องที่สนิทสนมกันเสียหาย ผู้พูดเลือกที่จะกล่าวขอโทษก่อนหรือหลังการบอกเล่าข่าวร้ายโดยตรงให้ผู้ฟังทราบ แม้ว่าตนเองจะไม่ใช่มุขบุคคลที่ทำให้สิ่งของมีค่าเหล่านี้เสียหาย โดยผู้พูดให้เหตุผลไว้ว่าเพราะว่าสนิทสนมกับผู้ฟังอย่างมาก จึงไม่กล้าที่จะกล่าวบอกข่าวร้ายออกไปเฉย ๆ และรู้ว่าสิ่งของมีค่านั้นมีความสำคัญกับผู้ฟังอย่างไร จึงรู้สึกผิดเมื่อต้องเอ่ยบอกและรู้สึกผิดที่ช่วยเหลือไม่ได้ในทันที แต่ก็เลือกที่จะใช้การขอโทษร่วมกันกับการบอกเล่าโดยตรงเพราะต้องการบอกเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังเข้าใจในทันที

1.2.2.6. การเกริ่นนำและการถาม

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

101) วันนั้นเจอแฟนมึงที่ร้านอาหารอะ ... ปกติแล้วแฟนแกอัธยาศัยดีซ่ะ? คุยกัน
ถูกคอเชียว

ในตัวอย่างผู้พูดได้บอกข่าวร้ายเกี่ยวกับสถานการณ์ที่พบว่าแฟนของเพื่อนสนิทนอกใจให้ผู้ฟังทราบด้วยการเกริ่นนำว่าพบเห็นอะไรแล้วถามถึงสารทุกข์สุกดิบของเพื่อนและเกริ่นให้ทราบสถานการณ์ที่ผู้พูดพบเห็นแต่ผู้พูดก็ยังไม่ได้บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่อาจส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้ฟังออกไปโดยตรง

1.2.2.7. การแสดงความไม่แน่ใจและการถาม

ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

102) เมื่อซักครู้เห็นมีสุนัขจรจัดชน เลยไม่แน่ใจว่าจะใช้สุนัขของอาจารย์หรือไม่ อาจารย์ไปดูหน่อยมั๊ยคะ?

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้เลือกใช้การแสดงความไม่แน่ใจ โดยปรากฏคำว่า เหมือน... และการถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบเพื่อแสดงการมีส่วนร่วมกับผู้ฟังและแนะนำให้ผู้ฟังลองไปดูผ่านการถามคำถาม

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

103) เห็นเหมือนไอแพดของ...ปะ ที่วางอยู่ตรงนั้น นี่เห็นเหมือนมันแตกเลย ลองไปดูไหม?

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้เลือกใช้การแสดงความไม่แน่ใจ โดยปรากฏคำว่า เหมือน... และตามด้วยการถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบเพื่อแสดงการมีส่วนร่วมกับผู้ฟังและแนะนำให้ผู้ฟังลองไปดูผ่านการถามคำถาม

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนนอกใจ

104) วันนั้นไปกับแฟนมาหรือเปล่า? เห็นแต่ไม่แน่ใจว่าใช่หรือเปล่า

105) ปกติแล้วแฟนของเธอเป็นคนอัยาศัยดีหรือไม่? พอตีเมื่อวานบังเอิญเจอที่ร้าน...มากับรุ่นน้องหรือเพื่อนสาวนี้แหละ ดูคุยกันถูกคอเลย ดูอัยาศัยดีอะ

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดเลือกแสดงความไม่แน่ใจ เช่น ใครไม่รู้่อ่า, ไม่แน่ใจว่าใช่มั๊ย, ดูจะ, เหมือนจะ, น่าจะ ร่วมกับการถามคำถามที่ผู้พูดทราบและเห็นเหตุการณ์อยู่แล้ว

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

106) แฟนมีงสนิท หรือเฟรนด์ลึกับสาวๆอยู่แล้วปะ? วันนั้นไปเจอแฟนมีงพอตี ดูคุยถูกคอเลย

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดเลือกแสดงความไม่แน่ใจ เช่น ใครไม่รู้่อ่า, ดูจะ, ร่วมกับการถามคำถามที่ผู้พูดทราบและเห็นเหตุการณ์อยู่แล้ว

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

107) เห็นคนหน้าคุ้น ๆ เหมือนแฟนของน้องกำลังคุยอยู่กับใครไม่รู้ ทำทางดูสนิทสนมกันดี น้องรู้จักเขาคนนั้นไหมคะ?

108) เมื่อวานบังเอิญเจอแฟนน้องพอดี น่าจะมากับเพื่อนพอดี ปกติแล้วแฟนเราเป็นคนอึดยาศัยดีกับผู้หญิงอยู่แล้วใช่มี๊ยะ? พอดีตอนนั้นที่เจอคุยถูกคอมมาก ๆ

109) วันนั้นไปกับแฟนมาหรือเปล่า? เห็นแต่ไม่แน่ใจว่าใช่หรือเปล่า

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดเลือกแสดงความไม่แน่ใจ เช่น ใครไม่รู้่อ่า, ไม่แน่ใจว่าใช่มี๊ยะ, ดูจะ, เหมือนจะ, น่าจะ ร่วมกับการถามคำถามที่ผู้พูดทราบและเห็นเหตุการณ์อยู่แล้ว

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

110) พี่เห็นก็ไม่วู้คุยกับแฟนของหนูดูสนิทกันมากเลย หนูลองถามแฟนดูใหม่ว่าเขาคนนี้เป็นใคร

111) แฟนน้อง ใช่มั้ยคนหน้าตาประมาณนี้ปะ? เหมือนวันก่อนพี่ไปเจอเค้าเดินกับใครก็ไม่รู้่อะ ถ้าเพื่อนก็โอเคแหละ พี่ผ่านมาบอกเฉย ๆ

จากตัวอย่างข้างต้นผู้พูดได้บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ผู้ฟังทราบโดยการแสดงความไม่แน่ใจและถามคำถามเพื่อให้ผู้ฟังขบคิดว่าจะมีเรื่องราวที่ผิดปกติดังเกิดขึ้น นิยมใช้กลวิธีการแสดงความไม่แน่ใจประกอบการถามในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว เช่น ผู้พูดพบว่าแฟนของเพื่อนนอกใจ แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

1.2.2.8. การเตือนและการแนะนำ

ผู้ฟังมีสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด: เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

112) ไปเช็คแฟนตัวเองหน่อยนะ มันมีอะไรแปลกๆระหว่างมึงกับมันอะ เมื่อวานเจอเดินกับอีกคน ไปลองถามแฟนดู มันมีคนอื่น

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้บอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบโดยการเตือนเพื่อส่งสัญญาณว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติดังเกิดขึ้น เช่น คำว่า ไปเช็คดู ร่วมกันกับกลวิธีการแนะนำ เช่น ลองถาม...

1.2.2.9. การถามและการแนะนำ

ผู้ฟังมีสถานภาพต่ำกว่า: รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

113) โน้ตบุ๊กเสียปะ ลองเช็คดูมี๊ยะ

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้ใช้กลวิธีการถามคำถามและแนะนำเพื่อให้ผู้ฟังเห็นว่าโน้ตบุ๊กของผู้ฟังถูกบุคคลอื่นมากระทำทำให้เสียหาย

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- 114) แฟนน้องเป็นยังไงบ้างอะช่วงนี้? วันนั้นพี่เจอเขาไปกับคนนี้อะ (เอารูปให้ดู) รู้จักกันไหม? คุณกันดี ๆ นะ อาจจะไม่ใช่แบบที่เราคิดก็ได้

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดได้ใช้กลวิธีการถามเพื่อให้ผู้ฟังขบคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่ผิดปกติ ร่วมกับการให้คำแนะนำเพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบถึงข่าวร้ายที่เกิดขึ้น

- 1.2.2.10. คำเรียก บอกเล่าและชักชวน คือ การใช้คำเรียกเพื่อเรียกผู้พูด และใช้กลวิธีการบอกเล่าและกลวิธีการชักชวน และสลับลำดับการใช้กลวิธีได้
ดังนี้

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 115) อาจารย์ครับ รถโดนชนแล้วหนิ ไปดูกล้องวงจรปิดกันไหมครับ
จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้ใช้คำเรียกเรียกผู้ฟัง และใช้กลวิธีการบอกเล่าและชักชวนให้ไปดูกล้องวงจรปิดด้วยกัน

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

- 116) อ.คะ หมา อ โคนรถชนคะ อรีบไปดูกันมั๊ยคะ
จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้บอกข่าวร้ายโดยใช้คำเรียก เพื่อเรียกผู้ฟังก่อนที่จะบอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ และกล่าวชักชวนผู้ฟังให้กระทำบางสิ่งบางอย่างด้วยกันเพราะเชื่อว่าเป็นผลดีแก่ผู้ฟัง

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

- 117) น้อง มีคนทำของน้องพัง เราไปแจ้งความกันนะ
จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้ใช้คำเรียกเรียกผู้ฟัง และใช้กลวิธีการบอกเล่าและชักชวนให้ไปแจ้งความด้วยกัน

- 1.2.2.11. การแสดงความรู้สึก บอกเล่า และแนะนำ

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 118) เธอโอเคไหม เสียใจด้วยนะ ไอแพดของเธอพังแล้ว ส่วนคนทำพังก็หนีไปละ เธอลองเอาไปให้ร้านแถวนี้ซ่อมไหม
จากตัวอย่างผู้พูดได้กล่าวถามคำถาม และแสดงความรู้สึกของผู้พูด และตามด้วยการบอกเล่าเหตุการณ์ที่ผู้พูดพบเห็น

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

119) หนูมันพังแล้ว พี่เสียใจด้วย ลองไปหาร้านซ่อมแถวนี้ดูไหม

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้บอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้การบอกเล่าร่วมกันกับการถามคำถามและกล่าวแสดงความเสียใจเพื่อลดระดับความรุนแรงของเหตุการณ์เมื่อใช้กลวิธีการบอกเล่าไปแล้ว

1.2.2.12. การแสดงความรู้สึก การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

120) อาจารย์คะ ขอโทษนะคะ คือสุนัขที่อาจารย์กำลังตามหาน้องถูกรถชน เสียชีวิตแล้วอะคะ เสียใจด้วยจริง ๆ นะคะ

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้บอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้การบอกเล่าพร้อมกับกล่าวขอโทษและแสดงความเสียใจเพื่อลดความรุนแรงของเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้น

1.2.2.13. คำเรียก การแสดงความรู้สึก การแสดงความไม่แน่ใจ และการแนะนำ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทอกใจ

121) แก เราขอโทษนะ แต่เราเห็นเหมือนแฟนแกไปกับผู้หญิง แต่ไม่รู้ใครอะ เผื่อแกลองถามแฟนแกดู

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้บอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้การบอกเล่าโดยแสดงความไม่แน่ใจ พร้อมกับกล่าวขอโทษที่จะต้องบอกข่าวร้ายและให้คำแนะนำ เพื่อลดความรุนแรงของเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นและเสนอบางสิ่งบางอย่างที่คิดว่าดีต่อผู้ฟัง

1.2.2.14. คำเรียก การแสดงความไม่แน่ใจ บอกเล่า และแนะนำ

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

122) รถทะเบียน... ไซ้ของอาจารย์หรือเปล่าครับ ผมเดินมาเห็นรถอาจารย์เป็นรอย ไม่รู้โดนชนหรือเปล่า แต่คนทำไม่อยู่แล้วครับ อาจารย์ลองมาดูรถก่อนไหมครับ

จากตัวอย่างผู้พูดได้ใช้การถามคำถาม แล้วตามด้วยการแสดงความไม่แน่ใจและแนะนำให้อาจารย์มาดูรถ

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

123) อาจารย์ครับ ผมไม่มั่นใจว่าสุนัขพันธุ์... ไซ้พันธุ์ที่อาจารย์เลี้ยงใหม่อะครับ ผมเห็นเค้านอนนิ่งอยู่ตรง... อะครับ อาจารย์ลองรีบไปดูไหมครับ

จากตัวอย่างผู้พูดได้ใช้การถามคำถามร่วมกับการแสดงความไม่แน่ใจและแนะนำให้อาจารย์มาตุรธ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

124) เธอ ๆ เมื่อวันก่อนเธอได้ไปไหนกับแฟนใหม่ เหมือนเราเห็นแฟนเธอเดินกับอีกคนนึงอะ แต่เราไม่รู้จักเค้านะ ลองไปเช็ค ๆ หน่อยก็ดี

จากตัวอย่างผู้พูดได้กล่าวถามคำถาม แล้วจึงบอกเล่าโดยแสดงความไม่แน่ใจและตามด้วยการแนะนำ

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

125) ...(ชื่อน้อง) วันก่อนพี่เดินไปเจอแฟนแกกับใครไม่รู้อะ ไข่เพื่อนใหม่ไม่รู้ พี่ว่าแกน่าจะลองไปเช็ค ๆ ก่อนนะ แม่งดูแปลก ๆ อะ พอดีบังเอิญไปเห็นจริง ๆ

126) แฟนเรามันเจ้าชู้ใหม่? เออ พี่เป็นห่วงเฉย ๆ ดูดี ๆ นะ วันก่อนพี่เจอแฟนเราไปกับใครไม่รู้ พี่อาจคิดมาก แต่เป็นห่วงเราอะแหละ ลองดูดี ๆ ก่อนนะ คนนี้

ผู้พูดพบว่าแฟนของรุ่นน้องนอกใจจึงกล่าวตักเตือน “แกจับตาดูแฟนดี ๆ นะ” แทนการบอกความจริงเพราะไม่สนิทสนมกับรุ่นน้องมากพอจึงไม่ยอมให้กระทบความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้บอกเล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ โดยใช้การบอกเล่าโดยแสดงความไม่แน่ใจ พร้อมกับถามคำถามและให้คำแนะนำ เพื่อลดความรุนแรงของเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นและต้องการหลีกเลี่ยงการบอกข่าวร้าย โดยถามและแสดงความไม่แน่ใจเพื่อให้ผู้ฟังคิดถึงความรุนแรงของสถานการณ์ด้วยตนเอง

1.2.2.15. คำเรียก บอกเล่า การถามและการแสดงความไม่แน่ใจ

ผู้ฟังมีสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

127) อาจารย์คะ รถยนต์คันนี้ของอาจารย์ใช้ใหม่คะ? เมื่อสักครู่หนูเห็นว่ามีคนชนรถอาจารย์คะ แต่เหมือนว่าคนชนพอเห็นว่าชนแล้วก็หนีไปเลยคะ

ผู้ฟังได้ตั้งกล่าวเรียกผู้ฟังก่อนที่จะใช้กลวิธีการถามคำถาม แล้วจึงบอกข่าวร้ายตามที่ได้พบเห็นมา

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

128) มึงง กูเห็นแฟนมึงไปกับสาวที่ไหนไม่รู้ ไปถามเลยมะ มึงรู้เรื่องปะเนี่ย

1.2.2.16. การปรากฏมากกว่า 4 กลวิธี

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

- 129) ขอโทษนะคะ อาจารย์xxxคะ รถทะเบียนxxx ไซ้ของอาจารย์ใหม่คะ เมื่อสักครู่หนูเห็นมีคนขับรถมาชนรถของอาจารย์จนเสียหาย แต่เขาหนีไปแล้วคะ อาจารย์รีบไปดูรถเร็วคะ

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วย การขอโทษ การใช้คำเรียก การถาม การบอกเล่าและการแนะนำ

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

- 130) ขอโทษนะ นี่ไซ้ไอแพดแกหรือเปล่า เราเห็นมีคนทำไอแพดแกพังอะ แต่เราตามไปไม่ทันแล้ว ไม่รู้จะทำยังไงดีเลยรีบมาบอกแกอะ

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วย การขอโทษ การถาม การบอกเล่า และการแสดงเหตุผลในการบอกข่าวร้าย

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- 131) แก มีคนทำไอแพดแกพังอะ ทำไงดีอะ ตอนนั้นฉันอยู่คนเดียวแล้วเห็นพอดี แต่ตามมันไปไม่ทันเลยรีบมาบอกแกอะ

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วย การใช้คำเรียก การถาม การบอกเล่า และการแสดงเหตุผล

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- 132) แกกับแฟนเป็นยังไงบ้างช่วงนี้ คือฉันเห็นแฟนแกไปกับใครก็ไม่รู้ ตอนแรกนึกว่าแก ฉันเลยจะเข้าไปทัก แต่เห็นเป็นคนอื่นเลยอยากมาบอกแก ขอโทษนะ ฉันรู้ว่ามันอาจจะก้าวก่าย ฉันอาจจะเข้าใจผิดไปเอง แต่ถ้าเขาไปเดทกับคนอื่นจริง ๆ ฉันก็ไม่อยากให้แกโดนหลอก

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วย การถาม การแสดงความไม่แน่ใจ การขอโทษ และการแสดงเหตุผล

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- 133) แกยังคบกับxxxอยู่หรือเปล่า ฉันเจอมันไปกับใครไม่รู้อะ จะเข้าไปทักอยู่แล้วแต่เห็นเป็นคนอื่นเลยรีบมาบอกแกเนี่ย จะหาว่าฉันยุ่งก็ได้ แต่ฉันไม่อยากให้แกโดนมันหลอกนะ ถ้าฉันเข้าใจผิดก็ขอโทษด้วยจริง ๆ แต่แกลองไปคุยกับแฟนแกดูนะ ว่าสรุปแล้วเป็นยังไงแน่

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วยคำถาม การแสดงความไม่แน่ใจ การขอโทษ การแสดงเหตุผล และการแนะนำ

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- 134) คนนี้แฟนหนูใช้ใหม่ วันก่อนได้ไปเที่ยวxxx ด้วยกันกับแฟนหรือเปล่า พี่เห็นแฟนหนูที่นั่นกับใครไม่รู้อีกคนนึงแต่ไม่เห็นหนู เลยลองมาถามดูเผื่อตอนที่เห็นหนูไปเข้าห้องน้ำหรือไปที่อื่นพอดี ถ้าพี่เข้าใจผิดขอโทษด้วยนะคะ

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วยคำถาม การแสดงความไม่แน่ใจ การขอโทษ การแสดงเหตุผล

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- 135) วันก่อนแกลไปเที่ยวกับแฟนมาหรือเปล่า พี่เจอแฟนแกลที่xxxกับคนอื่นอะ แต่เห็นวันนั้นฉกบอกพี่ว่าอยู่บ้าน พี่เลยสงสัยว่าเขาแอบไปคบกับคนอื่นลับหลังแกลหรือเปล่า พี่ก็ลังเลอยู่แต่ไม่อยากให้หนูโดนใครหลอกเลยมาบอกแกล ถ้าพี่เข้าใจผิดก็ขอโทษจริง ๆ พี่เป็นห่วง ถ้ามีอะไรมาปรึกษาพี่ได้นะ

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วยคำถาม การแสดงความไม่แน่ใจ การขอโทษ การแสดงเหตุผล และการแนะนำ

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

- 136) แกล ๆ แกลใช้โน้ตบุ๊กยี่ห้อ... สี... ปะ พี่เจอมันพังอยู่ตรง... (สถานที่) อะ พี่ว่าแกลลองมาดูก่อนดีกว่าเพื่อนมันเป็นของแกลอะ แล้วเดี๋ยวไปดูกล้องวงจรปิดกัน เผื่อเจอคนทำจะได้ตามตัวได้

ตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วยคำถาม การถาม การบอกเล่า การแนะนำ การชักชวน

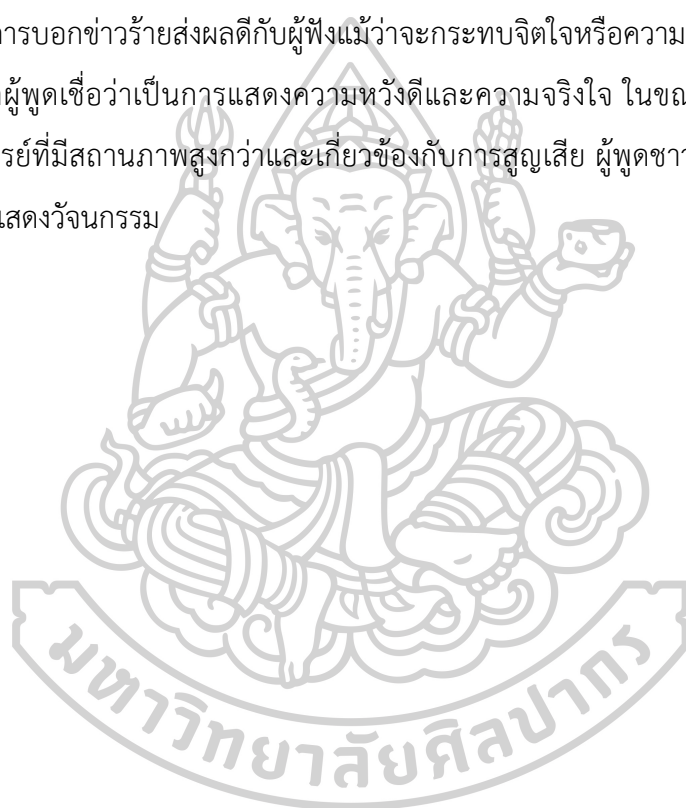
2. ไม่แสดงวัจนกรรม

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนนอกใจ และ สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

- 137) เพื่อนร่วมชั้นเรียนของคุณมีแฟน แต่ว่าคุณเจอแฟนของเพื่อนกำลังออกเดทกับคนอื่น
- 138) ถ้าเป็นเพื่อนร่วมคลาสเฉยๆจะไม่สื่อสารกับเพื่อนที่รู้จัก เพราะยังสนิทไม่มากพอที่จะไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของเค้า
- 139) ไม่บอก เพื่อนร่วมคลาสไม่สนิท ไม่อยากยุ่งเรื่องเขา
- 140) เรื่องของเขา ไม่บอก ไม่สนิท
- 141) ถ้าไม่สนิทมากพอ คงไม่บอกเพื่อน

142) คงไม่สื่อสาร อาจจะทำเฉยๆไม่รู้อะไร

ผู้พูดชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ไม่แสดงวัจนกรรมในการบอกข่าวร้าย โดยพบการไม่แสดงวัจนกรรมในสถานการณ์ที่เป็นส่วนตัว ได้แก่ แฟนของเพื่อนนอกใจ แฟนของรุ่นน้องนอกใจ ซึ่งสัมพันธ์กับปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง คือ ความสนิทสนม ผู้พูดชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ได้ให้เหตุผลว่าที่ไม่แสดงวัจนกรรมในกรณีดังกล่าวเพราะไม่สนิทสนมกับผู้ฟังมากเพียงพอที่จะไปกล่าวเรื่องส่วนตัวได้ จึงไม่แสดงวัจนกรรมในกรณีที่เป็นเรื่องส่วนตัวของเพื่อนหรือรุ่นน้องที่ไม่สนิท ในขณะที่ผู้พูดชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่เลือกที่จะแสดงวัจนกรรมเป็นส่วนมาก เพราะเชื่อว่าการบอกข่าวร้ายส่งผลดีกับผู้ฟังแม้ว่าจะกระทบจิตใจหรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเนื่องจากผู้พูดเชื่อว่าเป็นการแสดงความหวังดีและความจริงใจ ในขณะที่ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวเกี่ยวกับอาจารย์ที่มีสถานภาพสูงกว่าและเกี่ยวข้องกับครูสูญเสีย ผู้พูดชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ก็จะแสดงวัจนกรรม

ตารางแสดงความถี่ในการปรากฏของกลวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

กลวิธี	ชื่อสถานการณ์และสถานภาพทางสังคมของผู้บอกข่าวร้ายต่อผู้ฟัง										รวม	ร้อยละการปรากฏ
	เรื่องทั่วไป					เรื่องส่วนตัว						
	รถยนต์ของอาจารย์ฟัง (สูงกว่า)	ไอแพดของเพื่อนฟัง (เท่ากัน)	ไอแพดของเพื่อนสนิทฟัง (เท่ากัน)	โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องฟัง (ต่ำกว่า)	โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทฟัง (ต่ำกว่า)	สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย (สูงกว่า)	แฟนของเพื่อนอกใจ (เท่ากัน)	แฟนของเพื่อนสนิทอกใจ (เท่ากัน)	แฟนของรุ่นน้องอกใจ (ต่ำกว่า)	แฟนของรุ่นน้องที่สนิทอกใจ (ต่ำกว่า)		
กลวิธีตรง: กลวิธีเดียว												
การบอกเล่าทั่วไป	16	8	1	-	-	4	4	-	-	-	33	8.25
การบอกเล่าเฉพาะ ด้วยคำเฉพาะกลุ่ม	-	2	2	2	2	4	-	4	-	-	16	4
กลวิธีตรง: กลวิธีร่วม												
คำเรียกขานและการบอก เล่าทั่วไป	4	6	2	6	2	1	2	1	2	1	27	6.75
คำเรียกขาน และการบอก เล่าด้วยคำเฉพาะกลุ่ม	-	-	15	1	4	1	-	3	-	-	24	6
กลวิธีอ้อม : กลวิธีเดียว												
การแสดงความไม่แน่ใจ	-	-	-	1	-	-	-	-	-	1	2	0.5

การถาม	-	-	-	2	-	-	6	6	1	1	16	4
การเตือน	-	-	-	-	-	-	2	-	2	-	4	1
การปลอบใจ	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	1	0.25
กลวิธีอื่น : กลวิธีร่วม												
การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก	1	-	2	-	1	4	4	4	4	4	20	5
การบอกเล่า และการแนะนำ	-	-	3	-	2	-	2	6	-	2	15	3.75
การบอกเล่า และการตั้ง	-	-	1	-	-	1	1	-	-	-	3	0.75
การบอกเล่า และการถาม	1	-	-	2	1	-	3	1	-	-	8	2
การแสดงความรู้สึก และบอกเล่า	-	-	2	-	1	15	-	1	-	2	20	5
การเสริมหน้า และการถาม	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	0.25
และการถาม	-	1	-	-	-	1	4	4	3	3	16	4

ไม่แสดงวัจนกรรม	218	41.25
รวม	400	100

3.3. วจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

วจนกรรมที่นักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ใช้เพื่อบอกข่าวร้ายมีดังนี้

1. แสดงวจนกรรม

1.1. กลวิธีตรง

1.1.1. กลวิธีเดี่ยว มีดังนี้

1.1.1.1. การบอกเล่าทั่วไป

1.1.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.1.2.1. คำเรียกขาน และการบอกเล่าทั่วไป

1.2. กลวิธีอ้อม

1.2.1. กลวิธีเดี่ยว มีดังนี้

1.2.1.1. การแสดงความไม่แน่ใจ

1.2.1.2. การถาม

1.2.1.3. การชักชวน

1.2.1.4. การสั่ง

1.2.1.5. การไม่บอกความจริง

1.2.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.2.2.1. การบอกเล่า และการแสดงความไม่แน่ใจ

1.2.2.2. การบอกเล่า และการแนะนำ

1.2.2.3. การบอกเล่า และการสั่ง

1.2.2.4. การบอกเล่า และการถาม

1.2.2.5. การบอกเล่าและชักชวน

1.2.2.6. การบอกเล่าและเสนอความช่วยเหลือ

1.2.2.7. การแสดงความรู้สึก และการบอกเล่า

1.2.2.8. การแสดงความไม่แน่ใจและการถาม

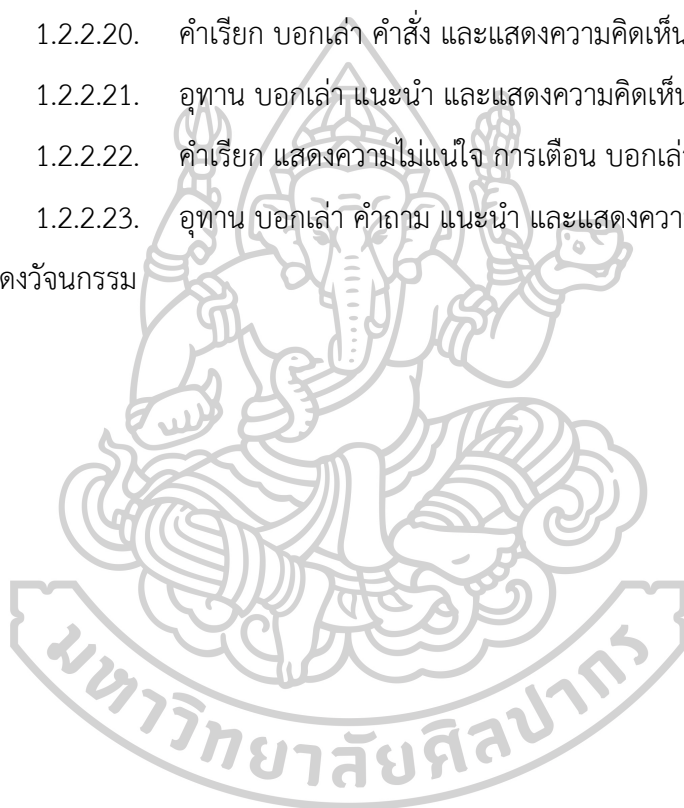
1.2.2.9. คำเรียก เตือน และการสั่ง

1.2.2.10. การบอกเล่า การแสดงความไม่แน่ใจ และการแนะนำ

1.2.2.11. บอกเล่า ความรู้สึก และการแสดงความไม่แน่ใจ

1.2.2.12. บอกเล่า คำสั่ง และเสนอความช่วยเหลือ

- 1.2.2.13. คำเรียก การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก
 - 1.2.2.14. การถาม การเตือน และการบอกเล่า
 - 1.2.2.15. คำเรียก การบอกเล่า และแนะนำ
 - 1.2.2.16. คำเรียก การบอกเล่า และการแสดงความไม่แน่ใจ
 - 1.2.2.17. บอกเล่า การแสดงความรู้สึก และการแนะนำ
 - 1.2.2.18. การแสดงความรู้สึก การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก
 - 1.2.2.19. คำเรียก แสดงความไม่แน่ใจ และการแนะนำ
 - 1.2.2.20. คำเรียก บอกเล่า คำสั่ง และแสดงความคิดเห็น
 - 1.2.2.21. อุทาน บอกเล่า แนะนำ และแสดงความคิดเห็น
 - 1.2.2.22. คำเรียก แสดงความไม่แน่ใจ การเตือน บอกเล่า และแสดงความรู้สึก
 - 1.2.2.23. อุทาน บอกเล่า คำถาม แนะนำ และแสดงความคิดเห็น
2. ไม่แสดงวัจนกรรม

นักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ใช้วัจนกรรมต่าง ๆ เพื่อบอกข่าวร้าย โดยพบว่ามี การแสดงวัจนกรรมเดี่ยว และวัจนกรรมร่วม รวมถึงไม่แสดงวัจนกรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แสดงวัจนกรรม

1.1. กลวิธีตรง

1.1.1. กลวิธีเดี่ยว มีดังนี้

1.1.1.1. การบอกเล่าทั่วไป

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

(1) 어떤 사람이 교수님의 차를 들이받고 도망쳤습니다.

บางคน คน อาจารย์ ของ รถยนต์ ชนอย่างแรง หนีไป

ใครบางคนมาชนรถยนต์ของอาจารย์อย่างแรงและหนีไป

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ ㅅ/습니다 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยค บอกเล่าของภาษาเกาหลีที่สุภาพ และยังสามารถเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดง ว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม ㅅ/습니다 เช่น

도망치다 (หนี) + ㅅ (แสดงอดีต) + 습니다 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็นคำ ว่า 도망쳤습니다 (หนีไปแล้ว)

(2) 교수님의 차가 부딪혔고 도망갔다는 거 봤어요.

อาจารย์ ของ รถยนต์ ถูกชน หนีไป สิ่ง เห็น

ผมเห็นรถของอาจารย์โดนชนแล้วคนร้ายหนีไปครับ

(3) 아까 학교를 걷다가 어떤 사람이 교수님의 차를 망가뜨리고 도망가는 걸 보았어요.

เมื่อกี้ โรงเรียน ขณะเดิน อะไร คน อาจารย์ ของ รถยนต์ ทำพัง หนีไป สิ่ง เห็น

เมื่อกี้ตอนกำลังเดินไปโรงเรียน เห็นคนทำรถของอาจารย์พังและหนีไปครับ

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ ㅏ/ㅑ/ㅓ/ㅕ ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยค บอกเล่าของภาษาเกาหลีที่สุภาพ และยังสามารถเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดง

ว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม
아/어/여요 เช่น

보다. (เห็น) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็นคำ
ว่า 봤어요 หรือ 보았어요 (เห็นแล้ว)

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(4) 교수님의 강아지 죽었습니다.

อาจารย์ ของ สุนัข เสียชีวิต

สุนัขของอาจารย์เสียชีวิต

(5) 교수님 찾으시던 강아지가 차에 치여 죽다는 거 봤어요.

อาจารย์ ที่ตามหา สุนัข โดยรถยนต์ โดนชน ตาย สิ่ง เห็น

หนูเห็นสุนัขที่อาจารย์ตามหาถูกรถยนต์ชนจนเสียชีวิตแล้วค่ะ

(6) 교수님 강아지가 죽었어요 ㅠㅠ

อาจารย์ สุนัข ตายแล้ว

สุนัขของอาจารย์ตายแล้วครับ

(7) 교수님의 강아지가 교통사고였어.

อาจารย์ ของ หมา เป็นอุบัติเหตุทางรถยนต์

หมาของอาจารย์เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์

จากตัวอย่างที่ (4) พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็น
อาจารย์ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ ㅅ/습니다 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาใน
ประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่สุภาพ และยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยค
เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อน
เติม ㅅ/습니다 เช่น

죽다 (ตาย) + 았 (แสดงอดีต) + ㅅ니다 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็นคำว่า
죽었습니다 (เสียชีวิต)

จากตัวอย่างที่ (5) และ (6) พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่ง
เป็นอาจารย์ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ 아/어/여요 ที่ใช้ต่อท้าย
คำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่สุภาพ และยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตใน
ประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลัง
คำกริยาก่อนเติม 아/어/여요 เช่น

보다. (เห็น) + 였 (แสดงอดีต) + 아/어/여 요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็นคำ
ว่า 봤어요 (เห็นแล้ว)

죽다. (กำลังเห็น) + 였 (แสดงอดีต) + 아/어/여 요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้
เป็นคำว่า 죽었다 (ตายแล้ว)

จากตัวอย่างที่ (7) พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็น
อาจารย์ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ 아/어/여 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาใน
ประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่ไม่เป็นทางการหรือไม่สุภาพ เนื่องจาก สุนัขของอาจารย์เป็น
ประธานของประโยค 교수님의 강아지 (สุนัขของอาจารย์) + 가 (คำชี้ประธานของประโยค)
และยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่
เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/여 โย เช่น

교통사고 였다 (กำลังเกิดอุบัติเหตุ) + 였 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอก
เล่าที่ไม่เป็นทางการ) ได้เป็นคำว่า 교통사고였어 (กำลังเกิดอุบัติเหตุแล้ว)

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

(8) 당신의 아이패드가 고장 났는데 범인이 도망갔어요.

คุณ ของ ไอแพด เสีย คนร้าย หนีไป

ไอแพดของคุณเสีย แต่ผู้ร้ายหนีไป

(9) 당신의 아이패드가 고장났어요.

คุณ ของ ไอแพด เสีย

คุณ ไอแพดของคุณเสีย

(10) 누군가 너의 아이패드를 고장내고 도망했어.

ใครบางคน แก ของ iPad ทำพังและ หนีไป

ใครบางคนมาทำ iPad ของแกพังและหนีไปแล้ว

(11) 누군가 너의 아이패드를 고장내고 도망갔어.

ใครบางคน แก ของ iPad ทำพัง หนีไป

ใครบางคนทำ iPad แกพังและหนีไปแล้ว

(12) 나 누군가 네 아이패드 망가뜨렸어 그 사람은 도망갔어

เรา ใครบางคน ของเธอ iPad ทำพัง นั้น คน หนีไป

เราเห็นคนหนึ่งทำ iPad เธอพัง คนนั้นหนีไปแล้ว

(13) ㅇㅇ야, 누가 너 아이패드 망가뜨리고 도망갔어.

(ชื่อ) ใคร แก่ iPad ทำพัง หนีไป

(ชื่อ) คนทำ iPad แก่พังมันหนีไปแล้ว

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนให้ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ 아/어/여요 หรือ 아/어/여 ที่ใช้ต่อท้าย คำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการตามลำดับ ยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/여요 หรือ 아/어/여 เช่น

도망가다. (หนีไป) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่เป็นทางการ) ได้เป็นคำว่า 도망갔어요 (หนีไปแล้ว)

고장나다. (พัง) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่เป็นทางการ) ได้เป็นคำว่า 고장났어요 (พังแล้ว)

도망하다. (หนี) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ) ได้เป็นคำว่า 도망갔어 (หนีแล้ว)

도망가다. (หนี) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ) ได้เป็นคำว่า 도망갔어 (หนีไปแล้ว)

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(14) 너의 아이패드가 망가졌어. 그리고 아이패드를 망가뜨린 사람은 이미
 แก่ ของ iPad ถูกทำพังแล้ว และ iPad ที่ทำพัง คน แล้ว
 도망갔어.
 หนีไป

iPad ของแกถูกทำพัง และคนที่ทำ iPad พังก็หนีไปแล้ว

(15) 누가 네 아이패드를 망가뜨리고 도망쳤어.

ใคร ของแก iPad ทำพัง หนีไป

ใครทำ iPad ของแกพังและหนีไป

(16) xx 는 대학교에서 당신의 아이패드가 망가졌는데 그 사람은 도망갔어.

xx ที่ม. คุณ ของ iPad ทำเสียหาย นั้น คน หนีไป นิชา
 ตำรวจ

xx 가 경찰을 불렀어

xx ตำรวจ แจ้ง

ใน ม. (ชื่อผู้พูด)เห็นว่ามีคนทำให้ไอแพดของคุณเสียหาย คนนั้นหนีแล้ว นิชาโทรแจ้งตำรวจแล้ว

(17) 누구를 봤는지 내가 사진 찍어 봤어.

ใคร ทำ ฉัน รูป ถ่ายไว้

ฉันถ่ายรูปไว้ว่าเป็นใครทำ

(18) 당신의 아이패드가 고장났는데 범인이 도망갔어

คุณ ของ ไอแพด เสีย คนร้าย หนีไป

ไอแพดของคุณเสีย แต่ผู้ร้ายหนีไป

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนนอกใจ

(19) 너의 애인이 다른 사람과 같이 있는 거를 봤어.

แก ของ แฟน อื่น กับคน ด้วยกัน อยู่ สิ่ง เห็น

เห็นแฟนของแกอยู่ด้วยกันกับคนอื่น

(20) 당신의 애인이 다른 사람과 데이트하고 있어요.

คุณ ของ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง

แฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่นค่ะ

(21) 니 애인이 다른 사람과 데이트하고 있는 거 봤어

คุณ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง สิ่ง เห็น

ผมเห็นแฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(22) 네 애인이 다른 사람과 데이트하고 있어

คุณ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง

แฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น

(23) 니 애인이 다른 사람과 데이트하고 있는 거 봤어

คุณ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง สิ่ง เห็น

ผมเห็นแฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น

(24) 당신의 애인이 바람피는 거 봤어

คุณ ของ คนรัก นอกใจ สิ่ง เห็น

เห็นคนรักของคุณนอกใจ

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนให้ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ 아/어/요 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่ไม่เป็นทางการ ยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/요 เช่น

도망가다 (หนี) + 였 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ)
ได้เป็นคำว่า 도망갔어 (หนีไปแล้ว)

보다. (เห็น) + 였 (แสดงอดีต) + 아/어/여요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ) ได้
เป็นคำว่า 봤어요 (เห็นแล้ว)

데이트하고 있다 (กำลังเดท) + 아/어/여요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ)
ได้เป็นคำว่า 데이트하고 있어 (กำลังเดท)

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

(25) 당신의 아이패드가 고장 났는데 범인이 도망갔어요.

คุณ ของ ไอแพด เสีย คนร้าย หนีไป

ไอแพดของคุณเสีย แต่ผู้ร้ายหนีไป

(26) 당신의 노트북이 고장 났는데 범인이 도망갔어요.

คุณ ของ โน้ตบุ๊ก เสีย คนร้าย หนีไป

โน้ตบุ๊กของคุณเสียแต่ผู้ร้ายหนีไป

(27) 당신의 노트북이 고장 났어요.

คุณ ของ แล็ปท็อป เสีย

แล็ปท็อปของคุณเสีย

(28) ㅇㅇ야, 누가 너 노트북 망가뜨리고 도망갔어.

(ชื่อ) ใคร มึง แล็ปท็อป ทำพัง หนีไป

(ชื่อ) คนทำแล็ปท็อปมึงพังมันหนีไปแล้ว

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

(29) ㅇㅇ야 누가 너의 노트북을 망가뜨리고 도망갔어.

(ชื่อ) ใคร แก ของ แล็ปท็อป ทำพัง หนีไป

(ชื่อ) ใครทำแล็ปท็อปแกพังและหนีไป

(30) 너의 노트북이 망가졌어. 그리고 노트북을 망가뜨린 사람은 이미 도망갔어

แก ของ แล็ปท็อป ถูกทำพังแล้ว และ แล็ปท็อป ที่ทำพัง คน แล้ว หนีไป

แล็ปท็อปของแกถูกทำพังแล้ว และคนที่ทำแล็ปท็อปพังก็หนีไปแล้ว

(31) 후배, 누가 후배의 노트북을 망가졌다고 봤거든. 그 사람 도망갔어 경찰에
신고해 줄까?

น้อง ใคร น้อง ของ แล็ปท็อป ทำเสียหาย เห็น นั้น คน หนีไป ตำรวจ

แจ้ง ให้ไหม

น้อง พี่เห็นว่ามีคนทำให้แล็ปท็อปของน้องเสียหาย คนนั้นหนีไปแล้ว พี่ช่วยแจ้งตำรวจดีไ

- (32) 후배 누구를 했는지 아는데 도망갔어
 น้อง ใคร ทำ รู้ หนีไป
 น้อง เรารู้ว่าใครทำ เขาหนีไปแล้ว
- (33) 누가 했는지 사진 찍어왔어
 ใคร ทำ รูป ถ่ายไว้
 ฉันถ่ายรูปไว้ว่าใครทำ
- (34) 당신의 아이패드가 고장났는데 범인이 도망갔어요
 คุณ ของ ไอแพด เสีย คนร้าย หนีไป
 ไอแพดของคุณเสีย แต่ผู้ร้ายหนีไป
- (35) 노트북이 고장났는데 범인 도망갔어
 โน้ตบุ๊ก เสีย คนร้าย หนีไป
 โน้ตบุ๊กเสียแต่ผู้ร้ายหนีไป
- (36) 야, 누가 너 노트북 망가뜨리고 도망갔어.
 นี่ ใคร มีง แล็บท็อป ทำพัง หนีไป
 นี่ คนทำแล็บท็อปมีงพังมันหนีไปแล้ว

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

- (37) 후배, 니 차 언니 후배의 애인이 다른 사람과 데이트하고 있다는 거 봤어요
 น้อง นิชา พี่ น้อง ของ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง สิ่ง เห็น
 น้องคะ พี่นิชาเห็นแฟนของน้องกำลังออกเดทกับคนอื่น
- (38) 니 애인이 다른 사람과 데이트하고 있는 거 봤어
 คุณ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง สิ่ง เห็น
 ผมเห็นแฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- (39) 후배, 나 후배의 애인이 다른 사람과 데이트하고 있다는 거 봤어
 น้อง พี่ น้อง ของ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง สิ่ง เห็น
 น้อง พี่เห็นแฟนของน้องกำลังออกเดทกับคนอื่น
- (40) 니 애인이 다른 사람과 데이트하고 있는 거 봤어
 คุณ แฟน อื่น กับคน เดท กำลัง สิ่ง เห็น
 ผมเห็นแฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น
- (41) 당신의 애인이 바람피는 거 봤어
 คุณ ของ คนรัก นอกใจ สิ่ง เห็น
 เห็นคนรักของคุณนอกใจ

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนให้ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ 아/어/여요 หรือ 아/어/여 ที่ใช้ต่อท้าย คำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการตามลำดับ ยังเห็น

ได้อีกกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว
ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/여요 หรือ 아/어/여 เช่น

도망가다. (หนีไป) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่เป็น
ทางการ) ได้เป็นคำว่า 도망갔어요 (หนีไปแล้ว)

도망하다. (หนี) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ)
ได้เป็นคำว่า 도망했어 (หนีแล้ว)

도망가다. (หนี) + 았 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ)
ได้เป็นคำว่า 도망갔어 (หนีไปแล้ว)

1.1.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.1.2.1. คำเรียกขาน และการบอกเล่าทั่วไป

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

(42) 교수님, 제가 캠퍼스에서 산책하다가 누군가 교수님의 차에 부딪친다
อาจารย์ ผม ที่วิทยาเขต ขณะเดินเล่น ใครบางคน อาจารย์ ของ รถยนต์ ชน
อาจารย์ครับ ตอนที่ผมเดินเล่นอยู่ที่นี่. มีคนมาชนรถยนต์ของอาจารย์ครับ

(43) 교수님, 교수님의 차를 망가뜨린 범인 도망간다는 거 봤어요
อาจารย์ อาจารย์ ของ รถยนต์ ทำลาย คนร้าย หนีไป สิ่ง เห็น
อาจารย์ครับ ผมเห็นคนร้ายทำลายรถอาจารย์แล้วหนีไปครับ

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(44) 교수님 제가 교수님의 강아지가 차에 치이는 것을 봤습니다.
อาจารย์ ผม อาจารย์ ของ สุนัข โดยรถยนต์ ถูกชน สิ่ง เห็น
อาจารย์ ผมเห็นสุนัขของอาจารย์โดนรถยนต์ชนครับ

(45) 교수님, 잃어버린 강아지가 차에 치여 죽다는 거 봤습니다
อาจารย์ ที่หายไป สุนัข โดยรถยนต์ โดนชน ตาย สิ่ง เห็น
อาจารย์ครับ ผมเห็นสุนัขที่หายไปถูกรถยนต์ชนและเสียชีวิต

(46) 교수님. 제가 강아지를 찾았지만 강아지가 이미 죽어 있었습니다.
อาจารย์ ผม สุนัข เจอแล้วแต่ว่า สุนัข แล้ว ตาย อยู่
อาจารย์ ผมเจอสุนัขแล้ว แต่ว่าสุนัขตายไปแล้วครับ

(47) 제가 교수님이 찾고 계시던 강아지를 찾긴 했는데, 안타깝게도 제가 발견했을
때는 이미

หนู อาจารย์ ตามหา ที่กำลัง สุนัข เจอ แต่ว่า น่าเสียดาย หนู เห็น
ตอนที่ แล้ว

죽어 있었어요.

ตาย

อาจารย์คะ หนูเจอสุนัขที่อาจารย์กำลังหาอยู่แล้วนะคะ แต่ว่าน่าเศร้าที่หนูเจอตอนที่มันตาย
ไปแล้วค่ะ

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์
ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ ㅁ/습니다 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยค
บอกเล่าของภาษาเกาหลีที่สุภาพ และยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดง
ว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม
ㅁ/습니다 ร่วมกับการใช้คำเรียกผู้ฟัง เช่น

도망치다 (หนี) + ㅁ (แสดงอดีต) + 습니다 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็น
คำว่า 도망쳤 습니다 (หนีไปแล้ว)

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์
ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ ㅁ/어/여요 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาใน
ประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่สุภาพ และยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยค
เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยา
ก่อนเติม ㅁ/어/여요 ร่วมกับการใช้คำเรียกผู้ฟัง เช่น

보다. (เห็น) + ㅁ (แสดงอดีต) + ㅁ/어/여요 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็นคำ
ว่า 봤어요 หรือ 보았어요 (เห็นแล้ว)

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(48) 친구야, 너의 아이패드가 망가뜨린 걸 보았다. 범인은 도망갔어. 범인은 검은
옷을 입고 있었다.

เหี้ยเพื่อน มึง iPad ทำพัง สิ่ง เห็น คนร้าย หนีไปแล้ว คนร้าย สีดำ
เสื้อ ใส่ กำลัง

เหี้ยเพื่อน กูเห็นคนที่ทำ iPad มึงพัง คนร้ายมันหนีไปแล้ว คนร้ายมันใส่เสื้อสีดำอยู่

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(49) 저기 나 네 애인이 다른 사람과 데이트하는 것을 목격했어.

เออ ฉัน ของแก แฟน อื่น กับคน เดท สิ่ง เห็นด้วยตา

เอ่อ ฉันเห็นแฟนของแกเดทกับคนอื่น

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนให้ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ 아/어/여요 หรือ 아/어/여 ที่ใช้ต่อท้าย คำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการตามลำดับ ยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/여요 หรือ 아/어/여 เช่น

목적하다. (หนีไป) + 었 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ) ได้เป็นคำว่า 목적했어. (เห็นด้วยตา)

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โฉนตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

(50) 후배님. 제가 노트북을 망가뜨린 범인을 봤어요. 범인의 인상착의다 시간을 기록해

น้อง ฉัน แล็บท็อป ที่ทำพัง คนร้าย เห็น คนร้าย ของ ลักษณะ เวลา บันทึก

두었으니, 정보를 드릴게요.

ทิ้งไว้แล้ว ข้อมูล ให้

น้องคะ ฉันเห็นคนร้ายทำแล็บท็อปพังค่ะ เราบันทึกลักษณะของคนร้ายและเวลาเอาไว้แล้ว เราจะให้ข้อมูลไปนะคะ

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยาในรูปสุภาพ ร่วมกับการใช้คำเรียกผู้ฟัง เช่น

정보를 드릴게요 (ให้ข้อมูล) โดยเปลี่ยนจากคำศัพท์ 주다 เป็นคำว่า 드리다 เพื่อแสดงความสุภาพตามหลักไวยากรณ์ในภาษาเกาหลี

สถานการณ์ที่ 5 โฉนตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

(51) 친구, 너의 노트북이 망가진 것을 보았어. 망가뜨린 사람은 도망했어. 그 사람은

เพื่อน มึง ของ แล็บท็อป ที่พัง สิ่ง เห็น ทำพัง คน หนีไปแล้ว นั้น คน

검은 옷을 입고 있었어.

สีดำ เสื้อ ใส่ กำลัง

เพื่อน กูเห็นแล็บท็อปมึงพัง คนที่ทำพังมันหนีไปแล้ว คนนั้นใส่เสื้อสีดำอยู่

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนให้ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ 아/어/여요 หรือ 아/어/여 ที่ใช้ต่อท้าย

คำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการตามลำดับ ยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았/었/였- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/여 요 หรือ 아/어/여 เช่น

입고 있다. (หนีไป) + 었 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่ไม่เป็นทางการ) ได้เป็นคำว่า 입고 있었어. (ใส่)

1.2. กลวิธีอ้อม

1.2.1. กลวิธีเดียว มีดังนี้

1.2.1.1. การแสดงความไม่แน่ใจ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพตของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(52) 방금 어떤 사람이 이거 고장낸 거 같은데,
เมื่อก็ อะไร คน สิ่งนี้ ทำพัง สิ่ง เหมือนว่า
เหมือนว่าเมื่อก็มีใครทำสิ่งนี้พัง

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(53) 너 애인 좀 바람피는 것 같은데.
แก แฟน นอกใจ นิดหน่อย สิ่ง เหมือนว่า
เหมือนว่าแฟนแกจะนอกใจนะ

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

(54) 너 애인 좀 바람피는 것 같은데.
แก แฟน นิดหน่อย นอกใจ สิ่ง เหมือนว่า
เหมือนว่าแฟนแกจะนอกใจนะ

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคแสดงความไม่แน่ใจ คาดการณ์ คาดคะเนจากความรู้สึกหรือประสบการณ์ของผู้พูด สังเกตได้จากการใช้ไวยากรณ์ คำกริยา+(으)ㄴ/는/으)ㄴ 것 같다 และลงท้ายประโยค ~(으)ㄴ 데/는 데/인 데(으) ที่ใช้ต่อท้ายประโยคชนิดหนึ่งใช้บอกถึงความตั้งใจของผู้พูดในขณะที่ผู้ฟังกำลังรอฟังอยู่และรอดูปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟังด้วย หรือใช้ในกรณีที่ประโยคแรกเป็นข้อมูลหรือข้อเท็จจริงนำไปสู่การนำเสนอในประโยคหลัง, บอกเล่าถึงที่มาที่ไปหรือภูมิหลังของเรื่องก่อนที่จะพูดเนื้อหาต่อไปคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลี เช่น

바람피다 (นอกใจ) + 는 것 같다 + 은데 ได้เป็นคำว่า 바람피는 것 같은데 (น่าจะนอกใจ)

고장내다 (ทำพัง) + ㄴ 것 같다 + 은데 ได้เป็นคำว่า 고장낸 거 같은데, (น่าจะทำพัง)

1.2.1.2. การถาม

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(55) 이 아이패드 네꺼 아니야?!

นี่ iPad แก ของ ไม่ใช่หรือ

iPad นี้ของแกไม่ใช่หรือ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(56) 너의 애인이 다른 사람과 데이트하고 있느냐

แก ของ แฟน อื่น กับคน เดท กำลังหรือ

한번 확인해보는게 어때?

สักครั้ง ลองตรวจสอบ เป็นอย่างไร

แฟนของแกกำลังเดทกับคนอื่นหรือ ลองไปดูสักครั้งหน่อยไหม

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคคำถาม สักเกตได้จากการใช้ไวยากรณ์แสดง

คำถาม เช่น

네꺼 아니야?! (ของแกไม่ใช่หรือ)

데이트하고 있느냐 (กำลังเดทหรือ)

확인해보는게 어때? (ลองตรวจสอบไหม)

1.2.1.3. การชักชวน

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(57) CCTV 보러 가자

CCTV ดู ไปกันเถอะ

ไปดู CCTV กันเถอะ

(58) 넌 아이패드부터 한번 확인해볼래??

แก ตั้งแต่ iPad สักครั้ง ลองตรวจสอบไหม

แกลองเช็คตั้งแต่ iPad ก่อนเลยดีมั๊ย

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้คำกริยา+ㅂ니다 มีความหมายว่า “...กันเถอะ” เป็นรูปแบบคำสั่ง
 ท้ายประโยคชักชวนแบบไม่สุภาพ มักใช้กับเพื่อนหรือผู้ที่อยู่ในสถานภาพเดียวกัน เช่น
 가 (ไป) +ㅂ니다(ส่วนต่อท้ายคำกริยาแสดงการชักชวน) ได้เป็นคำว่า 가ㅂ니다 (ไปเถอะ)

1.2.1.4. การสั่ง

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(59) 헤어져

เลิก

เลิกกันเลย

(60) 애인 어디 가냐고 물어봤어

แฟน ที่ไหน ไป ถาม

ไปถามว่าแฟนไปไหน

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

(61) 헤어져

เลิก

เลิกกันเลย

จากตัวอย่างผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคคำสั่ง โดยพบไวยากรณ์คำสั่ง คือ คำกริยา+ㅂ니다/ㅂ시다/ㅂ시다
 คำว่า 헤어져 (เลิกกันเลย)

1.2.1.5. การไม่บอกความจริง

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(62) ○○아, 얼마전에 너 남친이랑 데이트하는 거 봤어. 좋아 보이더라.

(ชื่อ) ไม่นานมานี้ แก กับแฟน เดท ลิ่ง เห็น ดี ดู

(ชื่อ) ไม่นานมานี้เห็นแกเดทกับแฟน ดูเป็นไปด้วยดีเลยนะ

ไวยากรณ์ -더라 ใช้เมื่อบอกคนอื่นเกี่ยวกับข้อเท็จจริงใหม่ ๆ ที่คุณได้เรียนรู้บางอย่างด้วย
 ตนเอง หรือ ประสบการณ์ของตนเองหรือผู้อื่น มีความหมายว่า เพิ่งรู้ว่า, เพิ่งเห็นมาว่า โดยใช้กับ
 บุคคลที่มีสถานภาพความเท่าเทียมกันหรือต่ำกว่าผู้พูด จากตัวอย่าง

보이다(ดู) + 더라 ได้เป็นคำว่า 보이더라(ดู)

1.2.2. กลวิธีร่วม มีดังนี้

1.2.2.1. การบอกเล่า และการแสดงความไม่แน่ใจ

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

(63) 교수님의 차량이 충돌 사고로 훼손되었습니다. 범인은 도망친 것 같습니다.

อาจารย์ ของ รถยนต์ ปะทะ ด้วยอุบัติเหตุ ได้เสียหาย คนร้าย หนี สิ่ง เหมือนว่า

รถยนต์ของอาจารย์เกิดอุบัติเหตุได้รับความเสียหาย เหมือนว่าคนร้ายจะหนีไปแล้วครับ

(64) 교수님의 차가 사고지만, 누가 그랬는지 모르겠어요

อาจารย์ ของ รถยนต์ เป็นอุบัติเหตุ ใคร แบบนั้น ไม่รู้

รถยนต์ของอาจารย์เป็นอุบัติเหตุแต่ผมไม่รู้ใครทำ

(65) 누군가 차를 망가뜨리고 도망갔어요. 경찰에 신고해야 할 것 같아요.

ใครบางคน รถยนต์ ทำพังและ หนีไป ตำรวจ แจ้งความ ต้อง เรื่อง เหมือนว่า

มีคนทำรถพังและหนีไป เหมือนว่าจะต้องแจ้งความกับตำรวจนะครับ

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(66) 교수님 강아지 찾았는데... 직접 와보셔야 할 것 같아요

อาจารย์ สุนัข เจอแล้วแต่ ด้วยตัวเอง ลองไปดู ต้อง สิ่ง เหมือนว่า

เจอสุนัขของอาจารย์แล้ว แต่เหมือนว่าอาจารย์ต้องลองไปดูด้วยตัวเองนะครับ

จากตัวอย่างที่พบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคแสดงความไม่แน่ใจ คาดการณ์ คาดคะเนจาก ความรู้สึกหรือประสบการณ์ของผู้พูด สังเกตได้จากการใช้ไวยากรณ์ คำกริยา+(으)ㄴ/는/으)ㄴ 것 같다 และลงท้ายประโยค ~(으)ㄴ 데/는 데/인 데(으) ที่ใช้ต่อท้ายประโยคชนิดหนึ่งใช้บอก ถึงความตั้งใจของผู้พูดในขณะที่ผู้ฟังกำลังรอฟังอยู่และรอดูปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟังด้วย หรือ ใช้ในกรณีที่ประโยคแรกเป็นข้อมูลหรือข้อเท็จจริงนำไปสู่การนำเสนอในประโยคหลัง, บอกเล่าถึง ที่มาที่ไปหรือภูมิหลังของเรื่องก่อนที่จะพูดเนื้อหาต่อไปคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ในประโยคบอก เล่าของภาษาเกาหลี เช่น

바람피다 (นอกใจ) + 는 것 같다 + 은데 ได้เป็นคำว่า 바람피는 것 같은데 (น่าจะนอกใจ)

고장나다 (ทำพัง) + ㄴ 것 같다 + 은데 ได้เป็นคำว่า 고장난 거 같은데, (น่าจะทำพัง)

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากันกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

(67) 네 아이패드가 고장나고 있는 것을 발견했는데 범인을 이미 도망쳐서

แก iPad และพัง กำลัง สิ่ง เห็น คนร้าย แล้ว หนี

누가 그랬을 지 모르겠어.

ใคร อย่างนั้น ไม่รู้

เห็น iPad ของแกพังอยู่ แต่ว่าคนร้ายหนีไปแล้ว ไม่รู้เลยว่าใครทำแบบนี้

(68) 방금 네 노트북 누가 고장내고 도망간 거 같은데

เมื่อก็ แก แล็บท็อป ใคร ทำพัง หนีไป สิ่ง เหมือนว่า

เมื่อก็ใครทำแล็บท็อปแกพัง เหมือนว่าจะหนีไปแล้ว

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(69) 네 아이패드 가 고장난 것을 발견했는데 누가 그랬는지는 모르겠어.

แก iPad พัง สิ่ง เห็น ใคร อย่างนั้น ไม่รู้

เห็น iPad ของแกพัง แต่ไม่รู้ว่าใครทำแบบนี้

สถานการณ์ที่ 7 แฟนของเพื่อนอกใจ

(70) 네 애인이 나쁜 사람인 것 같다고 생각해 깨 데이트하는 거 봤거든

เธอ แฟน ไม่ เป็นคน สิ่ง เหมือน คิดว่า เขา เดท สิ่ง เห็น

เราคิดว่าแฟนเธอเป็นคนไม่ดีนะ เราเห็นเขาไปเดทนะ

จากตัวอย่างที่พบว่าผู้พูดได้ใช้ไวยากรณ์ (으)ㄴ 지 모르다 ที่มีความหมายว่า “ไม่รู้ว่า...” ใช้เพื่อแสดงการคาดเดาแบบไม่มั่นใจ ดังเช่นในสถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่า ไอแพดของเพื่อนเสียหาย ผู้พูดจึงบอกว่าไม่รู้ว่าใครทำอย่างนั้น 그렇다 (เป็นอย่างนั้น)+ 아/어/여+ (으)ㄴ 지 모르다 = 그랬을 지 모르겠어. (ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างนั้น)

ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคแสดงความไม่แน่ใจ คาดการณ์ คาดคะเนจากความรู้สึกหรือประสบการณ์ของผู้พูด สังเกตได้จากการใช้ไวยากรณ์ คำกริยา+ (으)ㄴ/는/으)ㄴ 것 같다 และลงท้ายประโยค ~(으)ㄴ 데/는 데/인 데(으) ที่ใช้ต่อท้ายประโยคชนิดหนึ่งใช้บอกถึงความตั้งใจของผู้พูดในขณะที่ผู้ฟังกำลังรอฟังอยู่และรอดูปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟังด้วย หรือ ใช้ในกรณีที่ประโยคแรกเป็นข้อมูลหรือข้อเท็จจริงนำไปสู่การนำเสนอในประโยคหลัง, บอกเล่าถึงที่มาที่ไปหรือภูมิหลังของเรื่องก่อนที่จะพูดเนื้อหาต่อไปคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลี เช่น

도망가다 (หนีไป) + 는 것 같다 + 은데 ได้เป็นคำว่า 도망간 거 같은데 (น่าจะหนีไป)

จากตัวอย่างทั้งหมดผู้พูดได้ใช้ประโยคบอกเล่าร่วมกับการแสดงความไม่แน่ใจเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ

1.2.2.2. การบอกเล่า และการแนะนำ

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

(71) 교수님의 차량이 모르는 사람에 훼손되었습니다. 제가 주변에 있었으니 제대로 보니 못했으니 일단 신고하는데 좋겠어요.

อาจารย์ ของ รถยนต์ ไม่รู้ คน ได้รับความเสียหาย ผม รอบ ๆ อยู่
 อย่างดี เห็น
 ไม่ ก่อนอื่น แจ้งความ น่าจะดี

รถยนต์ของอาจารย์โดนใครไม่รู้ทำเสียหาย ผมอยู่แถวนั้นแต่เห็นได้ไม่ชัดเจน คงจะดีถ้าแจ้งความไว้ก่อนนะครับ

(72) 누군가 차를 망가뜨리고 도망갔어요. 주변의 블랙박스과 CCTV 가 안전한지 확인하세요.

ใครบางคน รถยนต์ ทำลาย หนีไป ของรอบ ๆ และกล่องดำ กล้อง CCTV แน่ใจว่าปลอดภัย
 ตรวจสอบ

ใครบางคนทำลายรถของคุณและวิ่งหนีไป ดูให้แน่ใจว่ากล่องดำรอบ ๆ ตัวคุณและกล้อง cctv ของคุณปลอดภัย

(73) 제가 걸어가던 중에 누가 교수님 차를 망가뜨리는 것을 보았습니다. 한번 확인해 보시겠습니까?

ผม ขณะเดิน ระหว่าง ใคร อาจารย์ รถยนต์ ทำพัง สิ่ง เห็น สักครั้ง
 ลองตรวจสอบดู

ระหว่างที่ผมกำลังเดินอยู่ เห็นใครบางคนทำรถยนต์อาจารย์พัง ลองไปตรวจสอบดูสักครั้งไหมครับ

(74) 제가 방금 지나가던 중 어떤 사람이 교수님의 차를 망가뜨리는 것을 목격했습니다. 10분 전에 일어난 일이고, 김정색 옷을 입은 남자였으며 어떠한 도구를 들고 있었습니다. 블랙박스를 찾아보면 어떨까요?

หนู เมื่อก็ ขณะผ่านไป ระหว่าง บางคน คน อาจารย์ ของ รถยนต์ ทำพัง สิ่ง
 เห็น 10นาที ก่อนหน้า เกิดขึ้น เรื่อง สีดำ เสื้อ ใส่ เป็นผู้ชาย อย่าง
 นั้น อุปกรณ์ ถือ

กำลัง กล่องดำ ลองหาดู ดีไหมคะ

เมื่อก็ตอนหนูกำลังจะผ่านไป เห็นใครบางคนทำรถอาจารย์พังคะ เป็นผู้ชายใส่เสื้อสีดำและถืออุปกรณ์บางอย่างอยู่ด้วยคะ ลองไปตรวจสอบดูกล่องดำสักหน่อยไหมคะ

(75) 제가 찾긴 했는데 문제가 있습니다 이쪽으로 오셔서 확인해 보셔야 할 것 같아요

หนู หา ลอง ปัญหา มี ทางนี้ มา ตรวจสอบ ดู ต้อง สิ่ง
 เหมือนว่า

หนูลองหาดูแล้วแต่ว่ามีปัญหาคะ อาจารย์น่าจะต้องมาตรวจสอบดูตรงนี้ให้สักหน่อยคะ

(76) 제가 우연히 지나가다가 누군가 교수님의 차를 망가뜨린 것을 보았고 도망가버려서 잡을 수 없었습니다. 교수님 차의 블랙박스를 확인해보는 것이 좋을 것 같습니다

ผม โดยบังเอิญ ขณะผ่านไป ใครบางคน อาจารย์ ของ รถ ทำพัง สิ่ง เห็นและ หนีไป
แล้ว

จับ สามารถ ไม่ได้ อาจารย์ รถ ของ กล้องดำ ตรวจสอบ สิ่ง ดี เรื่อง
น่าจะ

ตอนที่ผมผ่านมาผมเห็นคนทำรถอาจารย์พังและเขาก็หนีไปแล้วครับ อาจารย์ลองไป
ตรวจสอบกล้องดำของรถสักหน่อยน่าจะดีนะครับ

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(77) 교수님의 강아지가 차에 치였어요. 강아지가 있는 곳으로 가야 한 것 같아요.

อาจารย์ ของ สุนัข โดยรถ ถูกชนแล้ว สุนัข มี ที่ ไป ทำ ต้อง เหมือนว่า
สุนัขของอาจารย์โดนรถชน ผมคิดว่าต้องไปตรงที่สุนัขขอยุ่ครับ

(78) 강아지를 찾았는데, 교수님께서 와보셔야 할 것 같습니다...

สุนัข เจอแล้วแต่ อาจารย์ ลองไปดู ต้อง สิ่ง เหมือนว่า

สวัสดิ์ครับ ผมเจอสุนัขของอาจารย์แล้ว แต่เหมือนว่าอาจารย์ต้องลองไปดูด้วยตัวเองนะครับ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(79) 어이 누가 니 노트북 망가뜨림 내가 봤어 cctv 있는지 물어보려 갈까?

ห่วย ใคร มึง แล็บท็อป ทำพัง กู เห็น กล้อง CCTV มีไหม ลองถาม ไปไหม

ห่วย กูเห็นใครบางคนทำแล็บท็อปมึงพัง ไปลองถามดีไหมว่ามีกล้อง CCTV หรือเปล่า

(80) 확인 한번 해볼래?? 나 얼굴 봤어, 기억해!!

ตรวจสอบ สักครั้ง ลองทำไหม อัน หน้า เห็น จำได้

ลองไปตรวจสอบดูสักครั้งไหม ฉันเห็นหน้านะ จำได้

จากตัวอย่างผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าร่วมกับการแนะนำ โดยใช้ไวยากรณ์ประโยคบอก
เล่า

ประโยคแสดงการแนะนำ ได้แก่

좋을 것 같습니다

(น่าจะดี)

확인해 보시겠습니까?

(ลองตรวจสอบดูดีไหม)

신고하는데 좋겠어요.

(แจ้งตำรวจน่าจะดี)

곳으로 가야 한 것 같아요.

(น่าจะลองไปที่นั่น)

와보셔야 할 것 같습니다...

(ลองมาดูที่นี่)

확인해보래?

(ลองตรวจสอบดูดีไหม)

물어보려 갈까?

(ลองถามดูไหม)

1.2.2.3. การบอกเล่า และการสั่ง

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

(81) 교수님 누군가 와서 교수님의 차량을 쳤어요. 경찰을 불러야 해요.

อาจารย์ ใครบางคน มาและ อาจารย์ ของ รถยนต์ ชนแล้ว ตำรวจ แจ้ง ต้อง

อาจารย์ใครบางคนมาและชนรถยนต์ของอาจารย์ ต้องแจ้งตำรวจ

ผู้ฟังสถานการณ์ภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(82) 니 아이패드 부서뜨린 사람을 봤어 따라와

มีง iPad ทำหัก คน เห็น ตามมา

กูเห็นคนที่ทำไอแพดของมีงหัก ตามมา

(83) 어떤 사람이 너의 아이패드를 고장냈어 CCTV 를 확인해서 범인을 잡아.

บางคน คน มีง ของ iPad ทำพัง กล้อง CCTV ตรวจสอบ คนร้าย จับ

มีคนทำ iPad ของมีงพัง ไปดูกล้อง CCTV แล้วจับคนร้ายซะ

(84) 이 친구가 했어 얼른 경찰에 신고해

นี่ เพื่อน ทำ โดยด่วน ตำรวจ แจ้ง

เพื่อนคนนี่ทำ แจ้งความกับตำรวจทันทีเลย

(85) 이 친구가 했어 얼른 경찰에 신고해

นี่ เพื่อน ทำ โดยด่วน ตำรวจ แจ้ง

เพื่อนคนนี่ทำ แจ้งความกับตำรวจทันทีเลย

(86) 야 재가 너 아이패드 고장내고 튀었어!! 방금 나갔어 빨리 뛰어가!!!!

หัย ไอโน่น แก iPad ทำพังและหนีไปแล้ว เมื่อกี้ ออกไป รีบ วิ่งไป

หัย ไอโน่นมันทำ iPad แกพังและหนีไปแล้ว เพิ่งออกไปเมื่อกี้เลย รีบวิ่งไปเร็ว!

(87) 야, 너 아이패드를 망가졌어. 잘 보관해야지.

นี่ แก iPad พังแล้ว ดี เก็บ ต้อง

นี่ iPad แกพังแล้ว ต้องเก็บดี ๆ หน่อยสิ

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(88) 너의 애인이 다른 여자랑 데이트했어. 헤어져!

แก ของ แฟน อื่น กับผู้หญิง เดท เลิกซะ

แฟนของแกไปเดทกับผู้หญิงอื่น เลิกซะ!

ผู้ฟังสถานการณ์น้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

(89) 저 사람은 너의 노트북을 부수고 도망갔어 내가 누군지 봤어, 가서 빨리 잡아내라.

โน้ต คน แก ของ แล็บท็อป ทำลาย หนีไปแล้ว ฉัน เป็นใคร เห็น ไป รีบ จับ
เถอะ

คนโน้ตเป็นคนทำแล็บท็อปของแกพังและหนีไป ฉันเห็นว่าเป็นใคร รีบไปและจับมันมาซะ

(90) 이 친구가 했어 얼른 경찰에 신고해

นี่ เพื่อน ทำ โดยด่วน ตำรวจ แจ้ง

เพื่อนคนนี้ทำ แจ้งความกับตำรวจทันทีเลย

(91) 당신의 노트북이 고장났으니 같이 범인을 찾아.

คุณ ของ แล็ปท็อป เสีย ด้วยกัน ผู้ร้าย หา

แล็ปท็อปของคุณเสีย มาหาผู้ร้ายกับผม

(92) 아, 너 노트북을 망가졌어 잘 보관해.

นี่ มีง แล็ปท็อป พังแล้ว ดี เก็บ

นี่ แล็ปท็อปมีงพังแล้ว เก็บดี ๆ หน่อยสิ

จากตัวอย่างผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าร่วมกับการสั่ง โดยใช้ไวยากรณ์ประโยคบอกเล่ารวมกับประโยคแสดงการสั่ง ดังนี้

뛰다(วิ่ง) + 아/어여 + 가다(ไป) = 뛰어가 (วิ่งไป)

หากมีการใช้คำกริยาโดยไม่มีคำลงท้ายสุภาพใด ๆ จะมีความหมายในลักษณะคำสั่ง

잡다 (จับ) + 아/어여 + 내다 (ทำ) + (으)라 = 잡아내라 (จับเถอะ)

+ (으)라 ใช้ต่อท้ายคำกริยาเพื่อให้เป็นประโยคคำสั่ง พูดกับคนที่อาวุโสน้อยกว่า เช่น พ่อ/แม่ พูดกับลูก ครูพูดกับลูกศิษย์ เป็นต้น

붙다 (แจ้ง) + 아/어/여야 하다 (ต้อง) = 붙어야 해요. (ต้องแจ้ง)

아/어/여야 하다 มีความหมายว่าต้อง หรือ ควร เพื่อบอกสิ่งที่ต้องทำ

1.2.2.4. การบอกเล่า และการถาม

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(93) 교수님 강아지를 찾았는데 이미 죽은 것 같아요. 어떡하죠?

อาจารย์ สุนัข เจอ แล้ว ตาย สิ่ง เหมือน ทำอย่างไรดีครับ

เจอสุนัขของอาจารย์ เหมือนว่าจะตายแล้ว ทำอย่างไรดีครับ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(94) 누군가 너의 iPad 를 망가뜨렸어. 같이 CCTV 보러가지 않는데?

ใครบางคน แก ของ iPad ทำพัง ด้วยกัน กล้อง CCTV ไปดู ไม่

ใครบางคนมาทำ iPad ของแกพัง ไม่ไปดูกล้อง CCTV ด้วยกันหรือ

(95) 아 누가 너 아이패드 망가뜨림 어떻게 하지?

นี่ ใคร แก iPad ทำพัง อย่งไร ทำ

นี่ ใครทำ iPad แกพัง ทำยังไงดี

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(96) 너의 애인이 다른 사람과 같이 있는 것을 봤어. 너도 아는 사람이니?

แก ของ แฟน อื่น และคน ด้วยกัน อยู่ สิ่ง เห็น แกก็ รู้ คน

เห็นแฟนของแกอยู่ด้วยกันกับคนอื่น แกก็รู้จักหรือเปล่า

จากตัวอย่างผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าร่วมกับการถามโดยใช้ไวยากรณ์ประโยคบอกเล่า
ร่วมกันกับประโยคแสดงการถาม ดังนี้

어떻게 하다 (อย่างไร) + 지요 (คำลงท้ายแสดงคำถาม) = 어떻게 하죠? (อย่างไรดี)

어떻게 하다 (อย่างไร) + 게(อย่าง แสดงการเป็นคำคุณศัพท์) + 아/어/여 + 지요 (คำลง
ท้ายแสดงคำถาม) = 어떻게 하시지? (อย่างไรดี)

보리다 (ดู) + 가다 (ไป) + 지 않다 (ไม่) + 는데 (หรือ) = 보리가지 않는데? (ไม่ไปดูหรือ)

사람 (คน) + 이다 (คือ) + 니(แสดงคำถาม) = 사람이니? (คนนี่?)

1.2.2.5. การบอกเล่าและชักชวน

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(97) 아, 누가 니 아이패드 고장냈어, 얼른 잡으러 가자.

นี่ ใคร ของมึง iPad ทำพัง รีบ จับ ไปกันเถอะ

นี่ มีใครบางคนทำ iPad มึงพัง รีบไปจับมันกันเถอะ

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

(98) 후배야. 어떤 나쁜놈이 네 노트북을 망가뜨릴걸 봤어. 내가 그 자식 인상착의다
시각을 기록했으니 빨리 잡으러 가자.

เห็นน้อง บางคน ไอซ์คิว ของน้อง แล็บท็อป ทำพัง เห็น พี่ นั้น ไอ ลักษณะ
เวลา บันทึกไว้แล้ว รีบ ไปจับมันกันเถอะ

เห็นน้อง มีไอซ์คิวที่ไหนไม่รู้ทำแล็บท็อปน้องพัง พี่บันทึกลักษณะของมันและเวลาเอาไว้แล้ว
รีบไปจับมันกันเถอะ

จากตัวอย่างผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าร่วมกับการชักชวน โดยใช้ไวยากรณ์ประโยคบอก
เล่าร่วมกับประโยคแสดงการชักชวน ได้แก่

가다 (ไป) + 자 (แสดงการชักชวน) = 가자 (ไปกันเถอะ)

1.2.2.6. การบอกเล่าและเสนอความช่วยเหลือ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(99) 누가 니 아이패드 부수고 도망갔는데 경찰이 신고해 줄게

ใคร แก iPad ทำพัง หนีไปแล้ว ตำรวจ แจ้ง ให้

ใครทำ iPad แกพังและหนีไปแล้ว ฉันแจ้งตำรวจให้เอง

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

(100) 노트북이 되돌리었어. 범인이 누구인지 모르겠지만 내가 사진은 찍었어
너에게 줄 거니까 이걸로 범인을 잘 찾아봐.

แต่ป้ท้อป กลับคืนมา คนร้าย คือใคร แต่ไม่รู้ ฉัน รูป ถ่าย
แก่เธอ จะให้ ด้วยสิ่งนี้ คนร้าย ดี ลองหาดู

แต่ป้ท้อปคืนกลับมาแล้ว ฉันไม่รู้ว่าคนร้ายคือใครแต่ฉันถ่ายรูปเอาไว้แล้ว เพราะว่า
จะให้เธอ ใช้อันนี้ไปหาตัวคนร้ายนะ

จากตัวอย่างผู้พูดได้บอกเล่าข่าวร้ายและเสนอความช่วยเหลือผ่านไวยากรณ์ ดังนี้ ผู้
พูดใช้คำกริยา ตามด้วย 줄게 ที่มาจากคำกริยา 주다 (ให้) + (으)ㄴ 게 (จะ) ได้เป็นคำว่า
줄게 ที่หมายถึง จะให้... และนำไปต่อกับคำเชื่อมแสดงเหตุผล (으)니까 (เพราะว่า) ได้เป็น
줄 거니까 เพราะว่าจะให้...

1.2.2.7. การแสดงความรู้สึก และการบอกเล่า

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(101) 교수님, 정말 말씀드리기 죄송하지만.. 강아지를 찾았는데 이미
죽어있었습니다..

อาจารย์ จริง บอกให้ทราบ ขอโทษ สุนัข เจอ แล้ว
ตาย

อาจารย์คะ ขอโทษจริง ๆ ที่ต้องบอกให้ทราบค่ะ คือว่าหนูเจอสุนัขแล้วแต่ว่ามันตายไปแล้ว
ค่ะ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากันกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(102) ㅇㅇ야, 미쳤다, 누가 너 아이패드 망가뜨리고 도망갔어.

(ชื่อ) บ้าแล้ว ใคร แก่ iPad ทำพัง หนีไป

(ชื่อ) บ้าไปแล้ว คนทำแต่ป้ท้อปแก่พังมันหนีไปแล้ว

(103) 미안해. 도망간 사람 얼굴 봤으니까 내가 찾아볼게.

ขอโทษ ที่หนีไป คน หน้า เพราะว่าเห็น ฉัน ลองหาดู

ขอโทษนะ ฉันเห็นหน้าคนที่หนีไป เตียวฉันจะช่วยหาเอง

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(104) 나 너의 여자친구가 다른 사람과 데이트하는 것을 보았어.

ฉัน แก่ ของ แฟน อื่น กับคน เดท สิ่ง เห็น

슬플 걸 알지만 알려 줘야 한다고 생각해.

นำเศร้า เรื่อง รู้ว่าแต่ บอก ให้ ต้อง คิดว่า

ฉันเห็นแฟนของแกเดทกับคนอื่น รู้ว่ามันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าแต่คิดว่าต้องบอกให้รู้ไว้
จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้กล่าวแสดงความรู้สึกต่อเหตุการณ์ข่าวร้ายที่เกิดขึ้น โดยใช้คำว่า
죄송하다 (ขอโทษอย่างสุภาพ) 미안하다 (ขอโทษที่ใช้กับบุคคลที่มีสถานภาพเท่าเทียมกัน) และ
미치다 (บ้า)

1.2.2.8. การแสดงความไม่แน่ใจและการถาม

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

(105) 안녕하세요 교수님, 제가 방금 어떤 사람이 차를 고장내는 걸
 สวัสดีค่ะ อาจารย์ หนู เมื่อก็ บางคน คน รถยนต์ ทำพัง สิ่ง

봤는데요, 혹시 저 차가 교수님 차인가요??

เห็น ขอโทษ นั้น รถยนต์ อาจารย์ ใช่ไหม

สวัสดีค่ะอาจารย์ เมื่อก็หนูเห็นใครไม่รู้ทำรถพังค่ะ ไม่ทราบว่ารถคันนั้นเป็นรถของอาจารย์
หรือเปล่าค่ะ

จากตัวอย่างผู้พูดได้แสดงความไม่แน่ใจ ผ่านการใช้คำว่า 어떤 (บางคน) แสดงความไม่แน่ใจ
ว่าใคร ตามด้วยการถามคำถามว่า ...인가요?? ใช่...ไหม

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(106) 네 애인이 다른 사람 같이 있는 것 같던데 알고 있어?
 ของมีง แฟน อื่น คน ด้วยกัน อยู่ สิ่ง เหมือนว่า รู้ กำลัง

มีงรู้หรือเปล่า เหมือนว่าแฟนมีงอยู่ด้วยกันกับคนอื่นนะ

(107) 한번 확인 해보는게 어때? 네 애인이 다른 같이 있는 것 같던데 알고
 สักครั้ง ลองตรวจสอบ เป็นอย่างไร มีง แฟน อื่น ด้วยกัน อยู่ สิ่ง เหมือนว่า รู้

กำลัง

ลองไปดูสักครั้งหน่อยไหม มีงรู้หรือเปล่า เหมือนว่าแฟนมีงอยู่กับคนอื่นนะ

(108) 요즘 애인이랑은 어때? 잘 지내?
 ช่วงนี้ กับแฟน เป็นอย่างไร ดี เป็น

얼마전에 너 애인 본 것 같은데 옆에 너 같던데,

ไม่นานมานี้ แก แฟน เห็น สิ่ง เหมือนว่า ช่าง ๆ แก เหมือน สีดำ เสื้อ ใส่

검은색 옷을 입고 있었어. 너인 것 같아서 인사하고 싶었는데 데이트 중이라

สีดำ เสื้อ ใส่ กำลัง แก สิ่ง เหมือน ทักทาย อายาก เดท แต่กำลัง

방해하게 될까봐 말 안 했었어.

รบกวน กลัวว่า บอก ไม่ ทำ

ช่วงนี้แกกับแฟนเป็นยังไงบ้าง เป็นไปด้วยดีไหม เมื่อไม่นานมานี้ ฉันเหมือนเห็นแฟนแกและ

ช่าง ๆ กันก็เหมือนแกเลย ใส่เสื้อสีดำอยู่ คิดว่าน่าจะเป็นแกเลยอยากเข้าไปทักทาย แต่เห็น

ว่ากำลังเดทกันอยู่ กลัวจะไปรบกวนเลยไม่ได้ทัก

จากตัวอย่างผู้พูดได้แสดงความไม่แน่ใจ ผ่านการใช้คำว่า 어 떤 (บางคน) แสดงความไม่แน่ใจว่าใคร ตามด้วยการถามคำถาม เช่น

- ...인가요?? (ใช่...ไหม)
 알고 있어? (รู้ใช่ไหม)
 어때? (เป็นไง?)
 잘 지내? (ดีไหม?)

1.2.2.9. คำเรียก เตือน และการสั่ง

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

- (109) 야 니 애인 다른 사람이랑 데이트하는데? 당장 헤어져. 개 진짜 이상함.
 นี้ ของแก แฟน อื่น กับคน เดทนะ เดียวนี้ เลิก ไอนั้น จริง แปลก
 นี้ แฟนของแกไปเดทกับคนอื่น เลิกเดี๋ยวนี้เลย ไอนั้นมันแปลกจริง ๆ

- (110) 친구야 미치는 거 아니야. 내가 사진 찍어봤어 당장 헤어져!
 เพื่อน บ้า สิ่ง ไม่ ฉัน รูป ถ่ายไว้ เดียวนี้ เลิก
 เพื่อน ไม่บ้าไปเหอะ ฉันถ่ายรูปไว้ เลิกกันทันที

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

- (111) oo 아, 언니 말 들어 개는 진짜 아니야. 내가 사진이 봤거든? 그냥 나
 팔아먹고 헤어져.
 oo พี่ คำพูด ฟัง ไอนี้ จริง ไม่ได้ พี่ รูป เห็นนะ ก็แค่ ฉัน
 ขายทิ้ง เลิกซะ
 oo ฟังที่พี่พูดนะ ไอนี้ไม่ได้จริง ๆ พี่เห็นรูปแล้วนะ พี่ก็แค่ ปล่อยมันไปแล้วก็เลิกกับมันไป
 แถอะ

1.2.2.10. บอกเล่า แสดงความไม่แน่ใจ และการแนะนำ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

- (112) 너의 노트북이 망가져 있던데 알고있어! 누가 그랬을진 모르겠어.
 확인 해 보 래?
 แก ของ แล็บท็อป ฟัง อยู่ รู้ว่า ใคร เป็นอย่างนั้น ไม่รู้
 ตรวจสอบดูไหม

ฉันรู้ว่า iPad ของแกพังอยู่ ไม่รู้ว่าใครทำแบบนั้น ลองเช็คดูหน่อยไหม

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้ใช้การบอกเล่าข่าวร้ายร่วมกับการแสดงความไม่แน่ใจ ที่มี
 ความหมายว่า ไม่รู้ว่า... 모르겠어 และใช้การแนะนำว่าให้ตรวจสอบดู 확인 해 보 래?

1.2.2.11. บอกเล่า ความรู้สึก และการแสดงความไม่แน่ใจ

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(113) 교수님, 강아지를 찾았는데 안타깝지만 차에 차인 것 같습니다.

อาจารย์ สุนัข เจอแล้ว แม้จะนำเศร้า โดยรถยนต์ โดนชน สิ่ง เหมือนว่า

อาจารย์ครับ ผมเจอสุนัขอาจารย์แล้วแต่ว่าน่าเศร้า ดูเหมือนว่าจะโดนรถยนต์ชนครับ

จากตัวอย่างผู้พูดได้แสดงความรู้สึกเสียตายเป็น 안타깝다 และใช้การแสดงความไม่แน่ใจว่าคือรถยนต์หรือเปล่า 차인 것 같습니다.

1.2.2.12. บอกเล่า คำสั่ง และเสนอความช่วยเหลือ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 2 ไอแพดของเพื่อนได้รับความเสียหาย

(114) 누가 너의 아이 패드를 망가뜨렸다. 빨리 범인 찾아서 물어내라고 해.

내가 도와줄 수 있으면 도와줄게.

ใคร แก ของ iPad ทำพัง รีบ คนร้าย หา บอกให้ชัดเจน ทำ
ฉัน ช่วย สามารถ ถ้าได้ จะช่วย

ใครทำ iPad แกพังและหนีไป รีบหาคนร้ายและบอกให้ชัดใช้เลย ถ้าฉันช่วยได้จะช่วยเอง

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(115) 누가 너의 아이 패드를 망가뜨렸다. 빨리 범인 찾아서 물어내라고 해.

내가 도와줄 수 있으면 도와줄게.

ใคร แก ของ iPad ทำพัง รีบ คนร้าย หา บอกให้ชัดเจน ทำ
ฉัน ช่วย สามารถ ถ้าได้ จะช่วย

ใครทำ iPad แกพังและหนีไป รีบหาคนร้ายและบอกให้ชัดใช้เลย ถ้าฉันช่วยได้จะช่วยเอง

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 4 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องได้รับความเสียหาย

(116) 누가 너의 노트북을 망가뜨렸다. 빨리 범인 찾아서 물어내라고 해. 내가

도와줄 수 있으면 도와줄게.

ใคร แก ของ โน้ตบุ๊ก ทำพัง รีบ คนร้าย หา บอกให้ชัดเจน
ทำ ฉัน ช่วย สามารถ ถ้าได้ จะช่วย

ใครทำโน้ตบุ๊กแกพังและหนีไป รีบหาคนร้ายและบอกให้ชัดใช้เลย ถ้าฉันช่วยได้จะช่วยเอง

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

(117) 누가 너의 노트북을 망가뜨렸다. 빨리 범인 찾아서 물어내라고 해. 내가

도와줄 수 있으면 도와줄게.

ใคร แก ของ โน้ตบุ๊ก ทำพัง รีบ คนร้าย หา บอกให้ชัดเจน ทำ ฉัน
ช่วย สามารถ ถ้าได้ จะช่วย

ใครทำโน้ตบุ๊กแกพังและหนีไป ปรึกษาคนร้ายและบอกให้ชดใช้เลย ถ้าฉันช่วยได้จะช่วยเอง
จากตัวอย่างผู้พูดได้ใช้การบอกเล่า คำสั่งและการเสนอความช่วยเหลือไปยังผู้ฟังเพื่อ
บอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบ

1.2.2.13. คำเรียก การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(118) 교수님, 교수님께서 지금 강아지를 찾고 계신다고 들었어요. 그러나 제가 강아지가 사고를 당했고 죽은 것을 보았어요. 유감입니다.

อาจารย์ อาจารย์ ตอนนี้สุนัข ตามหา กำลัง ได้ยิน แต่ว่า ผม
สุนัข อุบัติเหตุ ประสบ ตาย สิ่ง เห็น เสียใจ

อาจารย์ครับ ผมได้ยินมาว่าตอนนี้อาจารย์กำลังตามหาสุนัขอยู่ คือว่าผมเห็นสุนัขประสบ
อุบัติเหตุตายแล้ว เสียใจด้วยนะครับ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(119) 친구야 이런 얘기를 하긴 미안한데 니 애인이 다른 사람과 같이 있어.

เพื่อน แบบนี้ พูด ต้อง ขอโทษ แก แฟน อื่น คน ด้วยกัน อยู่

เพื่อน ฉันขอโทษที่ต้องพูดแบบนี้ แต่ฉันเห็นแฟนเธอยู่กับคนอื่น

ผู้พูดได้ใช้คำเรียกเพื่อแสดงตัวตน สถานภาพ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง แล้วบอก
เล่าข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบร่วมกับการแสดงความรู้สึกร่วมต่อสถานการณ์ดังกล่าว

1.2.2.14. การถาม การเตือน และการบอกเล่า

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับกับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(120) ○○아, 너 남자친구가 연락 잘 안된다고 했지? 너 내 말 잘 들어. 내가 봤어. 나는 네가 행복했으면 좋겠어.

(ชื่อ) แก แฟน ติดต่อ ดี ไม่ได้ ทำได้ไหม แก ฉัน คำพูด ดี ฟัง ฉัน เห็น
ฉัน แก ถ้ามีความสุข
ก็คงดี

(ชื่อ) แกติดต่อแฟนแกไม่ค่อยได้ใช่ไหม แกฟังฉันดี ๆ นะ ฉันเห็นนะ ฉันอยากให้แกมีความสุข
นะ

จากตัวอย่างผู้พูดได้กล่าวถามคำถามไปยังผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิทในสถานการณ์ที่พบว่าแฟน
ของเพื่อนนอกใจ 연락하다 (ติดต่อ) + 잘(ดี) + 안된하다(ไม่ได้) + 다고 하다(บอกว่า...)

+ 지요 (ใช่ไหม) = 연락 잘 안된다고 했지? (บอกว่าติดต่อไม่ค่อยได้ใช่ไหม) แล้วจึงเตือนให้ผู้ฟังตั้งใจฟังด้วยคำว่า 잘 (ดี) + 들리다 (ฟัง) + 아/어/여 (ส่วนผันกริยาในรูปปัจจุบัน ที่ไม่เป็นทางการ) = 잘 들어 ตามด้วยการบอกเล่าข่าวร้ายต่อ

1.2.2.15. คำเรียก การบอกเล่า และแนะนำ

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(121) 야 내가 니 애인이 다른 사람이랑 데이트하는 걸 봤거든? 개한테도 한번 물어봐.

นี่ ฉัน ของแก แฟน อื่น กับคน เดท ลิ่ง เห็นนะ กับไอ้นั่น ด้วย อีกครั้ง
ลองถาม

นี่ ฉันเห็นแฟนของแกเดทกับคนอื่นนะ ลองไปถามไอ้นั่นดูด้วยสิ

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

จากตัวอย่างผู้พูดได้ใช้คำเรียก เช่น 야 (นี่) เพื่อแสดงความสัมพันธ์และความสนิทสนม ร่วมกับการบอกเล่าว่าพบเห็นเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้น ตามด้วยการแนะนำ

1.2.2.16. คำเรียก การบอกเล่า และการแสดงความไม่แน่ใจ

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(122) 교수님... 교수님의 강아지를 도로에서 봤어요. 근데 얼른 병원에 데려가야 할 것 같아요.

อาจารย์ อาจารย์ ของ สุนัข ที่ถนน เห็น แต่ว่า โดยด่วน ที่โรงพยาบาล
พาไป ต้อง ที่ เหมือนว่า

อาจารย์คะ หนูเห็นสุนัขของอาจารย์ที่ถนนค่ะ แต่เหมือนจะต้องพาไปโรงพยาบาลโดยด่วนเลยคะ

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 9 แฟนของรุ่นน้องนอกใจ

(123) 후배 네 애인이 나쁜 사람인 것 같다고 생각해 개 데이트하는 거 봤거든
น้อง เธอ แฟน ไม่ เป็นคน ลิ่ง เหมือน คิดว่า เขา เดท ลิ่ง เห็น

น้อง เราคิดว่าแฟนของเธอจะเป็นคนไม่ดี เพราะเราเห็นเขาไปเดทนะ

จากตัวอย่างผู้พูดได้ใช้คำเรียก เช่น 교수님 (อาจารย์) 후배 (รุ่นน้อง) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ สถานภาพและความสนิทสนม ร่วมกับการบอกเล่าว่าพบเห็นเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้น 교수님의 강아지를 도로에서 봤어요 ตามด้วยการแสดงความไม่แน่ใจ 병원에 데려가야 할 것 같아요.

1.2.2.17. บอกเล่า การแสดงความรู้สึก และการแนะนำ

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(124) 교수님 강아지를 찾았는데 차에 치었어요. 정말 안타까운 일이에요.
유감입니다. 일을 가보세요.

อาจารย์ สุนัข เจอ โดยรถยนต์ โดนชน จริง น่าเศร้า เป็นเรื่อง
เสียใจ เรื่อง ลองไปดู

ผมเจอสุนัขอาจารย์แล้วแต่โดนรถยนต์ชนครับ เป็นเรื่องที่น่าเศร้าจริง ๆ เสียใจด้วยนะครับ
ลองไปดูหน่อยไหมครับ

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้เจอบอกเล่าข่าวร้าย ตามด้วยการแสดงความรู้ว่าน่า
เสียดายจริง ๆ 정말 안타까운 일이에요 (เสียดายที่ต้องบอก) 유감입니다 (เสียใจแบบ
สุภาพ) ตามด้วยการแนะนำให้ไปดูสถานที่เกิดเหตุ 일을 가보세요.

1.2.2.18. การแสดงความรู้สึก การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(125) 안타깝게요. 강아지가 차에 치어 죽었습니다. 유감입니다.

น่าเศร้า สุนัข โดยรถยนต์ โดนชน ตายแล้ว เสียใจ

น่าเศร้าจริง ๆ สุนัขอาจารย์โดนรถยนต์ชนตายแล้วค่ะ เสียใจด้วยนะคะ

ผู้พูดได้ใช้ถ้อยคำแสดงความรู้สึกเสียดาย 안타깝게요 ตามด้วยการบอกเล่าข่าวร้าย และ
แสดงความเสียใจ 유감입니다

1.2.2.19. คำเรียก แสดงความไม่แน่ใจ และแนะนำ

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 1 รถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย

(126) 교수님, 교수님의 차가 사고를 당해해서 경찰에 신고해야 할 것
같아요.

อาจารย์ อาจารย์ ของ รถยนต์ อุบัติเหตุ ประสบ ตำรวจ แจ้ง ทำ สิ่ง
เหมือนว่า

อาจารย์ รถยนต์ของอาจารย์ประสบอุบัติเหตุและผมคิดว่าเราควรแจ้งตำรวจครับ

สถานการณ์ที่ 10 แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ

(127) 동생, 내가 너 애인 데이트하는 거 봤어. 헤어지는 것이 나올 듯해. 안
좋은 사람인 것 같아.

น้อง พี่ แก แฟน เดท สิ่ง เห็น เลิก สิ่ง ดีกว่า เหมือนกับ ไม่
ดี คน ที่ เหมือนว่า

น้อง พี่เห็นแฟนแกเดทกับคนอื่น คิดว่าถ้าเลิกกันได้น่าจะดีกว่านะ เหมือนเขาเป็นคนไม่ดีเลย

1.2.2.20. คำเรียก บอกเล่า คำสั่ง และแสดงความคิดเห็น

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 8 แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ

(128) 야 니 애인 다른 사람이랑 데이트하는데? 당장 헤어져. 개 진짜 이상함.
นี่ ของแก แฟน อื่น กับคน เดทนะ เดียวนี้ เลิก ใอันั้น จริง แปลก

นี่ แฟนของแกไปเดทกับคนอื่น เลิกเดี๋ยวนี้เลย ใอันั้นมันแปลกจริง ๆ

(129) 친구야 미치는 거 아니야. 내가 사진 찍어봤어 당장 헤어져!
เพื่อน บ้า สิ่ง ไม่ ฉัน รูป ถ่ายไว้ เดียวนี้ เลิก

เพื่อน ไม่บ้าไปเหอ ฉันถ่ายรูปไว้ เลิกกันทันที

1.2.2.21. อุทาน บอกเล่า แนะนำ และแสดงความคิดเห็น

ผู้ฟังสถานภาพน้อยกว่าผู้พูด : รุ่นน้อง และ รุ่นน้องที่สนิท

สถานการณ์ที่ 5 โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทได้รับความเสียหาย

(130) 헐, ㅇㅇ아 어떤 자식이 너의 노트북을 망가뜨리고 튀었어. CCTV
찾아보자. 이 자식 잡아서 혼내야지.

หือ (ชื่อ) บางคน ใ๊ แก ของ แล็บท็อป ทำพัง หนีไปแล้ว กล้อง CCTV
ลองหากันเถอะ นี่ ใ๊ จับมา ต่า

หือ (ชื่อ) ใครทำแล็บท็อปของแกพังและหนีไป ลองหากกล้อง CCTV กันเถอะ ต้องจับใอันี้มา
ต่าแล้ว

1.2.2.22. คำเรียก แสดงความไม่แน่ใจ การเตือน บอกเล่า และแสดง ความรู้สึก

ผู้ฟังสถานภาพสูงกว่า: อาจารย์

สถานการณ์ที่ 6 สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย

(131) 교수님, 제가 교수님의 아이를 찾은 것 같습니다. 그런데 놀라지 마시고
อาจารย์ หนู อาจารย์ ของ ลูก เจอ สิ่ง เหมือนว่า แต่ว่า ตกใจ อย่า

일단 진정하시고 심호흡부터 하셨으면 합니다. 제가 발견했을 때 아이가 숨을 쉬지
อย่างแรก ใจเย็น หายใจลึก ๆ ก่อน ต้อง ทำ หนู เห็น ตอนที่ เด็ก ลมหายใจ หายใจ
않아서...이런 얘기 드리게 되어 정말 죄송합니다.

ไม่ แบบนี้ เรื่อง พุด ต้อง จริง เสียใจ

อาจารย์คะ หนูคิดว่าเจอลูกของอาจารย์แล้วค่ะ แต่อย่าตกใจ ใจเย็น ๆ และหายใจลึก ๆ
ก่อนนะคะ ตอนที่หนูพบ เขาก็ไม่หายใจแล้ว...ขอโทษจริง ๆ ที่ต้องบอกเรื่องแบบนี้ให้ทราบ
ค่ะ

1.2.2.23. อุทาน บอกเล่า คำถาม แนะนำ และแสดงความคิดเห็น

ผู้ฟังสถานภาพเท่ากับผู้พูด : เพื่อน และ เพื่อนสนิท

สถานการณ์ที่ 3 ไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย

(132) 혈, 누가 너 아이패드 망가뜨리고 튀었어??? 어떡하지? 주위에 CCTV
있나 찾아보자. 이 자식 잡아 혼내야지.

หือ ใคร แก่ iPad ทำพัง หนีไป ทำอย่างไรดี บริเวณรอบ ๆ กล้อง CCTV
มีไหม ลองหากันเถอะ นี่ ไอ้ จับ ต้องค่า

หือ ใครทำ iPad แก่พังและหนีไป ทำยังไงดี แกวนี่มีกล้อง CCTV ไหมนะ ไปลองหากันเถอะ
ต้องจับตัวไอ้เนี่ยมาและต๋ามัน

2. ไม่แสดงวจนกรรม

จากแบบสอบถามพบว่านักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่เลือกที่จะไม่
แสดงวจนกรรมเป็นส่วนมาก โดยให้เหตุผลว่าไม่ต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมกับเรื่องของผู้อื่น
โดยพบว่ายี่ถ้าเป็นสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว ผู้พูดจะยังไม่แสดงวจนกรรมเป็นจำนวน
มาก อีกทั้งยังนิยมแสดงวจนกรรมกับผู้ฟังที่สนิทสนมเท่านั้นในทั้งสถานการณ์ทั่วไปและ
สถานการณ์ส่วนตัว

ตารางความถี่ในการปรากฏของกลวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

กลวิธี	ชื่อสถานการณ์และสถานภาพทางสังคมของผู้บอกข่าวร้ายต่อผู้ฟัง										รวม	ร้อยละการปรากฏ
	เรื่องทั่วไป					เรื่องส่วนตัว						
	รถยนต์ของอาจารย์ฟัง (สูงกว่า)	ไอแพดของเพื่อนฟัง (เท่ากัน)	ไอแพดของเพื่อนสนิทฟัง (เท่ากัน)	โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องฟัง (ต่ำกว่า)	โน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทฟัง (ต่ำกว่า)	สัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย (สูงกว่า)	แฟนของเพื่อนนอกใจ (เท่ากัน)	แฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ (เท่ากัน)	แฟนของรุ่นน้องนอกใจ (ต่ำกว่า)	แฟนของรุ่นน้องที่สนิทนอกใจ (ต่ำกว่า)		
กลวิธีตรง: กลวิธีเดียว												
การบอกเล่าทั่วไป	3	6	5	4	8	4	3	3	2	3	41	10.25
กลวิธีตรง: กลวิธีรวม												
คำเรียกและการบอกเล่าทั่วไป	2	-	-	1	1	4	-	1	-	-	9	2.25
กลวิธีอ้อม : กลวิธีเดียว												
การแสดง ความไม่แน่ใจ	-	-	1	-	-	-	-	1	-	1	3	0.75
การถาม	-	-	1	-	-	-	-	2	-	-	3	0.75
การชักชวน	-	-	2	-	-	-	-	-	-	-	2	0.5
การสั่ง	-	-	-	-	-	-	-	2	-	1	3	0.75

การไม่บอกความจริง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	0.25
กลวิธีอื่น : กลวิธีร่วม																	
การบอกเล่าและ การแสดงความรู้สึก	3	2	1	-	-	1	1	-	-	-	-	-	-	-	-	8	2
การบอกเล่าและ การแนะนำ	8	-	2	-	-	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	12	3
การบอกเล่า และการตั้ง	1	-	6	-	4	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	12	3
การบอกเล่า และการถาม	-	-	3	-	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	5	1.25
การบอกเล่าและ การชักชวน	-	-	2	-	1	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	4	1
การบอกเล่าและ การเสนอความช่วยเหลือ	-	-	1	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	2	0.5
การแสดงความไม่แน่ใจและการถาม	1	-	-	-	-	-	-	-	-	3	-	-	-	-	-	4	1
การถามและการเตือน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	0.25

การเปรียบเทียบ การแสดงความคิดเห็น ไม่แน่ใจ และการแนะนำ	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	0.25
การออกเถ้า การแสดง ความรู้สึก และการแนะนำ	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	1	0.25
การแสดงความรู้สึก การออก เถ้า และการแสดงความรู้สึก	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	1	0.25
การปรากฏมากกว่า 3 วัจนกรรม	1	-	1	-	1	1	-	2	-	1	7	1.75
ไม่แสดงวัจนกรรม											263	65.75
รวม											400	100

จากการศึกษาเปรียบเทียบวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทย เป็นภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยมีกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา เกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะภาษาแม่ของนักศึกษาเกาหลีที่เรียน ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศด้วย ทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างพบลักษณะการใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่คล้ายคลึง กัน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางเปรียบเทียบลักษณะกลวิธีการบอกข่าวร้าย

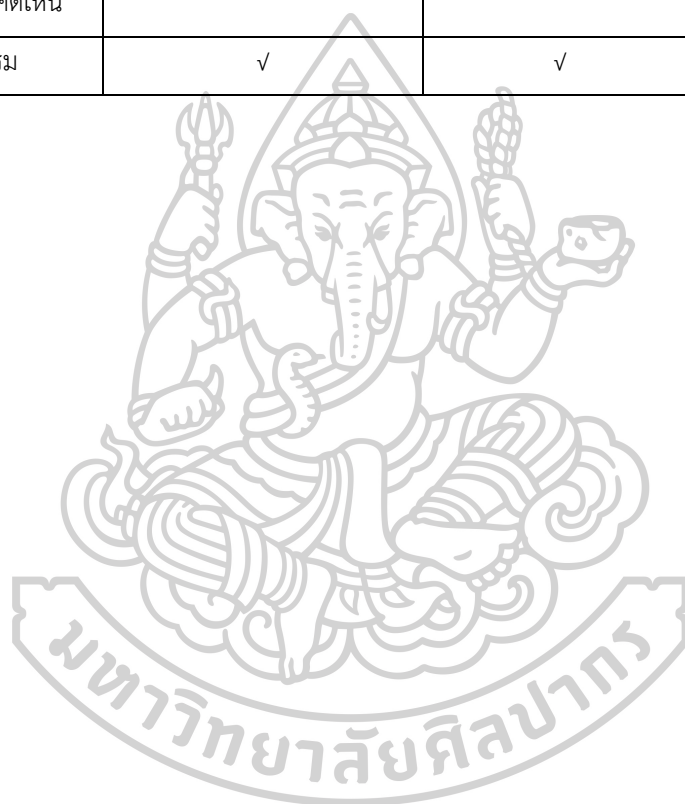
กลวิธีที่ปรากฏ	นักศึกษาเกาหลีที่เรียน ภาษาไทยเป็น ภาษาต่างประเทศ	นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ ภาษาไทยเป็นภาษาแม่	นักศึกษาเกาหลีที่ใช้ ภาษาเกาหลีเป็นภาษา แม่
แสดงวัจนกรรม			
การบอกเล่าทั่วไป	√	√	√
การบอกเล่าด้วยถ้อยคำ เฉพาะกลุ่ม	√	√	
คำเรียกขาน และการ บอกเล่าทั่วไป	√	√	√
คำเรียกขาน และการ บอกเล่าด้วยถ้อยคำ เฉพาะกลุ่ม	√	√	
การถาม	√	√	√
การแสดงความไม่แน่ใจ		√	√
การสั่ง	√		√
การเตือน		√	
การปลอบใจ		√	
การไม่บอกความจริง	√		√
การชักชวน			√
คำเรียกขาน และการ แสดงความไม่แน่ใจ	√		
คำเรียกขาน และการ แสดงความรู้สึก	√		

การบอกเล่า และการ ถาม	✓	✓	✓
การบอกเล่า และการ ซักชวน	✓		✓
การบอกเล่า และการ แนะนำ	✓	✓	✓
การบอกเล่า และการสั่ง	✓	✓	✓
การบอกเล่า และแสดง ความรู้สึก	✓	✓	✓
การถาม และการสั่ง	✓		
การถาม และ การเสนอ ความช่วยเหลือ	✓		
การถาม และ การแสดง ความไม่แน่ใจ	✓	✓	✓
การแสดงความไม่แน่ใจ และ การแสดงความรู้สึก	✓		
คำเรียก การบอกเล่า และ การสั่ง	✓		
การเรียกขาน การบอก เล่าและการถาม	✓		
การเรียกขาน การบอก เล่า การแสดงความรู้สึก และการสั่ง	✓		
การบอกเล่า การถาม และการแสดงความไม่ แน่ใจ	✓		
การแสดงความไม่แน่ใจ การถามและแนะนำ	✓		
การบอกเล่า และการ แสดงความไม่แน่ใจ		✓	✓

การเกริ่นนำ และการ ถาม		√	
การเตือน และการ แนะนำ		√	
การถาม และการแนะนำ		√	
คำเรียก การบอกเล่า และการชักชวน		√	
การแสดงความรู้สึก การ บอกเล่า และการแนะนำ		√	
การแสดงความรู้สึก การ บอกเล่า และการแสดง ความรู้สึก		√	
คำเรียก การแสดง ความรู้สึก การแสดง ความไม่แน่ใจ และการ แนะนำ		√	
คำเรียก การแสดงความ ไม่แน่ใจ การบอกเล่า และการแนะนำ		√	
คำเรียก การบอกเล่า การถาม และการแสดง ความไม่แน่ใจ		√	
ปรากฏรวม 4 มากกว่า 4 กลวิธี		√	
การบอกเล่า และการ แสดงความไม่แน่ใจ			√
การบอกเล่า และการ แนะนำ			√
การบอกเล่า และการสั่ง			√
การบอกเล่า และการ			√

ถาม			
การบอกเล่าและชักชวน			√
การบอกเล่าและเสนอ ความช่วยเหลือ			√
การแสดงความรู้สึก และ การบอกเล่า			√
การแสดงความไม่แน่ใจ และการถาม			√
คำเรียก เตือน และการ สั่ง			√
การบอกเล่า การแสดง ความไม่แน่ใจ และการ แนะนำ			√
บอกเล่า ความรู้สึก และ การแสดงความไม่แน่ใจ			√
บอกเล่า คำสั่ง และเสนอ ความช่วยเหลือ			√
คำเรียก การบอกเล่า และการแสดงความรู้สึก			√
การถาม การเตือน และ การบอกเล่า			√
คำเรียก การบอกเล่า และแนะนำ			√
คำเรียก การบอกเล่า และการแสดงความไม่ แน่ใจ			√
บอกเล่า การแสดง ความรู้สึก และการ แนะนำ			√
การแสดงความรู้สึก การ			√

บอกเล่า และการแสดง ความรู้สึก			
คำเรียก แสดงความไม่ แน่ใจ และการแนะนำ			√
คำเรียก บอกเล่า คำสั่ง และแสดงความคิดเห็น			√
อุทาน บอกเล่า แนะนำ และแสดงความคิดเห็น			√
ไม่แสดงวัจนกรรม	√	√	√

จากตารางข้างต้นจะพบว่าโดยรวมกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้กลวิธีทางภาษาการใช้เพื่อบอกข่าวร้ายในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน โดยทั้งสามกลุ่มเลือกใช้การบอกเล่าโดยตรง และใช้คำเรียกร่วมกับการบอกเล่าโดยตรงให้ผู้ฟังทราบข่าวร้ายที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ฟัง แต่มีความแตกต่าง คือ ในกลุ่มของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้น เลือกใช้คำเรียกได้มีลักษณะใกล้เคียงกับกับนักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยเห็นได้จากลักษณะการใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่มในการเรียกแทนตนเองกับผู้ฟังขณะที่บอกเล่าข่าวร้าย เช่น มึง (แทนผู้ฟัง), กู (แทนผู้พูด), น้อง (แทนสุนัข) ในขณะที่นักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่จะใช้เพียงคำเรียกทั่วไป เช่น 교수님 (อาจารย์), 후배 (น้อง)

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มยังใช้กลวิธีอ้อม เพื่อลดความรุนแรงของเหตุการณ์ข่าวร้าย รวมถึงหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวข่าวร้ายนั้นโดยตรงในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่จะเห็นได้ชัดว่าในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จะไม่มีการใช้ประโยคคำสั่งเพียงอย่างเดียวเพื่อบอกข่าวร้าย แต่ในกลุ่มของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและกลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่นั้นกลับมีกลวิธีสั่งเพื่อบอกข่าวร้ายแก่ผู้ฟัง นอกจากนี้จะพบว่านักศึกษาเกาหลีทั้งสองกลุ่มยังมีการเลือกใช้กลวิธีไม่บอกความจริงทั้งสองกลุ่ม โดยไม่พบกลวิธีการไม่บอกความจริงในกลุ่มนักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

ในส่วนของกลวิธีร่วมพบว่าทั้งสามกลุ่มตัวอย่างมีการเลือกใช้กลวิธีต่าง ๆ ประกอบร่วมกันเพื่อบอกข่าวร้ายในลักษณะที่คล้ายกัน แต่ในบริบทของภาษาไทย ประเทศไทยและวัฒนธรรมไทย จะเห็นได้ว่ากลุ่มนักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จะเลือกใช้การแสดงความรู้สึกของผู้พูดเพื่อบอกข่าวร้ายร่วมด้วยหลายครั้งในการบอกเล่า เช่น ใช้การแสดงความรู้สึกเสียใจ ตามด้วยการบอกเล่า และจบท้ายประโยคด้วยการแสดงความรู้สึกอีกครั้ง และพบการใช้ภาษาลักษณะนี้ในกลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ ในบริบทภาษาเกาหลี สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี แต่ไม่พบลักษณะเช่นนี้ในกลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย นอกจากนี้ยังพบว่าในกลุ่มที่อยู่ในบริบทสังคมและวัฒนธรรมของตนเองนั้นจะสามารถเลือกใช้กลวิธีหลายกลวิธีประกอบร่วมกันเพื่อบอกข่าวร้าย เป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่ออยู่ในสังคมและวัฒนธรรมของตนเองทำให้สามารถเลือกใช้กลวิธีทางภาษาได้อย่างเข้าใจมากกว่า โดยจะศึกษาในบทต่อไป

บทที่ 4

การถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่ของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทย เป็นภาษาต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์ทฤษฎีทางภาษาที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้เพื่อบอกข่าวร้ายในภาษาไทย พบการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่มาสู่ภาษาไทยที่เป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ 2 แบบ ได้แก่ การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์ และการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม ดังนี้

4.1 การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์

แจ๊ค ซี. ริชาร์ด กล่าวไว้ว่าการถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์ คือ การนำรูปแบบลักษณะบางประการในภาษาหนึ่ง ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาหนึ่ง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การถ่ายโอนเชิงลบ และการถ่ายโอนเชิงบวก (Jack C. Richard, 1971 อ้างถึงใน จ้าว เฉวีย, 2555)

4.1.1. การถ่ายโอนเชิงลบ แจ๊ค ซี. ริชาร์ด (Jack C. Richard) ได้ให้ความหมายว่าหมายถึงการนำรูปแบบหรือกฎของภาษาแม่มาใช้กับการเรียนภาษาเป้าหมาย แต่รูปแบบหรือกฎนั้นไม่เหมาะสม ไม่ถูกต้อง ส่งผลต่อการเรียนรู้ ทำให้เกิดข้อผิดพลาด (จ้าว เฉวีย, 2555) **ได้แก่**

4.1.1.1. ถ้อยคำที่เลือกใช้ หมายถึง ลักษณะถ้อยคำที่นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเลือกใช้ถ้อยคำในภาษาไทยเพื่อบอกข่าวร้าย

1) คำเรียกหรือคำสรรพนาม

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเมื่อใช้ภาษาไทยบอกข่าวร้าย จะเลือกใช้สรรพนามที่สุภาพ ได้แก่ ดิฉัน ฉัน ผม หนู เพื่อแทนผู้พูดเอง และใช้คำสรรพนาม เธอ น้อง เพื่อน แทนผู้ฟังแทบจะทั้งหมด ถึงแม้ว่าจะมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกันและสามารถใช้สรรพนามที่เป็นกันเองได้ คาดว่าเกิดจากอิทธิพลจากภาษาแม่ เนื่องจากในภาษาเกาหลีมีคำสรรพนามที่ไม่หลายหลากเหมือนกับคำสรรพนามภาษาไทย และเกิดจากความไม่ชำนาญภาษาไทยมากนัก จึงเลือกที่จะนำคำสรรพนามในภาษาเกาหลีมาแปลเป็นสรรพนามในภาษาไทย

คำสรรพนามในภาษาเกาหลีนั้น มีดังนี้ บุรุษที่ 1 สำหรับแทนตัวเอง คือ 저 (ฉัน) แทนผู้พูดเมื่อสนทนากับผู้ฟังที่สถานภาพสูงกว่า และ 나 (ฉัน) แทนผู้พูดเมื่อสนทนากับผู้ฟังที่สนิทสนมกันหรือ

สถานการณ์ต่ำกว่า ในขณะที่ภาษาไทยมีคำสรรพนามเพื่อแทนผู้พูดจำนวนมาก เช่น ดิฉัน ฉัน ผม มึง กู ดังนั้นเมื่อคำสรรพนามในภาษาเกาหลีมีคำสรรพนามที่ไม่หลากหลายเหมือนกับคำสรรพนามในภาษาไทย จึงทำให้เมื่อใช้ภาษาไทยก็ยังคงเลือกใช้คำสรรพนามที่พบเห็นได้ทั่วไปและสุภาพ ไม่ใช้สรรพนาม มึง กู แม้จะสนทนากับเพื่อนหรือรุ่นน้องที่สนิทสนมกันก็ตาม

ตารางคำสรรพนามในภาษาเกาหลีและภาษาไทย

คำสรรพนาม	ภาษาไทย	ภาษาเกาหลี
บุรุษที่ 1	(ทางการ) ดิฉัน กระผม (ไม่เป็นทางการ) ฉัน ผม พวกเรา (เป็นกันเอง) กู ข้า พวกกู	(ทางการ/สุภาพ) 저 (ฉัน) 저희 (พวกเรา) (เป็นกันเอง) 나 (ฉัน) 우리 (พวกเรา)
บุรุษที่ 2	(ทางการ) คุณ (ไม่เป็นทางการ) คุณ เธอ (เป็นกันเอง) มึง เอ็ง	(ทางการ) 당신 (คุณ/ท่าน) (เป็นกันเอง) 너 (เธอ)
บุรุษที่ 3	(ทางการ) เขา ท่าน (ไม่เป็นทางการ) เขา (เป็นกันเอง) คนนั้น	(ทางการ) 당신 (ไม่เป็นทางการ) 너 (เธอ) 그녀 (ผู้หญิงคนนั้น) (เป็นกันเอง) 그녀 (นั่งนั้น)

ตัวอย่างการใช้คำเรียก หรือ คำสรรพนามของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จะเห็นได้ว่าผู้พูดชาวไทยจะใช้คำเรียกหรือคำสรรพนามที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ความสัมพันธ์ สถานการณ์ หรือกาลเทศะได้อย่างเป็นธรรมชาติ ดังตัวอย่าง

- (1) น้องโดนรถชนครับ
- (2) คือหนูเห็นน้องโดนรถชนเมื่อกี้ น้องนอนนิ่งเลย
- (3) อาจารย์คะ หนูเห็นรถอาจารย์ถูกชน แต่คนชนหนีไปแล้วค่ะ

ในกรณีข้างต้นที่ผู้ฟังเป็นอาจารย์ที่มีความอาวุโสมากกว่า ผู้พูดจะเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพแทนตนเอง คือ หนู และใช้คำว่า อาจารย์ เรียกผู้ฟัง พร้อมทั้งมีคำลงท้าย ครับ/ค่ะ นอกจากนี้ยังมีการเรียกสัตว์เลี้ยงของอาจารย์ที่อาจารย์กำลังตามหาว่า น้อง อีกด้วย

- (4) เธอคือเรามีอะไรอยากบอก คือเราเห็นแฟนเธอไปเดทกับคนอื่นอะ

- (5) แก มีคนทำไอแพดแกพัง แต่เขาหนีไปแล้ว
- (6) เธอ เราเห็นมีคนทำไอแพดเธอพังแต่เขาหนีไปแล้วค่ะ
- (7) มีคนทำไอแพดแกพังอะ แต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร
- (8) น้องคะ พี่เห็นมีคนทำโน้ตบุ๊กน้องพัง แต่เค้าหนีไปแล้วอะ
- (9) หนู พี่เห็นมีคนทำไอแพดของหนูพัง แต่มันหนีไปแล้วอะ
- (10) โน้ตบุ๊กพังแล้ว ใช้นั้นมันทำแล้วหนีไปแล้วอะ
- (11) มีคนทำไอแพดมึงพังแต่คนทำหนีมึงไปแล้ว

ในกรณีข้างต้นจะเห็นว่าผู้พูดได้สนทนากับผู้ฟังที่เป็นเพื่อน รุ่นน้องที่มีสถานภาพความเท่าเทียมกัน และอาวุโสน้อยกว่า ตามลำดับ จึงทำให้ใช้คำเรียกที่เป็นกันเอง โดยแทนตัวผู้พูดเองว่า เรา พี่ และแทนผู้ฟังว่า น้อง หนู และไม่มีคำลงท้าย ครับ/ค่ะ

ตัวอย่างการใช้คำเรียก หรือ คำสรรพนามของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

- (1) 너의 아이패드가 망가졌어. 그리고 아이 패드를 망가뜨린 사람은

ของเธอ ไอแพด พังแล้ว และ ไอแพด ที่ทำ คนที่

이미 도망갔어.

แล้ว หนี (คำแปล)

ไอแพดของเธอพังแล้ว และคนที่ทำไอแพดพังหนีไปแล้ว (ความหมายในภาษาไทย)

- (2) 친구야, 너의 아이패드가 망가진 걸 보았다. 범인은 도망갔어.

เพื่อน ไอแพดของเธอ ดูเหมือนจะพังแล้ว คนร้าย หนีไปแล้ว

범인은 검은 옷을 입고 있었다.

คนร้าย สีดำ เสื้อ สวมใส่ (คำแปล)

เพื่อน ไอแพดของเธอเหมือนจะพังแล้ว คนร้ายใส่เสื้อสีดำหนีไปแล้ว (ความหมายในภาษาไทย)

- (3) 교수님 제가 교수님의 강아지가 치어는 죽는 것을 봤습니다.

อาจารย์ ฉันทน์ ของอาจารย์ สุนัข ถูกชนตาย เห็น (คำแปล)

อาจารย์คะ ฉันเห็นสุนัขของอาจารย์ถูกรถชนตาย (ความหมายในภาษาไทย)

(4) ○ ○ 아 누가 너의 노트북을 망가뜨리고 도망갔어.

(ชื่อ) ใคร โน้ตบุ๊กของเธอ พังและ หนีไปแล้ว (คำแปล)

(ชื่อ) ใครทำโน้ตบุ๊กของเธอพังและหนีไปแล้ว (ความหมายในภาษาไทย)

(5) 누가 너 아이패드 건들던데?

ใคร ไอแพดของเธอ แตะต้อง (คำแปล)

เห็นมีใครมาแตะต้องไอแพดของเธออะ? (ความหมายในภาษาไทย)

(6) 야.. 너 애인 좀 바람피는 것 같은데.

นี่ แฟนของเธอ นิดหน่อย นอกใจ น่าจะ (คำแปล)

นี่ แฟนเธอน่าจะนอกใจนะ (ความหมายในภาษาไทย)

(7) 내가 언제, 어디서 친구의 아이패드가 고장 난 걸 발견하고

ฉันทน์ เมื่อวาน, ที่ไหน(สักที่) ไอแพดของเพื่อน พัง พบเจอและ

범인은 도망간 것 같다.

คนร้าย หนี ดูเหมือนว่า (คำแปล)

เมื่อวาน ฉันทน์พบว่าไอแพดของเพื่อนพังและคนร้ายดูเหมือนว่าหนีไป (ความหมายในภาษาไทย)

(8) 후배의 노트북이 고장 났고 범인은 도망간 것 같다.

ของน้อง โน้ตบุ๊ก พังและ คนร้าย ดูเหมือนว่าหนีไป (คำแปล)

โน้ตบุ๊กของน้องพังและดูเหมือนว่าคนร้ายหนีไป (ความหมายในภาษาไทย)

ตัวอย่างการใช้คำเรียก หรือ คำสรรพนามของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

- 1) อาจารย์คะ หนูมองเห็นว่าสุนัขที่อาจารย์ตามหาถูกรถชนจนเสียชีวิตแล้วค่ะ
- 2) อาจารย์ครับ ผมเห็นสุนัขที่หายไปถูกรถชนและเสียชีวิต
- 3) คุณ ไอแพดของคุณเสีย
- 4) (ชื่อ), ไอแพดของเธอเสียหายแล้ว คนที่ทำให้ไอแพดเสียหายได้หนีไปแล้ว
- 5) เธอ เราได้เห็นแฟนเธอไปออกเดทกับคนอื่น
- 6) น้องคะ พี่นินาเห็นแฟนของน้องกำลังออกเดทกับคนอื่น
- 7) เพื่อน คนไม่ดีนี้ทำของมึงพัง

ในกรณีข้างต้นที่ผู้ฟังเป็นอาจารย์ที่มีความอาวุโสมากกว่า ผู้พูดจะเลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพแทนตนเอง คือ หนู และใช้คำว่า อาจารย์ เรียกผู้ฟัง พร้อมทั้งมีคำลงท้าย ครับ/ค่ะ เหมือนกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็ยภาษาแม่ แต่ก็ยังมีความไม่เป็นธรรมชาติ คือ ใช้คำว่า เสียชีวิต และไม่มีคำลงท้ายอย่างสุภาพ ในตัวอย่างที่ (2)

ในกรณีข้างต้นจะเห็นว่าเมื่อผู้พูดได้สนทนากับผู้ฟังที่เป็นเพื่อน รุ่นน้องที่มีสถานภาพความเท่าเทียมกัน และอาวุโสน้อยกว่า ตามลำดับดังตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้ใช้คำสรรพนามเรียกผู้ฟัง ได้แก่ คุณ เธอ น้อง เพื่อน หรือเรียกด้วยชื่อ ซึ่งพบว่าเป็นมีลักษณะที่คล้ายกับว่าจะแปลตรงมาจากภาษาแม่ ซึ่งก็คือภาษาเกาหลีและนำมาใช้ในภาษาไทย

การเลือกใช้คำสรรพนามโดยเลือกใช้การแปลจากภาษาแม่ คือ ภาษาเกาหลี มายังภาษาไทย เป้าหมาย คือ ภาษาไทย อาจส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ ทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย

2) คำเฉพาะกลุ่มหรือคำสแลง

นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่เมื่อต้องบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบมักจะมีการใช้ถ้อยคำสแลงที่เป็นรู้กันเองในกลุ่มผู้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่เช่นกัน เช่นคำว่า โดนยำ ที่หมายถึงการถูกทำให้พัง เสียหาย ในขณะที่นักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจะยังไม่สามารถใช้คำสแลงในภาษาไทยได้ แต่จะพบลักษณะการแปลคำสแลงในภาษาเกาหลีและนำมาใช้เป็นภาษาไทยแทน ดังตัวอย่าง

- 1) มิ่ง ไอแพกมิ่งซิดแล้ว อีคนทำจู้กหนีไปแล้ว
- 2) มิ่ง ไอแพคมิ่งโดนย่าอะ แล้วแม่งหนีไปแล้ว

ในกลุ่มนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่นั้นจะมีการใช้คำที่เปรียบเทียบให้เห็นภาพและรู้จักกันในกลุ่ม เช่น ซิด ที่หมายถึง ตายหรือเสียหาย โดนย่า หมายถึง โดนทำให้พัง จู้ก หมายถึง วิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

ตัวอย่างการใช้คำสแลงของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

- 1) 교수님,,이 강아지 맞나요,,? 제가 발견했을 땐 무지개강을 건넜었어요,,

อาจารย์ ใช้หมาตัวนี้ไหมคะ? ตอนที่ฉันทเจอ มันข้ามสะพานสายรุ้งไปแล้วคะ (คำหมายในภาษาไทย)

ในตัวอย่างผู้พูดได้บอกอาจารย์ซึ่งเป็นผู้ฟังว่า “발견했을 땐 무지개강을 건넜었어요” ตอนที่ฉันทเจอ มันข้ามสะพานสายรุ้งไปแล้วคะ ที่มีความหมายว่า สุนัขของอาจารย์ตายแล้ว

จากตัวอย่างพบว่านักศึกษาเกาหลียังคงใช้คำเฉพาะกลุ่ม ได้แก่ หมาข้ามสะพานสายรุ้ง ที่หมายถึง หมาตาย ซึ่งเป็นการแปลตรงตัวมาจากในภาษาเกาหลีที่ใช้เมื่อพูดถึงสัตว์เลี้ยงตาย ในขณะที่นักศึกษาไทยจะใช้ถ้อยคำสแลงหรือถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม เช่น มิ่ง กู โดนย่า กับบุคคลที่มีความสนิทสนม มีสถานภาพเท่าเทียมกัน หรือผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะเห็นได้ว่านักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศยังไม่สามารถใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่มหรือคำสแลงเหมือนกับนักศึกษาไทยในบริบทสังคมไทยได้อย่างถูกต้อง จึงอาจทำให้เกิดผลกระทบด้านลบในการติดต่อสื่อสาร เช่น เพื่อนคนไทยอาจจะไม่เข้าใจว่าทำไมถึงเว้นระยะห่างทางความสัมพันธ์

3) คำสุภาพ

ประเทศไทยและประเทศเกาหลีใต้เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในทวีปเอเชียเหมือนกัน อาจจะดูคล้ายคลึงกันในเรื่องของการให้ความสำคัญเรื่องความอาวุโส แต่ในภาษาเกาหลีนั้นมีระดับภาษาที่เป็นคำสุภาพ 5 ระดับ ได้แก่ ทางการ กิ่งทางการ ไม่เป็นทางการ เป็นกันเอง และไม่สุภาพ ผ่านทางระบบไวยากรณ์ และให้ความสำคัญกับระดับภาษาและกาลเทศะมากกว่าภาษาไทย

ตัวอย่างการใช้คำลงท้ายเพื่อแสดงความสุภาพเมื่อสนทนากับผู้อาวุโสกว่าของกลุ่ม
ตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

- 1) น้องโดนรถชนครับ
- 2) คือหนูเห็นน้องโดนรถชนเมื่อกี้ น้องนอนนิ่งเลย
- 3) อาจารย์คะ หนูเห็นรถอาจารย์ถูกชน แต่คนชนหนีไปแล้วค่ะ

ในกรณีข้างต้นที่ผู้ฟังเป็นอาจารย์ที่มีความอาวุโสมากกว่า ผู้พูดจะเลือกใช้คำที่สุภาพแทนตนเอง คือ หนู และใช้คำว่า อาจารย์ เรียกผู้ฟัง พร้อมทั้งมีคำลงท้าย ครับ/ค่ะ ในสถานการณ์อื่น ๆ ที่ผู้พูดชาวไทยคุยกับเพื่อน หรือรุ่นน้องที่สนิทสนมจะใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่มมีคำไม่สุภาพ เช่น

- (1) โน้ตบู้คั้งแล้ว ไอ้นั้นมันทำแล้วหนีไปแล้วอะ
- (2) มีคนทำไอแพดมึงพังแต่คนทำหนีมึงไปแล้ว

ในขณะที่หากสนทนากับเพื่อนหรือรุ่นน้องที่ไม่สนิทสนมกันจะมีความสุภาพมากกว่า เช่น

- (1) มีคนทำไอแพดแกพังอะ แต่ไม่รู้ว้าใคร
- (2) น้องคะ พี่เห็นมีคนทำโน้ตบู้คั้งพัง แต่เค้าหนีไปแล้วอะ

ตัวอย่างการใช้คำลงท้ายเพื่อแสดงความสุภาพเมื่อสนทนาของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาว
เกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

- 1) อาจารย์ครับ ใครทำรถเสียแล้วหนีไปไม่รู้ครับ
- 2) อาจารย์คะ ดิฉันมองเห็นว่ามีคนทำรถเสียค่ะ ผู้กระทำความผิดหนีไปค่ะ
- 3) (เพื่อน ๆ) คะ ดิฉันเห็นว่าคนหนึ่งทำให้ไอแพดของคุณเสียหายแล้วหนีไปค่ะ
- 4) น้องคะ ฉันเห็นคนร้ายทำโน้ตบู้คั้งค่ะ เราได้บันทึกลักษณะและมูมมองของอันซั๊บแล้วเราจะให้ข้อมูลคุณ
- 5) น้องคะ พี่รีงพบว่าแฟนของน้องไปเดทกับคนอื่นค่ะ

ในกรณีข้างต้นไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นใคร ผู้พูดชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศก็เลือกใช้ถ้อยคำที่สุภาพแทนตนเอง คือ ดิฉัน ฉัน หรือชื่อของตนเอง ได้แก่ พริ่ง และใช้คำว่า อาจารย์ น้อง เรียกผู้ฟัง พร้อมทั้งมีคำลงท้าย ครับ/ค่ะ บ่อยครั้ง

ตัวอย่างการใช้คำลงท้ายเพื่อแสดงความสุภาพเมื่อสนทนากับผู้อาวุโสกว่าของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ แบ่งระดับภาษาเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ทางการ กึ่งทางการ ไม่เป็นทางการ เป็นกันเอง และไม่สุภาพ

ทางการ

1) 어떤 사람이 교수님의 차를 들이받고 도망쳤습니다.

ไหน คน ของอาจารย์ รถ ชนและ หนีไป (คำแปล)

คนไหนไม่รู้ชนรถของอาจารย์และหนีไป (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ㅁ/습니다 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลีที่สุภาพ และยังสามารถเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았- หลังคำกริยาก่อนเติม ㅁ/습니다 เช่น 도망치다 (หนี) + 았 (แสดงอดีต) + 습니다 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็นคำว่า 도망쳤습니다.

2) CCTV를 꼭 다시 확인해보시라.

กล้องวงจรปิด ต้อง อีก เช็คดู (ความหมาย)

ต้องเช็คกล้องวงจรปิดอีกครั้ง (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างพบว่าผู้พูดได้สั่งให้อาจารย์ของตนไปดูกล้องวงจรปิด โดยมีการใช้ไวยากรณ์การแสดงคำสั่ง คือคำกริยา+라 ได้เป็นคำว่า 확인해보다 (ลองเช็คดู) +ㅁ+라 โดยมี -ㅁ- เพิ่มเข้ามาเพื่อแสดงความสุภาพโดยยกย่องประธานของประโยค ได้แก่ อาจารย์

กึ่งทางการ

안녕하십니까 교수님, 제가 방금 어떤 사람이 차를 고장내는 걸
 สวัสดี อาจารย์, ฉัน เมื่อก็ ไหน คน รถยนต์ ทำให้เสีย สิ่ง
 봤는데요, 혹시 저 차가 교수님 차인가요??
 เห็น คือว่า ฉัน รถยนต์ ของอาจารย์ รถยนต์ใช้ใหม่

สวัสดีครับอาจารย์ เมื่อก็ผมเห็นคนทำรถพัง ไม่ทราบว่ารถคันนั้นคือรถของอาจารย์หรือเปล่าครับ?

จากตัวอย่างชาวเกาหลีใต้ใช้กลวิธีการบอกเล่าสิ่งที่พบเห็นและตั้งคำถามเพื่อให้ผู้ฟังรู้สึก
 สะกิดใจว่าทรัพย์สินของผู้ฟังได้รับความเสียหายแทนการบอกเล่าโดยตรง ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยค
 บอกเล่า “สวัสดีครับอาจารย์ เมื่อก็ผมเห็นคนทำรถพัง” เพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ทราบ
 สังเกตได้จาก 안녕하세요 교수님, 제가 방금 어떤 사람이 차를 고장내는 걸
 봤는데요 ที่มีการใช้ 안녕하세요 คือการนำกริยา 안녕 하다 (สวัสดี) + 시니까 (คำลงท้าย
 แบบสุภาพมาก) และใช้ไวยากรณ์ คำกริยาเห็น 보다 + 았 (แสดงอดีต) + ㄴ/ 는데 + 요 (แสดง
 ความสุภาพ) ได้เป็น 봤는데요 ที่ใช้เมื่อประโยคก่อนหน้ากลายเป็นภูมิหลังของประโยคถัดมา
 และใช้ไวยากรณ์ คำนาม 이/가 + ㄴ/ 가요 โดยนำ 차 (รถยนต์) + 이 (คำชี้แสดงหน้าที่ประธานของ
 ประโยค) + ㄴ/ 가 + 요 (แสดงความสุภาพ) ได้เป็น 차인가요? เพื่อถามว่าใช้คำนามนั้นไหม อย่าง
 สุภาพ

ไม่เป็นทางการ

1) 누가 네 아이 패드를 망가뜨리고 도망쳤어.

ใคร ของเธอ ไอแพด พังและ หนีไปแล้ว (คำแปล)

ใครทำไอแพดของเธอพังและหนีไปแล้ว (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิท
 ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+ㅏ/ㅑ/ㅓ ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยค
 บอกเล่าของภาษาเกาหลีที่ใช้สำหรับผู้พูดและผู้ฟังที่มีสถานทางสังคมหรือความอาวุโสเท่าเทียม

กัน และยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็น
เรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -있- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/여 เช่น 도망가다 (หนี) +
있 (แสดงอดีต) + 아 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่าที่สุภาพ) ได้เป็นคำว่า 도망갔어.

2) 나 너의 여자친구가 다른 사람과 데이트 하는 것을 보았어.

ฉัน แฟนสาวของเธอ กับคนอื่น เดต ดูเหมือนว่า

슬플 걸 알려줘야 한다고 생각해.

เศร้า สิ่งที่จะ รู้แต่ ต้องบอก คิดว่า

ฉันเห็นแฟนของเธอดูเหมือนว่าเดตกับคนอื่น รู้ว่าเป็นสิ่งที่เศร้าแต่คิดว่าต้องบอก

เป็นกันเอง

3) 너의 애인이 다른 사람과 데이트하고 있구나.

แฟนของเธอ กับคนอื่น เดตอยู่

แฟนของเธอเดตกับคนอื่นอยู่

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิท
ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+아/어/여 요 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยค
บอกเล่าของภาษาเกาหลีที่ตัด 요 ออก เพราะว่าผู้ฟังกับผู้พูดสนิทสนมกัน และยังเห็นได้อีกว่ามี
การใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการ
เติม -있- หลังคำกริยาก่อนเติม 아/어/여 요 เช่น 보다 (เห็น) + 있 (แสดงอดีต) + 아/어/여
(คำลงท้ายประโยคบอกเล่า) ได้เป็นคำว่า 보았어

생각하다 (คิด) + 있 (แสดงอดีต) + 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่า) ได้เป็นคำว่า
생각해

데이트하고 있구나 ในตัวอย่างข้างต้น คือ 데이트하다 +고 있다 + 구나
 데이트하다 เป็นคำกริยาหมายความว่า เดต ตามด้วย 고 있다 ที่แสดงกาลว่า “กำลัง...” และ
 ตามด้วย 구나 ที่ใช้ลงท้ายประโยคในระดับภาษาที่เป็นกันเองและใช้กับผู้ฟังที่มีความสนิทสนม
 หรืออายุน้อยกว่าผู้พูด

4) 네 애인이 다른 같이 있는 것 같던데 알고 있어?

แฟนของเธอ คนอื่น อยู่ด้วยกันกับ เหมือน รู้ไหม? (คำแปล)

แฟนของเธออยู่ด้วยกันกับคนอื่น รู้ไหม? (ความหมายในภาษาไทย)

5) 한 번 확인해보는 게 어때?

ลอง เช็คดู เป็นไง? (คำแปล)

ลองเช็คดูดีไหม? (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนสนิท
 ทราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+아/어/여요 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยค
 บอกเล่าของภาษาเกาหลีที่ตัด 요 ออก เพราะว่าผู้ฟังกับผู้พูดสนิทสนมกัน เช่น 듣다 (ฟัง) +
 아/어/여 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่า) ได้เป็นคำว่า 들어

알고 있다 (รู้) + 아/어/여 = 알고 있어?

어떻다 (อย่างไร) + 아/어/여 = 어때?

6) 니 애인 다른 사람이랑 데이트하는 것 같던데

แฟนของเธอ กับคนอื่น เดต เหมือนจะ (คำแปล)

เห็นแฟนเธอน่าจะกำลังเดตกับคนอื่นนะ (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างข้างต้นในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว ผู้พูดชาวเกาหลีได้บอกเล่าข่าวร้ายโดย
 การแสดงความไม่แน่ใจ โดยปรากฏการใช้ไวยากรณ์ คำกริยา+던 데? และ 거 같은데 ที่มี
 ความหมายว่าเหมือนจะ... เพื่อแสดงความไม่แน่ใจทั้ง ๆ ที่ผู้พูดทราบเกี่ยวกับสถานการณ์นั้นเป็นอย่างดี

ดี มีข้อสังเกตว่าในกรณีที่เป็นเรื่องส่วนตัวนั้นจะพบว่าผู้พูดชาวเกาหลีใช้การบอกเล่าข่าวร้ายโดยแสดงความไม่แน่ใจจำนวนมาก อาจเกิดจากธรรมชาติของชาวเกาหลีที่มักจะใช้การไม่แน่ใจเพื่อบอกเล่าเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง

ไม่สุภาพ

너의 애인이 다른 사람과 같이 있는 것을 봤다.

แฟนของเธอ กับคนอื่น กับ อยู่ เห็น (คำแปล)

เห็นแฟนของเธออยู่กับคนอื่น (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างพบว่า ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นรุ่นน้องที่สนิททราบทันที สังเกตได้จากการใช้ ไวยากรณ์ คำกริยา+다/는다 ที่ใช้ต่อท้ายคำกริยาในประโยคบอกเล่าของภาษาเกาหลี เพราะว่าผู้ฟังกับผู้พูดสนิทสนมกัน และผู้พูดมีความอาวุโสน้อยกว่าผู้พูด และยังเห็นได้อีกว่ามีการใช้กาลแสดงอดีตในประโยคเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ที่บอกนั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ด้วยการเติม -았- หลังคำกริยาก่อนเติม 다/는다 เช่น 보다 (เห็น) + 았 (แสดงอดีต) + 다/는다 (คำลงท้ายประโยคบอกเล่า) ได้เป็นคำว่า 봤다.

จากการเปรียบเทียบลักษณะข้างต้นพบว่าเป็นการถ่ายโอนทางภาษาเชิงลบ เนื่องจากนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้ภาษาไทยตามระดับความสุภาพในภาษาแม่ คือ ภาษาเกาหลี ส่งผลให้ผู้ฟังที่ใช้ภาษาไทย หรือภาษาเป้าหมายของนักศึกษาเกาหลีเกิดความรู้สึกที่ไม่ค่อยเข้าใจว่าทำไมสถานการณ์เท่าเทียมกันยังใช้ภาษาในลักษณะที่สุภาพมากหรือเป็นทางการซึ่งเกิดจากการนำอิทธิพลจากภาษาแม่มาใช้

3) กลุ่มคำที่มักใช้ร่วมกัน (Collocation words)

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับกลุ่มที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่นั้นใช้ภาษาในลักษณะเดียวกัน คือ มีถ้อยคำที่จัดเป็นกลุ่มคำที่มักใช้ร่วมกัน (Collocation words) ภาษาเกาหลี โดยที่กลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยบอกข่าวร้ายนั้นจะแปลกลุ่มคำเหล่านั้นจากภาษาเกาหลีมาเป็นภาษาไทย เช่น

1) อาจารย์ครับ ผมเจอคนร้ายทำลายรถอาจารย์แล้วหนีไปครับ

2) 교수님의 차량이 모르는 사람에 의해 훼손되었습니다. 제가

ของอาจารย์ รถ ที่ไม่รู้ คน ทำลาย ฉันทัน

주변에 있었으니 제대로 보니 못했으니 일단 신고하는데 좋겠어요.

บริเวณนั้น เพราะว่าอยู่ อย่างพอดี เพราะว่าเห็น ไม่ ถ้าบอก น่าจะดี (คำแปล)

คนไหนไม่รู้ทำลายรถของอาจารย์ ฉันทันอยู่บริเวณนั้นพอดีแต่ไม่เห็นคนทำ ถ้าบอกไว้ก่อนน่าจะ

ดี (ความหมายในภาษาไทย)

ซึ่งการใช้กลุ่มคำที่มักใช้ร่วมกันที่แปลมาจากภาษาเกาหลีนั้นอาจทำให้เกิดผลกระทบด้านลบ คือ อาจเกิดการสื่อสารที่ความหมายคลาดเคลื่อนไปจากความจริง เช่น รถยนต์ถูกทำลาย เมื่อผู้ฟังฟัง แล้วอาจจะรู้สึกว่าได้รับความเสียหายรุนแรงมาก นอกจากนี้ยังไม่เป็นธรรมชาติตามการใช้ภาษาไทยที่มีการใช้ถ้อยคำที่มักใช้เป็นกลุ่มคำเช่นกัน

5) ถ้อยคำแสดงความรู้สึก

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศได้ใช้ถ้อยคำแสดงความรู้สึก “เสียใจที่ต้องบอก...” “ขอโทษที่ต้องบอก...” ก่อนที่จะบอกข่าวร้าย หรือบอกข่าวร้ายแล้วใช้ถ้อยคำ “ขอโทษ” ไว้ท้ายประโยค เช่นเดียวกับกับผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทย ได้ก็ใช้ถ้อยคำลักษณะดังกล่าว “정말 말씀드리기 죄송하지만...” (ขอโทษที่จะต้องบอกว่า...) “...정말 죄송합니다” (... ขอโทษจริง ๆ) ในสถานการณ์การณ์ที่สัต์ว์เลี้ยงของอาจารย์ตาย โดย ถ้อยคำลักษณะนี้แตกต่างจากคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่ตำแหน่งของคำ ดังนี้

ตัวอย่างการใช้คำแสดงความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็น

ภาษาแม่

- 1) เสียใจด้วยครับอาจารย์ น่องไปสบายแล้วครับ
- 2) อาจารย์คะสุนัขของอาจารย์ที่อาจารย์ตามหาอยู่หนูทราบข่าวมาว่าน่องโดนรถชน เสียชีวิตแล้วค่ะ ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะอาจารย์
- 3) อาจารย์คะ เสียใจด้วยนะคะ แต่ว่าสุนัขที่อาจารย์ตามหามันถูกรถชนเสียชีวิตแล้วค่ะ

- 4) หมูมีข่าวแจ้งให้อาจารย์ทราบค่ะ หมูพบสุนัขของอาจารย์แล้วนะคะแต่น้องถูกรถชน เสียชีวิตแล้วค่ะ หมูขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ
- 5) น้องไปแล้วค่ะอาจารย์ เสียใจด้วยจริง ๆ ค่ะ
- 6) ขอโทษนะที่ต้องพูดแบบนี้แต่คิดว่าควรที่จะบอกวันนั้นเห็นแฟนมึงอยู่กับคนอื่น
- 7) แก่ ชั้นขอโทษจริงๆ นะ มันมีคนทำไอแพดแกพังแล้วก็หนีไปเลย
- 8) มึง กูขอโทษ มันมีคนทำไอแพดมึงพังอะ แล้วมันหนีไปแล้วด้วย
- 9) ขอโทษนะ รีบไปดูไอแพดแกแล้วไปเช็คกล้องวงจรปิดใหม่ ไม่รู้คนทำมันหนีไปถึงไหนแล้วอะ
- 10) คนทำหนีไปแล้วอะ เรียกไว้ไม่ทัน ขอโทษด้วยนะ
- 11) พี่เห็นคนทำหนีไป เรียกไว้ไม่ทัน ขอโทษด้วยนะ
- 12) ขอโทษนะที่ต้องพูดแบบนี้แต่คิดว่าควรที่จะบอกวันนั้นเห็นแฟนมึงอยู่กับคนอื่น
- 13) หมู พี่ขอโทษนะ แต่คือวันก่อน พี่เห็นเหมือนแฟนเราไปกับผู้หญิงคนอื่นเลย อาจจะเพื่อนมั้ง พี่ก็ไม่รู้ แต่ลองดูดี ๆ นะ
- 14) ขอโทษนะ แต่เมื่อวานพี่บังเอิญไปเห็นแฟนของน้องไปเดทกับผู้หญิงคนนึงด้วยอะ

จากตัวอย่างพบว่าคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จะวางคำแสดงความรู้สึก ได้แก่ การแสดงความเสียใจ การแสดงกาขอโทษ ไว้ที่ต้นประโยคหรือท้ายประโยค

ตัวอย่างการใช้คำแสดงความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

- 1) 교수님, 정말 말씀드리기 죄송하지만 ..

อาจารย์, จริง ๆ บอก ขออภัยแต่

강아지를 찾았는데 이미 죽어있었습니다..

สุนัข ที่พบ แล้ว ตาย (คำแปล)

อาจารย์ ขออภัยจริงๆที่ต้องบอกว่าเจอหมาแล้วแต่มันตายไปแล้ว (ความหมายในภาษาไทย)

- 2) 교수님, 제가 교수님의 아이를 찾은 것 같습니다.

อาจารย์, ฉัน ลูกของอาจารย์ เจอ เหมือนจะ

그런데 놀라지 마시고 일단 진정하시고 심호흡부터 하시면 합니다.

แต่ อย่าตกใจ ก่อนอื่น ใจเย็น หายใจเข้า

제가 발견했을 때 아이가 숨을 쉬지 않아서...이런 얘기 드리게 되어
 ฉัน ตอนที่พบ ลูก ไม่หายใจแล้ว เรื่องนี้ บอก
 정말 죄송합니다
 จริง ขอโทษ (คำแปล)

อาจารย์ ผมเจอน้องหมาของอาจารย์แล้วละครับ แต่ว่าอย่าเพิ่งตกใจไป ก่อนอื่น ใจเย็น ๆ และ
 หายใจเข้าลึก ๆ นะครับ ตอนที่ผมพบน้อง น้องไม่หายใจแล้ว ผมเสียใจจริง ๆ ที่ต้องบอกเรื่องนี้กับ
 อาจารย์ (ความหมายในภาษาไทย)

3) 교수님 강아지가 죽은 걸 발견했습니다. 죄송해요

อาจารย์ สุนัข ตาย พบแล้ว ขอโทษ (คำแปล)

อาจารย์ ฉันพบว่าหมาตายแล้ว ขอโทษ (ความหมายในภาษาไทย)

4) 교수님 안타깝게요. 강아지가 차에 치어 죽었습니다. 유감입니다.

อาจารย์ น่าเสียดาย สุนัข โดนรถชนตายแล้ว เสียใจด้วยค่ะ (คำแปล)

อาจารย์ น่าเสียดาย สุนัขโดนรถชนตายแล้ว เสียใจด้วยค่ะ (ความหมายในภาษาไทย)

5) 교수님, 교수님께서 지금 강아지를 찾고 계신다고 들었어요.

อาจารย์ ที่อาจารย์ เมื่อกี้ สุนัข เจอและ อยู่

그러나 제가 강아지가 사고를 당해서 죽은 것을 보았어요.

แต่ว่า ฉัน สุนัข รถชนตาย ดูเหมือนว่า

유감입니다.

เสียใจด้วย (คำแปล)

อาจารย์ เจอสุนัขของอาจารย์เมื่อกี้ที่ตรงนั้นแต่ดูเหมือนมันโดนรถชนตายแล้ว เสียใจด้วยค่ะ
 (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าผู้พูดชาวเกาหลีได้บอกข่าวร้ายด้วยการบอกเล่าข่าวร้ายที่
 พบเห็นร่วมกับการแสดงความรู้สึกร่วม ได้แก่ ความรู้สึกไม่รู้จะทำอย่างไร 어떡하죠?
 ความรู้สึกเศร้าหรือเสียใจ 안타깝게요, 유감입니다 ความรู้สึกขอโทษ 죄송해요,
 죄송합니다 ท้ายประโยค

ตัวอย่างการใช้คำแสดงความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

- 1) อาจารย์ครับ น่าเสียดายที่สุนัขถูกรถชนตามครับ เสียใจด้วยครับ
- 2) อาจารย์ครับ ได้ยินว่า อาจารย์กำลังหาหมาอยู่ครับ แต่ว่าผมเห็นหมาถูกชนเสียชีวิตแล้ว เสียใจครับ
- 3) อาจารย์คะ ดิฉันเป็นนักศึกษาคะ ดิฉันเสียใจมาก เพราะว่าดิฉันพบว่าสุนัขของอาจารย์ตามหานั้นถูกรถชนและเสียชีวิตแล้วคะ ดิฉันก็เศร้ามากคะ
- 4) อาจารย์ครับ ขอโทษที่ต้องบอกว่าหมาที่ตามหาตายแล้ว
- 5) อาจารย์ครับ ผมคิดว่าเจอหมาแล้วแต่มันเสียชีวิตแล้ว ขอโทษ
- 6) อาจารย์คะ ขอโทษแต่หนูดูว่าสุนัขเสียชีวิตแล้วคะ
- 7) ขอโทษแต่มีนาเห็นว่าแฟนของเธอเดตอยู่กับคนอื่น
- 8) เพื่อน ฉันขอโทษที่ต้องพูดแบบนี้ แต่ฉันเห็นแฟนเธออยู่กับคนอื่น

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าการข้ามวัฒนธรรมจากภาษาแม่ กล่าวคือ นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเริ่มใช้การแสดงความรู้สึก ได้แก่ การแสดงความเสียใจ การแสดงการขอโทษ ขึ้นต้นประโยค แต่การแสดงความรู้สึกขอโทษในกรณีที่พบว่าสัตว์เลี้ยงของอาจารย์ตายนับว่าเป็นการถ่ายโอนภาษาเชิงลบ เนื่องจากในภาษาไทย การแจ้งข่าวร้ายมักใช้ร่วมกับความรู้สึกเสียใจ เช่น เสียใจด้วยคะ เสียใจด้วยครับ เพื่อแสดงออกให้เห็นว่าผู้พูดนั้นเข้าใจและเป็นส่วนหนึ่งกับผู้ฟัง แต่นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เลือกใช้คำว่าขอโทษซึ่งอาจแปลมาจากภาษาแม่ คือ ภาษาเกาหลีโดยตรง ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจและส่งผลด้านลบต่อการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย

6) ความสามารถด้านการใช้ภาษา

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้คำสั่งเพื่อบอกข่าวร้าย ได้แก่ “อาจารย์ต้องมาที่นี่” เหมือนกันกับชาวเกาหลี คือ “와보셔야할 것 같습니다...” (น่าจะต้องมาที่นี่) เพื่อบอกให้ผู้ฟังที่เป็นอาจารย์ซึ่งมีสถานสูงกว่า ในขณะที่ชาวไทยใช้ถ้อยคำสั่งแต่ไม่มีคำว่า “ต้อง” ในประโยค เช่น “รีบไปดู” ซึ่งพบเพียง 1 คำตอบเท่านั้นที่ใช้กับกลวิธีการสั่งกับอาจารย์ซึ่งมีความอาวุโส สะท้อนให้เห็นว่าในวัฒนธรรมไทยไม่นิยมใช้การแสดงคำสั่งกับผู้อาวุโส ในขณะเดียวกันการพบกลวิธีการสั่งในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นอาจ

อนุมานได้ว่าเป็นเพราะนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนี้ยังไม่เชี่ยวชาญภาษาไทยจึงทำให้เลือกใช้การแปลตรงจากภาษาแม่ จึงนับว่าเป็นการถ่ายโอนเชิงลบที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่

4.1.2. การถ่ายโอนเชิงบวก แจ็ค ซี. ริชาร์ด (Jack C. Richard) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง การนำรูปแบบหรือกฎของภาษาแม่มาใช้กับการเรียนภาษาเป้าหมาย โดยรูปแบบดังกล่าวนั้นเหมือนหรือคล้ายกับภาษาเป้าหมาย ส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายสะดวกง่ายดายยิ่งขึ้น (Jack C. Richard, 1971 อ้างถึงใน จ้าว เฉวีย, 2555)

4.1.2.1. การใช้กลวิธีการบอกเล่า

จากการศึกษาวิธีการบอกข่าวร้ายในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ นักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ และนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ พบว่า นักศึกษาชาวเกาหลีทั้งสองกลุ่มเลือกใช้กลวิธีตรง คือ กลวิธีการบอกเล่าที่ปรากฏการใช้กลวิธีนี้จำนวน 86 และ 98 คำตอบตามลำดับ เพื่อสื่อสารข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบจำนวนมากกกว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่ปรากฏการใช้กลวิธีการบอกเล่าโดยตรง 42 คำตอบ โดยนักศึกษาเกาหลีทั้งสองกลุ่มตัวอย่างได้ให้เหตุผลไว้ว่า ในสถานการณ์ที่เกิดเรื่องร้าย กลวิธีบอกเล่าโดยตรงนั้นไม่ต้องตีความเข้าใจง่าย ทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ทันที นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้กลวิธีการบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายนั้นนิยมใช้ในสถานการณ์ทั่วไปมากกว่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งมีความสอดคล้องกับกลวิธีความสุภาพตามแนวคิดของบราวน์และเลวิสสัน คือ การสื่อสารกลวิธีตรง ในสถานการณ์ที่มีความรุนแรง ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกผู้ฟังแต่จำเป็นต้องบอกให้ผู้ฟังทราบ แต่การสื่อสารในชีวิตประจำวันมีการคุมคามหน้าไม่ว่าจะหน้าด้านบวก หรือ หน้าด้านลบระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเสมอจึงทำให้ผู้พูดสื่อสารด้วยกลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

1) การกล่าวตรงไปตรงมา มักใช้ในสถานการณ์ที่เร่งด่วนหรือเสี่ยงต่อการคุกคามหน้าน้อยดังตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ที่ให้ข้อมูลสถานการณ์ข่าวร้ายที่พบเห็นโดยตรงแก่ผู้ฟังทราบ โดยไม่ต้องตีความ

(1) มีคนชนรถของอาจารย์แล้วหนีไปค่ะ

- (2) มีคนทำ iPad ของคุณพังและวิ่งหนีไป
- (3) สุนัขของคุณเสียชีวิตอาจารย์
- (4) หมาของอาจารย์เป็นอุบัติเหตุรถยนต์
- (5) ผมเห็นแฟนของคุณกำลังออกเดทกับคนอื่น

กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

- 1) 어떤 사람이 교수님의 차를 들이받고 도망쳤습니다.

ไหน คน ของอาจารย์ รถ ชนและ หนีไป (คำแปล)

คนไหนไม่รู้ชนรถของอาจารย์และหนีไป (ความหมายในภาษาไทย)

- 2) 누군가 너의 아이패드를 고장내고 도망쳐.

ใคร ของเธอ ไอแพด พังและ หนีไปแล้ว (คำแปล)

ใครทำไอแพดของเธอพังและหนีไปแล้ว (ความหมายในภาษาไทย)

- 2) การใช้ความสุภาพเชิงบวก โดยใช้ภาษาที่เป็นกันเอง หรือมีคำเรียกแทนตัวเองและผู้ฟังด้วยถ้อยคำที่เป็นกันเอง

กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

- 1) มีนาเห็นว่าใครทำไอแพดเสียหายแล้วหนีไป แต่ไม่รู้จักใคร
- 2) น้อง laptop พัง
- 3) (ชื่อ) เร็วๆๆ มีคนหนึ่งทำให้ไอแพดเธอเสียหายเลย เราไม่ได้โจมตีเลย
- 4) น้องคะ พรีิ่งพบว่าแฟนของน้องไปเดทกับคนอื่นคะ
- 5) กูเห็นคนที่ทำไอแพดของมึงหัก ตามมา
- 6) เราเห็นแฟนมึงเดทกับคนอื่น รู้ว่ามึงจะเศร้าใจแต่คิดว่าต้องแฉให้
- 7) แฟนมึงเดทกับคนอื่น
- 8) เพื่อน คนไม่ดีนี้ทำของมึงพัง

จากตัวอย่างผู้พูดชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นใช้ชื่อภาษาไทยของตนเพื่อแทนตนเองขณะสนทนา ได้แก่ มีนา พริ้ง ใช้คำเรียกญาติเรียกผู้ฟัง ได้แก่ น้อง เพื่อน ใช้สรรพนามแทนตนเอง (ผู้พูด) และผู้ฟังอย่างเป็นกันเอง เช่น เรา กู แก มีง

กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

1) 나 너의 여자친구가 다른 사람과 데이트 하는 것을 보았어.

ฉัน แฟนสาวของเธอ กับคนอื่น เดต ดูเหมือนว่า

슬플 걸 알려줘야 한다고 생각해.

เศร้า สิ่งที่จะ รู้แต่ ต้องบอก คิดว่า (คำแปลภาษาไทย)

ฉันเห็นแฟนของเธอดูเหมือนว่าเดตกับคนอื่น รู้ว่าเป็นสิ่งที่เศร้าแต่คิดว่าต้องบอก (ความหมายในภาษาไทย)

2) 너의 애인이 다른 사람과 데이트하고 있구나.

แฟนของเธอ กับคนอื่น เดตอยู่ (คำแปลภาษาไทย)

แฟนของเธอเดตกับคนอื่นอยู่ (ความหมายในภาษาไทย)

3) การไม่ใช้การคุกคามหน้า โดยเลือกที่จะไม่แสดงวัจนกรรมใด ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่เห็นเกิดการกระทำบางอย่างที่ส่งผลต่อหน้าของตัวเอง หรือ เพื่อให้เกิดอะไรบางอย่าง ดังเช่นที่นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศกับนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่มีการปรากฏการไม่แสดงวัจนกรรมในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว โดยมีกลุ่มที่ให้เหตุผลไว้ว่าอาจจะให้ความช่วยเหลือเป็นการกระทำในทันทีแทนซึ่งเป็นการไม่ใช้การคุกคามหน้าเพื่อให้ความช่วยเหลือ และมีอีกกลุ่มให้เหตุผลว่าไม่ต้องการมีภาพลักษณ์ที่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นและการบอกเล่าข่าวร้ายในเรื่องที่เป็นสถานการณ์ส่วนตัวและเป็นเรื่องราวที่ค่อนข้างกระทบใจจิตใจผู้ฟังในด้านลบจะส่งผลด้านลบต่อตนเอง หากผู้ฟังไม่เชื่อ จึงเลือกที่จะไม่แสดงวัจนกรรมเพื่อหลีกเลี่ยงการคุกคามหน้าตนเองและผู้ฟัง ให้เหตุผลไว้ว่าอาจจะให้ความช่วยเหลือเป็นการกระทำในทันทีแทน

การใช้กลวิธีบอกเล่าโดยตรงนับว่าเป็นการถ่ายโอนเชิงบวก เนื่องจากพบว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ก็นิยมใช้กลวิธีบอกเล่าเช่นกัน

4.2. การถ่านโณนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคค

4.2.1. ระบบอาวุโส (Hierarchy)

ระบบอาวุโส (Hierarchy) ด้รับอิทธิพลจากแนวคิดขงจื้อ (Confucianism) ที่ส่งผลต่อระบบความเชื่อ ความคิดของชาวเกาหลีมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชนชั้นปกครองสมัยโชซอนได้ปลูกฝังแนวคิดขงจื้อไว้ในระบบข้าราชการและการเมืองการปกครอง และสืบทอดต่อมาถึงปัจจุบันโดยมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมองค์กร ธุรกิจ คือ อำนาจนิยม (Hierarchism) และความเป็นทางการ (Formality) โดยชาวเกาหลีที่มีความอาวุโสต่ำกว่ามักจะใช้กลวิธีแนะนำผู้ฟังที่มีความอาวุโสสูงกว่าให้กระทำบางสิ่งบางอย่างที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง ในขณะที่ถ้าผู้พูดมีความอาวุโสมากกว่าผู้ฟังจะนิยมใช้กลวิธีการสั่ง เนื่องจากมีความชอบธรรมในการสั่งอยู่แล้ว จากการศึกษาวัจนกรรมการบอกข่าวร้ายในงานวิจัยนี้พบว่า ผู้พูดชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและกลุ่มผู้พูดชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ นั้นพบว่าจะใช้กลวิธีการบอกเล่าและแนะนำสิ่งที่คิดว่าผู้ฟังควรกระทำกับผู้ฟังที่เป็นอาจารย์ซึ่งมีความอาวุโสมากกว่า แตกต่างจากคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่แทบจะไม่พบการใช้กลวิธีแนะนำกับอาจารย์

ตัวอย่างการใช้การใช้กลวิธีการบอกเล่าและแนะนำของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

- 1) รถของอาจารย์ได้รับความเสียหายจากคนแปลกหน้าครับ เพราะว่ายังไม่เห็นหน้าคนร้ายอย่างชัดเจน การแจ้งความน่าจะดีนะครับ
- 2) รถของคุณได้รับความเสียหายจากการชน น่าจะต้องไปดูสักครั้งนะค่ะ
- 3) อาจารย์ รถของอาจารย์ประสบอุบัติเหตุและฉันคิดว่าเราควรแจ้งตำรวจ

ตัวอย่างการใช้การใช้กลวิธีการบอกเล่าและแนะนำของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

- 1) 교수님의 차량이 모르는 사람에 의해 훼손되었습니다. 제가

ของอาจารย์ รถ ที่ไม่รู้ คน ทำลาย ฉัน

주변에 있었으니 제대로 보니 못했으니 일단 신고하는데 좋겠어요.

บริเวณนั้น เพราะว่าอยู่ อย่างพอดี เพราะว่าเห็น ไม่ ถ้าบอก น่าจะดี (คำแปล)

คนไหนไม่รู้ทำลายรถของอาจารย์ ฉนั้นอยู่บริเวณนั้นพอดีแต่ไม่เห็นคนทำ ถ้าบอกไว้ก่อนน่าจะดี (ความหมายในภาษาไทย)

จากตัวอย่างชาวเกาหลีได้ใช้กลวิธีการบอกเล่าสิ่งที่พบเห็นและตั้งคำถามเพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกสะกิดใจว่าทรัพย์สินของผู้ฟังได้รับความเสียหายแทนการบอกเล่าโดยตรง ผู้พูดได้เลือกใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ทราบ สังกัดได้จาก **취손되었습니다** ที่มีการนำกริยา **취손되다** (ถูกทำลาย) + **았** (แสดงอดีต) + **ㅁ/습나다** (คำลงท้ายแบบสุภาพ) และใช้ไวยากรณ์ คำกริยา **좋았다** + **아/어/여** + **요** (แสดงความสุภาพ) ได้เป็น **좋았어** (ก็ดี)

ตัวอย่างการใช้การใช้กลวิธีการบอกเล่าและแนะนำของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

- 1) มีคนทำของของเธอเสียหาย แล้วหนีไป ฉนั้นว่าเธอควรไปแจ้งความนะ
- 2) วันก่อนเห็นแฟนแกไปกับอีกคนนึง ลองไปคุยกันดูไหมว่ายังไงกันแน่

นอกจากนี้ยังพบว่าคนไทยมีการใช้คำแนะนำร่วมกับการเตือนและการถามอีกด้วย เช่น

- 1) ไปเช็คแฟนตัวเองหน่อยนะ มันมีอะไรแปลกๆระหว่างมึงกับมันอะ เมื่อวานเจอเดินกับอีกคน ไปลองถามแฟนดู มันมีคนอื่น
- 2) ไนต์บุ๊คเสียปะ ลองเช็คดูมัย

จากตัวอย่างทั้งหมดข้างต้นจะพบว่านักศึกษาเกาหลีทั้งสองกลุ่มเลือกใช้กลวิธีแนะนำกับผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ที่มีความอาวุโสมากกว่า ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยจะการใช้คำแนะนำกับผู้ฟังที่มีสถานภาพเท่าเทียมกันและต่ำกว่า เพราะเชื่อว่าคำแนะนำจะต้องมาจากผู้ที่อาวุโสหรือเชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่งมากกว่า แต่ในวัฒนธรรมเกาหลีนั้นนิยมใช้กลวิธีการแนะนำเพื่อแสดงความสุภาพ จึงพบเห็นการใช้คำแนะนำกับผู้อาวุโสกว่า

4.2.2. สังคมสมัยใหม่ (Individualism)

ในอดีตสังคมเกาหลีเป็นสังคมการรวมกลุ่ม (Collectivism) หมายถึง สมาชิกในสังคมให้ความสำคัญกับส่วนรวมมากกว่าตนเอง แต่ในปัจจุบันสังคมเกาหลีเริ่มมีความเป็นสังคมสมัยใหม่ (Individualism) ที่มีค่านิยมพึ่งพาตนเอง มีอิสระ คำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเองมากกว่าส่วนรวมมากขึ้น

จะเห็นได้ว่านักศึกษาเกาหลีก็เริ่มมีความเป็นสังคมสมัยใหม่ (Individualism) โดยเห็นได้จาก กลวิธีทางภาษาที่ใช้เพื่อบอกข่าวร้าย คือ การไม่แสดงวัจนกรรม โดยนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียน ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและชาวเกาหลีที่พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดไทย ได้นั้นไม่แสดงวัจนกรรมเพื่อข่าวร้ายในกรณีที่สถานการณ์นั้นเป็นสถานการณ์ส่วนตัว แตกต่างจากชาว ไทยที่แสดงวัจนกรรมในเรื่องส่วนตัวมากกว่าเนื่องจากมีความหวังดีต่อผู้ฟังและต้องการแสดงความ จริงใจ ยิ่งมีความสนิทสนมมากก็จะต้องแสดงวัจนกรรม

การไม่แสดงวัจนกรรมของชาวเกาหลีนั้นเกิดจากวัฒนธรรมเรื่องหน้า ได้แก่ หน้าของ “หน้า ของคนเกาหลี” โดยคนเกาหลีให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ จึงปกป้องหน้า สร้างหน้า และให้หน้ากับ ผู้อื่น เช่น รักษาภาพลักษณ์ของตนเอง สร้างภาพลักษณ์ที่ดี และชมเชยผู้อื่นเพื่อสร้างหน้าให้ตัวเอง และให้หน้ากับผู้อื่น ในสถานการณ์ที่ต้องบอกข่าวร้ายที่น่าละอาย เช่น พบว่าแฟนของเพื่อน/รุ่นน้อง นอกใจ ผู้พูดชาวเกาหลีส่วนมากจะไม่กล่าววัจนกรรมกับเพื่อนหรือรุ่นน้องเพราะไม่ต้องการให้หน้า ของตัวเองถูกคุกคาม คือ ไม่ต้องการโดนสังคมตัดสินว่าชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน และไม่ยอมทำลายหน้า ของเพื่อน/รุ่นน้องที่อาจจะรู้สึกอับอายผู้พูดได้ เช่น การเตือน ที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทย เป็นภาษาต่างประเทศและผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยไม่ปรากฏวัจน กรรมการเตือน ซึ่งเป็นกลวิธีอ้อมเพื่อใช้บอกข่าวร้ายเลยแตกต่างจากคนไทยที่นิยมใช้การเตือนเพื่อ บอกข่าวร้ายในสถานการณ์ส่วนตัวที่พบว่าแฟนของเพื่อน/รุ่นน้องนอกใจและปรากฏคำพรูสวาทใน สถานการณ์ที่แฟนของรุ่นน้องที่สนิทสนมนอกใจ “เซ่คดี ๆ อีควาย” อาจเกิดจากสังคมในปัจจุบัน ของเกาหลีให้ความสำคัญกับความเป็นส่วนตัว จึงทำให้คนเกาหลีไม่ใช้กลวิธีการเตือนเพราะเกรงว่าจะ ไปคุกคามหน้าลบของผู้ฟัง คือ ละเมิดสิทธิการตัดสินใจของผู้ฟัง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีความสุภาพขอ บรราวน์และเลวิลสันและยังสัมพันธ์กับแนวคิดหน้าของชาวเกาหลี ที่มองว่าการกระทำหรือการกล่าว ถ้อยต่าง ๆ ล้วนเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงตัวตนของตนเอง จึงพยายามที่จะปกป้องหน้าของตัวเอง โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องที่น่าละอายก็จะปกปิดเอาไว้เพราะไม่ต้องการมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดี เช่น ถ้ากล่าว เตือนในเรื่องที่เป็นส่วนตัว จะทำให้ผู้พูดมีภาพลักษณ์ว่าชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นและไม่รักษาความเป็น ส่วนตัวให้ผู้อื่น จึงทำให้ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีอื่น ๆ หรือไม่กล่าววัจนกรรม โดยเฉพาะการเตือน

การไม่แสดงวัจนกรรมของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้น เหมือนกันกับชาวเกาหลี คือ ไม่แสดงวัจนกรรมเพื่อข่าวร้ายในกรณีที่สถานการณ์นั้นเป็นสถานการณ์ ส่วนตัว ในขณะที่ชาวไทยแสดงวัจนกรรมในเรื่องส่วนตัวมากกว่าเนื่องจากมีความหวังดีต่อผู้ฟังและ ต้องการแสดงความจริงใจ ยิ่งมีความสนิทสนมมากก็จะต้องแสดงวัจนกรรม การไม่แสดงวัจนกรรมของ

นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนี้อาจจะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างชาวเกาหลีกับชาวไทยได้เพราะชาวไทยอาจจะรู้สึกว่า การเป็นกลุ่มหรือพวกพ้องเดียวกันสนิทสนมก็ควรที่จะสื่อสาร โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่พบว่าคนรักนอกใจ

ชาวเกาหลีมักจะพยายามแสดงตัวตนที่ดีเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม ดังนั้นนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและชาวเกาหลีจึงบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบเพราะต้องการกระทำเพื่อเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองด้วย เท่ากับว่าเป็นการ “ให้หน้า” แก่ตนเอง เช่น การบอกข่าวร้ายด้วยกลวิธีการบอกเล่าและใช้กลวิธีอื่น ๆ เช่น การแนะนำ การชักชวน และเสนอความช่วยเหลือให้ผู้ฟังมากกว่าคนไทยเพราะเป็นการแสดงออกถึงภาพลักษณ์ที่ดีของตนเองในสังคม เช่น เป็นคนที่มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ในขณะที่เดียวกันหากเป็นสถานการณ์ที่น่าอาย เช่น แฟนนอกใจ นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและชาวเกาหลีก็จะไม่แสดงวัจนกรรมเพราะถ้าหากแสดงวัจนกรรม อาจจะเป็นการทำลายหน้าที่ผู้ฟังปกป้องเพราะต้องการมีภาพลักษณ์ที่ดี ประสบความสำเร็จในด้านความรักและส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ได้ ชาวเกาหลีส่วนมากจะต้องการมีภาพลักษณ์ที่ดีอยู่เสมอ จึงระมัดระวังการแสดงตัวตนเพื่อปกป้องคุณค่าและตัวตนของตนเองท่ามกลางสังคม

กี ซูอิน (Ki Soo Eun) กล่าวว่าประเทศเกาหลีเป็นประเทศที่อยู่ในกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว ส่วนมากประเทศที่พัฒนาแล้ว จะส่งผลให้สังคมจะพัฒนาเข้าสู่ความเป็นปัจเจกมากขึ้น แต่ในประเทศเกาหลีถ้าเทียบในกลุ่มของประเทศพัฒนาแล้วนั้นถือว่ายังมีวัฒนธรรมรวมกลุ่มที่ให้ความสำคัญกับครอบครัว พี่น้องมากกว่าตนเองตามปรัชญาขงจื้อที่ฝังลึกกันมานาน (Ki-Soo Eun, 2559) คนเกาหลีจึงมีความปัจเจกมากกว่าไทยแต่ก็ยังมีวัฒนธรรมรวมกลุ่มอยู่ เห็นได้ชัดเจนจากการสื่อสาร ที่ไม่แสดงวัจนกรรมในเรื่องส่วนตัวเพราะไม่อยากโดนสังคมตัดสินและไม่สนิทก็จะเมินเฉย

บทที่ 5

สรุปและอภิปราย

5.1 สรุปผลการวิจัย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้มุ่งเน้นการศึกษาวิจัยการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศตามแนววิจัยปฏิบัติการอันตรภาษาเพื่อชี้ให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างของการเลือกใช้วิจัยการบอกข่าวร้ายระหว่างนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่กับนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาไทยเพื่อสื่อสารเมื่ออยู่ในสังคมและวัฒนธรรมไทยอันนำไปสู่ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ลดปัญหาและพัฒนาการสื่อสารต่อไป ทั้งนี้การศึกษาตามแนววิจัยปฏิบัติการอันตรภาษาสามารถทำได้โดยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม (DCI) จากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มได้แก่ นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ นักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ (ไม่ได้เรียนภาษาไทย) มาเปรียบเทียบกัน เพื่อนำมาศึกษาลักษณะวิจัยการมาเป็นข้อมูลในการศึกษาการถ่ายโอนวิจัยปฏิบัติการ

ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาวิจัยการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศตามแนววิจัยปฏิบัติการอันตรภาษา และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบวิจัยการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ตามแนววิจัยปฏิบัติการข้ามวัฒนธรรม เพื่อนำผลวิจัยมาอธิบายเรื่องการถ่ายโอนทางวิจัยปฏิบัติการ

ผลการศึกษสามารถจำแนกได้เป็นสองส่วน ได้แก่ การศึกษาวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีและนักศึกษาไทยตามแนวทางการศึกษาวิจัยการและการศึกษาการถ่ายโอนเชิงวิจัยปฏิบัติการจากภาษาแม่ของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.1 การศึกษาวิธีการบอกข่าวร้ายของนักศึกษาเกาหลีและนักศึกษาไทยตามแนวทางการศึกษาวิจัยการ ผลการศึกษสามารถแบ่งได้ 2 ประเด็น คือ กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการกล่าววิจัยการบอกข่าวร้าย และการเลือกที่จะกล่าวหรือไม่กล่าววิจัยการ

กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการกล่าววิจารณ์บอกข่าวร้าย

ผลการศึกษาพบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศจะใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อบอกข่าวร้ายที่มีความหลากหลายน้อยกว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เนื่องจากเหตุผลด้านการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่และความสามารถในการใช้ภาษาไทย โดยพบว่าในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและกลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่นั้นมีกลวิธีสื่อสารเพื่อบอกข่าวร้ายจำนวนกลวิธีน้อยกว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เนื่องจากยังไม่มีความสามารถในการเลือกใช้กลวิธีที่ซับซ้อนกันหลายกลวิธีได้เหมือนกับนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่เหมือนดังสมมติฐาน นอกจากนี้อาจจะได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางสังคมหรือวัฒนธรรมจากภาษาแม่ด้วย เมื่อเปรียบเทียบร้อยละการปรากฏการแสดงวัจนกรรมต่าง ๆ และไม่แสดงวัจนกรรมดังตารางที่ 7 จะพบว่าคนไทยนิยมแสดงวัจนกรรมมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด และคนเกาหลีใช้กลวิธีการบอกเล่าในอัตราส่วนที่มากกว่าคนไทย

ลักษณะการใช้กลวิธีการบอกเล่าข่าวร้ายในภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

1. การเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่า

จากสมมติฐานของผู้วิจัยที่กล่าวว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศและนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้กลวิธีการบอกข่าวร้ายที่แตกต่างกัน โดยนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยจะใช้กลวิธีตรง คือ การบอกเล่า มากกว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จากการศึกษาพบว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่าข่าวร้ายในอัตราส่วนเฉพาะการแสดงวัจนกรรมที่มากกว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ตามสมมติฐานข้างต้น และบอกเล่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป อีกทั้งยังมีระดับความสุภาพในภาษาไทยที่คล้ายกันแม้ว่าผู้ฟังจะเป็นอาจารย์ เพื่อน รุ่นน้องที่สนิทและไม่สนิทสนม และพบการใช้คำแสดงหรือถ้อยคำเฉพาะกลุ่มที่ไม่สุภาพน้อยมาก ตัวอย่าง

2. การกล่าวกวีวิธีร่วม 2 กวีวิธี มีลักษณะสำคัญ ดังนี้

- 2.1 กวีวิธีการบอกเล่าและแนะนำ กวีวิธีนี้พบว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นใช้บอกข่าวร้ายในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปมากกว่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว
- 2.2 กวีวิธีการบอกเล่าและการถาม พบว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้บอกข่าวร้ายนี้ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไปมากกว่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว
- 2.3 กวีวิธีการบอกเล่าและการสั่ง พบว่านักศึกษาชาวเกาหลีเลือกใช้กวีวิธีนี้จำนวนไม่มาก แต่ใช้ในหลายสถานการณ์ โดยพบในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป ได้แก่ สถานการณ์ที่พบวาระถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย สถานการณ์ที่พบว่าไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย และสถานการณ์ที่พบว่าโน้ตบุ๊กของรุ่นน้องที่สนิทสนมได้รับความเสียหาย นอกจากนี้ยังพบในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว ได้แก่ สถานการณ์ที่พบว่าสุนัขที่อาจารย์ตามหาตาย สถานการณ์ที่พบว่าแฟนของเพื่อนสนิทนอกใจ และสถานการณ์ที่พบว่าแฟนของรุ่นน้องที่สนิทสนมนอกใจ
- 2.4 กวีวิธีการบอกเล่าและการแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็น กวีวิธีนี้พบว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นใช้บอกข่าวร้ายในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวมากกว่าในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องทั่วไป โดยพบในสถานการณ์ที่ 6 ที่ผู้พูดพบว่าสุนัขที่อาจารย์ตามหาตายแล้ว
- 2.5 กวีวิธีการบอกเล่าแบบไม่บอกความจริง กวีวิธีนี้พบว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นใช้บอกข่าวร้ายในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว คือ สถานการณ์ที่ 6 ที่ผู้พูดพบว่าสุนัขที่อาจารย์ตามหาตายแล้ว

3. การเลือกที่จะกล่าวหรือไม่กล่าววัจนกรรม

กลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นเลือกที่จะกล่าววัจนกรรมน้อยกว่าการไม่กล่าววัจนกรรม โดยพบว่าในสถานการณ์ทั่วไป ผู้พูดที่เป็นนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นแสดงวัจนกรรมก็ต่อเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน หรือผู้ฟังมีความอาวุโสมากกว่า และในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวนั้น

พบว่านักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศแทบจะไม่แสดงวัจนกรรมไม่ว่าจะมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับผู้พูดหรือไม่ก็ตาม

ลักษณะการใช้กลวิธีการบอกเล่าข่าวร้ายในภาษาไทยของนักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่

1. การเลือกใช้กลวิธีการบอกเล่า

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศพบว่าใช้นักศึกษาชาวไทยใช้กลวิธีการบอกเล่าทั่วไปเพื่อบอกข่าวร้ายแก่ผู้ฟังไม่สนิทสนม โดยให้เหตุผลว่าต้องการบอกให้ผู้ฟังทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นด้วยความหวังดี นอกจากนี้ยังพบว่าการบอกเล่าในสถานการณ์ทั่วไปมากกว่าสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว

2. การใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศพบว่าใช้นักศึกษาชาวไทยใช้กลวิธีการบอกเล่าทั่วไปที่เป็นถ้อยคำเฉพาะกลุ่มกับผู้ฟังที่มีความสัมพันธ์สนิทสนม สถานะผู้ฟังเท่าเทียมกับผู้พูด ได้แก่ เพื่อนสนิท หรือผู้ฟังต่ำกว่า ได้แก่ รุ่นน้อง

3. การแสดงความไม่แน่ใจและการถาม กับ การบอกเล่าและการถาม

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่พบว่าการแสดงความไม่แน่ใจและการถาม กับ การบอกเล่าและการถามจำนวนมากในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวกับบุคคลที่ไม่สนิท และไม่พบในสถานการณ์ที่ 6 ที่เป็นเรื่องส่วนตัว คือ สถานการณ์ที่พบว่าสัตว์เลี้ยงที่อาจารย์ตามหาตาย

4. การแสดงความรู้สึก

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่นั้นนิยมใช้การแสดงความรู้สึกร่วมกับกลวิธีอื่น ๆ ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว พบมากที่สุดสถานการณ์ที่ 6 ที่เป็นเรื่องส่วนตัว คือ สถานการณ์ที่พบว่าสัตว์เลี้ยงที่อาจารย์ตามหาตาย

5. การเตือน

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นั้นนิยมใช้การแสดงความรู้สึกร่วมกับกลวิธีอื่น ๆ ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวกับผู้ฟังที่มีความสนิทสนมกับผู้พูด

6. ปรากฏการใช้กลวิธีที่มากกว่า 3 กลวิธี

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นั้นนิยมใช้กลวิธีหลายกลวิธีในการบอกเล่า 1 ครั้ง โดยพบว่ามีความซับซ้อนกว่ากลุ่มอื่น ๆ

7. การเลือกที่จะกล่าวหรือไม่กล่าววิจารณ์

กลุ่มนักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นั้นเลือกที่จะไม่กล่าววิจารณ์น้อยมาก ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัวนั้นพบว่านักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ยังคงแสดงวิจารณ์ไม่ว่าจะมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับผู้พูดหรือไม่ก็ตาม

ลักษณะการใช้กลวิธีการบอกเล่าข่าวร้ายในภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่

1. การบอกเล่าทั่วไป

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ จะใช้กลวิธีบอกเล่าทั่วไปเป็นจำนวนมาก ในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว

2. การใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ นั้นจะใช้กลวิธีการบอกเล่าที่ปรากฏถ้อยคำเฉพาะกลุ่มในภาษาเกาหลี นอกจากนี้ยังพบว่ามี การแสดงความรู้สึกผ่านระบบไวยากรณ์ อันถือว่าการใช้ถ้อยคำสุภาพเฉพาะกลุ่มที่ต้องสุภาพด้วย

3. การบอกเล่าและการสั่ง

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ นั้นมีการใช้สถานการณ์ทั่วไป ได้แก่ สถานการณ์ที่ผู้พูดพบว่ารถยนต์ของอาจารย์ได้รับความเสียหาย สถานการณ์ที่พบว่าไอแพดของเพื่อนสนิทได้รับความเสียหาย และสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว ได้แก่ สถานการณ์ที่สัตว์เลี้ยงที่อาจารย์ตามหาตาย และสถานการณ์ที่แฟนของเพื่อนสนิทกำลังนอกใจ

4. บอกเล่าและแสดงความรู้สึก

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่เน้นใช้การแสดงความรู้สึกในสถานการณ์ที่เป็นเรื่องส่วนตัว คือ สถานการณ์ที่ 6 ได้แก่ สถานการณ์ที่พบว่าสัตว์เลี้ยงที่อาจารย์กำลังตามหาอยู่ตาย เท่านั้น

ตารางที่ 7 ตารางเปรียบเทียบร้อยละการปรากฏกลวิธีที่ใช้บอกข่าวร้ายระหว่างนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ (Korean users of Thai: KUT) ผู้พูดชาวเกาหลี (Native Speakers of Korean: NSK) ผู้พูดภาษาไทย (Native Speakers of Thai: NST)

กลวิธีที่พบ	ร้อยละการปรากฏ (KUT)	ร้อยละการปรากฏ (NST)	ร้อยละการปรากฏ (NSK)
แสดงวัจนกรรม			
กลวิธีตรง	27.25	25	12.5
กลวิธีอ้อม	29.25	33.75	21.75
รวมแสดงวัจนกรรม	56.5	58.75	34.25
ไม่แสดงวัจนกรรม	43.5	41.25	65.75
รวมทั้งหมด	100	100	100

จากตารางข้างต้นเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ไม่แสดงวัจนกรรมมากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่กับนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศไม่แสดงวัจนกรรมในร้อยละที่ใกล้เคียงกัน

5.1.2. การศึกษาการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์จากภาษาแม่ของนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมจากภาษาแม่ในงานวิจัยนี้ คือ สังคมและวัฒนธรรมของประเทศเกาหลีได้ส่งผลกระทบต่อกลวิธีสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้เพื่อบอกข่าวร้ายในภาษาไทย พบการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ 2 ลักษณะ ได้แก่ การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์ และการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์สังคม ดังนี้

5.1.2.1. การถ่ายโอนเชิงภาษาศาสตร์

นักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ได้ใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อบอกข่าวร้ายแก่ผู้ฟังที่เป็นคนไทย ด้วยภาษาไทยในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยพบการนำลักษณะภาษาแม่ คือ ภาษาเกาหลีมาใช้ในภาษาไทย จัดเป็นการถ่ายโอนเชิงบวก และการถ่ายโอนเชิงลบ ดังตาราง

การถ่ายโอนเชิงบวก	การถ่ายโอนเชิงลบ
1. ใช้กลวิธีการบอกเล่า <ol style="list-style-type: none"> 1) การกล่าวตรงไปตรงมา 2) การใช้ความสุภาพเชิงบวก 3) การไม่ใช้การคุกคามหน้า 	1. ถ้อยคำที่เลือกใช้ <ol style="list-style-type: none"> 1) คำเรียกหรือคำสรรพนาม 2) คำสแลง 3) คำสุภาพ 4) กลุ่มคำที่มักใช้ร่วมกัน (Collocation words) 5) ถ้อยคำแสดงความรู้สึก
	2. ความสามารถด้านการใช้ภาษา

การถ่ายโอนเชิงลบส่งผลกระทบต่อการสื่อสาร ส่งผลต่อความเข้าใจระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้ อาจทำให้ผู้ฟังที่เป็นคนไทยเกิดความรู้สึกเชิงลบ และส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของผู้พูด เช่น ผู้ฟังชาวไทยไม่เข้าใจว่าทำไมผู้พูดที่เป็นนักศึกษาเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศใช้ถ้อยคำที่สุภาพเสมอถึงแม้ว่าจะมีสถานภาพเท่าเทียมกันและมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกัน ในขณะที่อิทธิพลจากภาษาแม่ คือ ภาษาเกาหลีก็อาจจะทำให้เรียนรู้ภาษาไทยได้ยากขึ้น

5.1.2.2 การถ่ายโอนเชิงวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์สังคม

1) ความอาวุโส

ผู้พูดชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและกลุ่มผู้พูดชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ที่พบว่าจะใช้กลวิธีการบอกเล่าและแนะนำสิ่งที่คิดว่าผู้ฟังควรกระทำกับผู้ฟังที่เป็นอาจารย์ซึ่งมีความอาวุโสมากกว่า แตกต่างจากคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ที่ไม่พบการใช้กลวิธีการแนะนำหรือการสั่งกับอาจารย์ผู้ที่มีความอาวุโสมากกว่า

2) สังคมสมัยใหม่

กลวิธีทางภาษาที่วิธีที่สามกลุ่มใช้เพื่อบอกข่าวร้ายไม่แตกต่างกันมาก แต่มีส่วนที่แตกต่างกัน คือ การไม่แสดงวัจนกรรม โดยนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและชาวเกาหลีที่พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดไทยได้นั้นไม่แสดงวัจนกรรมเพื่อข่าวร้ายในกรณีที่สถานการณ์นั้นเป็นสถานการณ์ส่วนตัว แตกต่างจากชาวไทยที่แสดงวัจนกรรมในเรื่องส่วนตัวมากกว่าเนื่องจากมีความหวังดีต่อผู้ฟังและต้องการแสดงความจริงใจ

การไม่แสดงวัจนกรรมของชาวเกาหลีนั้นสัมพันธ์กับวัฒนธรรมเรื่องหน้า ได้แก่ หน้าของ “หน้าของคนเกาหลี” โดยคนเกาหลีให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ จึงปกป้องหน้า สร้างหน้า และให้หน้ากับผู้อื่น เช่น รักษาภาพลักษณ์ของตนเอง สร้างภาพลักษณ์ที่ดี และชมเชยผู้อื่นเพื่อสร้างหน้าให้ตัวเองและให้หน้ากับผู้อื่น ในสถานการณ์ที่ต้องบอกข่าวร้ายที่น่าละอาย เช่น พบว่าแฟนของเพื่อน/รุ่นน้องนอกใจ ผู้พูดชาวเกาหลีส่วนมากจะไม่กล่าววัจนกรรมกับเพื่อนหรือรุ่นน้องเพราะไม่ต้องการให้หน้าของตัวเองถูกคุกคาม คือ ไม่ต้องการโดนสังคมตัดสินว่าชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน และไม่อยากทำลายหน้าของเพื่อน/รุ่นน้องที่อาจจะรู้สึกอับอายผู้พูดได้

ชาวเกาหลีมักจะพยายามแสดงตัวตนที่ดีเพื่อให้ได้รับการยอมรับในสังคม ดังนั้นนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและชาวเกาหลีจึงบอกข่าวร้ายให้ผู้ฟังทราบเพราะต้องการกระทำเพื่อเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองด้วย เท่ากับว่าเป็นการ “ให้หน้า” แก่ตนเอง เช่น การบอกข่าวร้ายด้วยกลวิธีการบอกเล่าและใช้กลวิธีอื่น ๆ เช่น การแนะนำ การชักชวน และเสนอความช่วยเหลือผู้ฟังมากกว่าคนไทยเพราะเป็นการแสดงออกถึงภาพลักษณ์ที่ดีของตนเองในสังคม

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลกลวิธีการบอกข่าวร้ายของผู้ใช้ภาษาผ่านแบบสอบถามออนไลน์ (google form) โดยผู้วิจัยเลือกใช้เครื่องมือที่เป็นสถานการณ์สมมติที่เป็นบทบาทการสนทนาสั้น ๆ ที่ยังไม่สมบูรณ์และให้กลุ่มตัวอย่างเติมข้อความบทสนทนาให้สมบูรณ์ที่เรียกว่า Discourse Completion Test (DCT) และแบ่งกลุ่มข้อมูลออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 40 คน นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 40 คน และผู้พูดภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่และไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ จำนวน 40 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน โดยผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีและนักศึกษาวชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจะต้องเป็นนักศึกษาวชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี (Republic of Korea) หรือเกาหลีใต้ (South Korea) ทั้งวิชาเอเดี่ยวและสองวิชาเอก โดยมีวิชาเอกภาษาไทย และจะต้องเรียนภาษาไทยมาไม่ต่ำกว่า 1 ปีหรือจะต้องเคยมาศึกษาแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยเป็นระยะเวลา 4 เดือนขึ้นไป พบว่านักศึกษาวชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้นอาจยังไม่สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนกับนักศึกษาวชาวไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยเห็นได้จากการเลือกใช้กลวิธีในการสื่อสารเพื่อบอกข่าวร้ายได้มีความหลากหลายน้อยกว่าส่วนมากจะบอกข่าวร้ายด้วยกลวิธีการบอกเล่า ไม่พบการใช้ถ้อยคำเฉพาะกลุ่ม หรือคำแสลงในภาษาไทย และไม่พบการใช้กลวิธีที่มากกว่า 3 กลวิธีร่วมกัน รวมไปถึงพบการใช้ถ้อยคำลักษณะการสั่ง ได้แก่คำว่า “ต้อง” กับผู้ฟังที่มีความอาวุโสมากกว่า คือ อาจารย์ ซึ่งไม่พบลักษณะการใช้ภาษาเช่นกันกับภาษาในทวีปเอเชียที่ให้ความสำคัญกับความอาวุโสซึ่งอาจเกิดจากความสามารถด้านการใช้ภาษาไทย

จากผลการศึกษาพบว่า การใช้ภาษามีผลต่อการสื่อสารเพื่อบอกข่าวร้ายของนักศึกษาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศไปยังผู้ฟังที่เป็นคนไทย อาจส่งผลกระทบต่อความราบรื่นในการปฏิสัมพันธ์สอดคล้องกับงานวิจัยของยางวอน ฮยอน ที่กล่าวไว้ว่า วัฒนธรรมเกาหลีนั้นเป็นความสัมพันธ์แบบอิงกลุ่ม (collectivism) ให้ความสำคัญกับพวงพ้อง ไม่ต้องการเสียหน้าที่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มที่ตนเป็นส่วนหนึ่ง นอกจากนี้ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ สถานภาพ ความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และความเป็นส่วนตัวของสถานการณ์ก็ส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีเพื่อบอกข่าวร้ายเช่นกัน

ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการบอกข่าวร้ายในภาษาไทยและเหตุจูงใจของสิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (2561) โดยพบว่านักศึกษาวชาวไทยจะนิยมใช้กลวิธีอ้อมเพื่อลดน้ำหนัก

ความรุนแรงเพื่อบอกข่าวร้ายมากกว่าการใช้วิธีตรงไปตรงมา และสอดคล้องกับงานวิจัยของยางวอนฮยอนที่วิจัยเรื่อง การปฏิสัมพันธ์ของชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยและชาวไทยในบริบทธุรกิจ: การศึกษาตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาและวจนปฏิบัติศาสตร์ระหว่างวัฒนธรรม ที่พบว่าคนเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยนั้นยังได้รับอิทธิพลทางภาษาและวัฒนธรรมจากภาษาแม่อยู่ จึงทำให้ใช้ภาษาไทยได้แตกต่างจากคนไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างกับงานวิจัยของรดารัตน์ ศรีพันธ์วรสกุล ที่ศึกษาวจนกรรมการเห็นแย้งของผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา: กรณีศึกษานักศึกษาชาวจีนจากมณฑลยูนนานและกวางสีที่พบว่านักศึกษาชาวจีนมักจะแสดงความเห็นแย้งมากกว่าชาวไทย เนื่องจากมีวัฒนธรรมเบื้องหลังต่างกัน แต่ในงานวิจัยนี้พบว่านักศึกษาไทยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่นั้นเลือกแสดงวจนกรรมมากกว่านักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศไม่มากนัก เนื่องจากกำลังเข้าสู่ความเป็นสังคมใหม่เช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

จากงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีประเด็นที่น่าสนใจและสามารถนำไปศึกษาเพิ่มเติมได้ ดังนี้

1. ในการสื่อสารเพื่อบอกข่าวร้าย เป็นวจนกรรมการบอกเล่าที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกด้านลบของผู้ฟัง ซึ่งทำให้ค้นพบการถ่ายโอนเชิงลบมากกว่าเชิงบวก ดังนั้นหากศึกษาวจนกรรมอื่น ๆ เช่น วจนกรรมการขอคำแนะนำหลังจากทราบข่าวร้าย วจนกรรมแสดงความยินดี วจนกรรมการปฏิเสธ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารและปฏิสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยกับชาวเกาหลีต่อไป
2. การศึกษาเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเลือกใช้วจนกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษาเกาหลีที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเพิ่มเติม เพื่อเรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาต่อไป

รายการอ้างอิง

กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ. โครงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทย ณ เวียดนาม

เมียนมา และกัมพูชา [https://tica-thaigov.mfa.go.th/th/content-](https://tica-thaigov.mfa.go.th/th/content-category/5e6f127515e39c0ad80018aa)

[category/5e6f127515e39c0ad80018aa](https://tica-thaigov.mfa.go.th/th/content-category/5e6f127515e39c0ad80018aa)

โหมยิต ทิพย์เทียมพงษ์. (2561). ทำไมคนญี่ปุ่นรุ่นใหม่ถึงเลือกเรียน ไทยศึกษา. Retrieved 1 มกราคม 2567 from <https://mgronline.com/japan/detail/9610000040147>

จ้าว เฉวีย. (2555). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและการรับรู้การเรียงลำดับของคำที่ขยายนามในภาษาไทย ของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จิตชญา บุญนันท์ และปรางทิพย์ ฉายพุทธ. (2555). บทบาทพยาบาลในการสื่อสารไม่พึงประสงค์หรือ แจ้งข่าวร้ายในผู้ป่วยมะเร็ง. *Thai Journal of Nursing Council*, 24(3), 7.

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2555). เอกสารคำสอนรายวิชา 2201-783 การวิเคราะห์ภาษาไทยตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง). ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ยางวอน ฮยอน. (2559). การศึกษากลวิธีแสดงความเห็นแย้งของนักศึกษาเกาหลีที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในการสนทนาแบบแสดงความคิดเห็นในภาษาไทยตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์ อันตรภาษา. *ภาษาและภาษาศาสตร์*, 34(2), 1-19.

ยางวอน ฮยอน. (2560). การปฏิสัมพันธ์ของชาวเกาหลีและชาวไทยในบริบทธุรกิจ: การศึกษาตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาและวจนปฏิบัติศาสตร์ระหว่างวัฒนธรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].

รดารัตน์ ศรีพันธ์วรสกุล. (2562). การศึกษาวจนกรรมการแสดงความเห็นแย้งของผู้เรียนภาษาไทยชาว จีนตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา: กรณีศึกษานักศึกษาชาวจีนจากมณฑลยูนนานและ กวางสี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].

วิจินต์ ภาณุพงศ์, & อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2555). หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุด บรรทัดฐาน ภาษาไทย เล่ม 3. สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

วิภากร วงศ์ไทย. (2550). การวิเคราะห์การสนทนาตามแนววจนปฏิบัติศาสตร์. *มนุษยศาสตร์*, 14(1), 17-31.

สิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์. (2561). กลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการบอกข่าวร้ายในภาษาไทยและเหตุจูงใจ. *วารสารเกษมบัณฑิต*, 19(1), 19-30.

- ชัยอน, ฌ. (2020). An Interlanguage Pragmatic Study on the Disagreement Strategies of Korean Students Who Speak Thai as a Second Language in Thai Argumentative Conversation. *Language and Linguistics*, 34(2), 1-19. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/joling/article/view/237499>
- Global Samsung Life Insurance. (2019). ประเทศไทยสำหรับนักศึกษาเอกไทยชาวเกาหลีนั้น ? Retrieved 1 มกราคม 2567 from <https://www.youtube.com/watch?v=DseOWXU1FJU&t=83s>
- Hatfield, H., & Hahn, J. W. (2011). What Korean apologies require of politeness theory. *Journal of Pragmatics*, 43, 1303-1317.
- HUFS. (2011). วิทยาลัยภาษาตะวันออก. Retrieved 1 มกราคม 2567 from https://www.hufs.ac.kr/user/hufsthai/un_1_c_1.jsp
- Hyun Ji Kim. (2020). *POLITENESS AND MULTIMODALITY IN KOREAN AND JAPANESE* Oregon University].
- Kasper, G., & Schmidt, R. (1996). *Developmental Issues in Interlanguage Pragmatics*. Cambridge University Press.
- Kim. (2007). *Modern Day Korea*. <https://culturalatlas.sbs.com.au/south-korean-culture/south-korean-culture-core-concepts>
- Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1998). *The Natural Approach Language Acquisition in the Classroom*. Prentice Hall.
- Yang Sun Geun. (2002). *Face (Chaemyoun)*. <https://culturalatlas.sbs.com.au/south-korean-culture/south-korean-culture-core-concepts>
- 박이정. (n.d.). *외국인을 위한 한국문화*³⁰ 강.

Uncategorized References

- Ki-Soo Eun. (2559). คำนิยมของชาวเกาหลีใต้. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Kronnapha Boonmalerd. (2017). *태국인 학습자를 위한 한국어 억양 교육 연구 A Study on Teaching Korean Intonation to Thai Learners* 계명대학교대학원.
- Pütz., M., & Aertselaer., J. N.-v. (2008). *Developing Contrastive Pragmatics*. Deutsche Nationalbibliothek.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

พรหมพนัส พวงลำเจียก

วุฒิการศึกษา

อักษรศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2)

วิชาเอกภาษาไทย วิชาโทภาษาเกาหลี

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

